

Khánh Vân

Năng mới

Chương 1

Mắt lia khắp nơi, Thúy Hoa vừa kéo tay Quỳnh chỉ trỏ vừa suýt xoa:

- Ê! Quỳnh. Nhìn bên này coi, có cặp kia ôm nhau hôn mùi chưa. Ái chà! Giống phim xi nê quá. Ý, còn bên này nữa, cả nhóm người ôm nhau khóc thảm quá chừng.

Đẩy cái xe hành lý lách qua những tốp người đứng đầy trong sảnh đường của sân bay, Quỳnh lờm bạn:

- Mà làm ơn cho tao xin được hai chữ bình yên năm phút được không? Gì mà cứ kéo tay chỉ bên này kia, làm tao quẹt trúng mấy người rồi đó.

Thúy Hoa quay lại cười khì:

- À há! Quên mất mày đang đóng vai phu đẩy xe nấy giờ. Mệt chưa? Thôi đưa xe đây tao đẩy cho mày nghỉ giải lao năm phút.

Thúy Hoa nói xong đã giành lấy xe đẩy hành lý và dúi vào tay Quỳnh gói bánh đang ăn dở dang. Vừa bước hai bước, cô nàng đã kêu lên:

- Trời, không ngờ có hai cái túi thôi mà nặng chịch khó đẩy như vậy, hèn chi nãy giờ mày mướt cả mồ hôi. Ê! Tao mới nói, đẩy cho mày

xả hơi năm phút thôi nhé, xong là mày đẩy tiếp giùm. Khó đẩy quá. Quỳnh cười. Năm phút cũng còn hơn không. Cô nhìn lại cái gói bánh của bạn trên tay mình. Thúy Hoa là đứa khoái ăn vặt. Chẳng biết đây là món bánh gì mà mấy cây bánh dài dài như que đũa, rồi còn lại một bệt sô cô la bên cạnh nữa, trông có ngon lành gì đâu.

Thấy vẻ ngấm nghiía của Quỳnh, Thúy Hoa hát hàm:

- Gì ngấm ngó hoài vậy?
 - Món gì đây?
 - Bánh với sô cô la. Cầm cây đó quệt sô cô la, ngon lắm, ăn thử đi.
- Nãy giờ tao xức hai gói rồi.

Quỳnh cười:

- Giống làm cho con nít ăn quá.

Thúy Hoa trợn mắt:

- Chê tao con nít à? Miễn ngon là được rồi. Thử đi thì biết.

Hơi tò mò, Quỳnh rút một “cây” bánh rồi quệt nhúm sô cô la như lời bạn, nhưng chưa kịp bỏ vào miệng thì chợt có ai đó lẩn ngang sau lưng làm cô chúi nhủi về phía trước, que bánh có sô cô la lập tức phết ngay lên một tấm chắn gần đấy.

- Ý chết! – Thúy Hoa hoảng hồn kêu lên.

Quỳnh không kịp kêu, cô trợn mắt nhìn bệt sô cô la trên chiếc áo sơ mi trắng tinh trước mặt. Một giây hoảng hốt qua đi, cô sực tỉnh áp úng:

- Thật là...xin lỗi. Tôi không cố ý đâu. Anh cho tôi xin lỗi.

Người đàn ông nhúu mày nhìn vết dơ trên ngực áo, gương mặt nhăn lại khó chịu.

Quỳnh bối rối liếc nhìn Thúy Hoa cầu cứu, cô nàng bèn lên tiếng phân trần:

- Xin lỗi anh nhé, tại người ta đẩy nó. Anh cho tụi tôi xin lỗi.

Người đàn ông cau có bực bội nhưng vẫn không nói gì. Không cầm mảnh khăn giấy Quỳnh chìa ra trước mặt với hàm ý xin lỗi, anh ta lạnh lùng quay người bỏ đi.

Quỳnh ngăn người ra nhìn Thúy Hoa. Cô bạn kéo tay cô lỏng đi chỗ khác. Khi đã xa xa một chút, Thúy Hoa thở phào:

- Tên đó không chửi rửa nhưng sầm mặt khó coi quá há mày.

Quỳnh thờ người lẩm bẩm:

- Mình vô ý thật, cái áo trắng tinh, vậy mà.....

Thúy Hoa huých tay vào người cô:

- Lỡ rồi. Tại người ta chen nhau đụng mày mà.

Liếc gương mặt còn bần thần của Quỳnh, Thúy Hoa chép miệng:

- Mày đây có cố ý đâu, mắc gì phải ngại, cái con này.

Quỳnh lắc đầu cười gượng. Cái áo sơ mi trắng tinh bị dơ một đốm khó coi như vậy mà bạn cô còn nói đừng ngại nữa. May mà người ta không nổi giận la mắng, nếu có thì dù quê cũng đành chịu.

Cô thở ra và đưa lại gói bánh cho bạn:

- Trả mày nè, thôi đưa xe đây cho tao đẩy. Đúng là số tao không nhàn được, giải lao chưa được năm phút là có chuyện rồi, mày thấy không.

Thúy Hoa phì cười. Đến gần bảng báo điều phối máy bay, cô liếc nhìn rồi ca cẩm:

- Ê, Quỳnh! Chị Hương của mày lo quá xá, bắt tụi mình dậy đi sớm đến hai tiếng đồng hồ, cái phi trường này có bao lớn đâu. Đi giáp vòng này giờ ngắm ngó thiên hạ phát chán mà cũng chưa tới giờ nữa. Mệt thật!

Quỳnh dừng xe mỉm cười:

- Hồi nãy có chỗ ngồi uống nước thì mày nói chồn chân muốn đi lòng vòng, bây giờ lại than thở. Muốn gì đây?

Cô còn định nói thêm nhưng chợt ngưng bật. Trước mặt Quỳnh, một cô gái bỗng bật khóc ngon lành, làm người thân xung quanh xúm lại an ủi. Người đàn bà trung niên đứng gần đó nhăn mặt quay qua một cậu thanh niên:

- Hồi sáng lúc mẹ dặn gọi tới nhắc người ta, con có gặp không?

- Có mà mẹ. - Cậu trai đáp nhỏ - Cô Út cũng gọi nữa mà.

Người đàn bà liếc nhìn cô gái đang khóc rồi lại hỏi cậu con trai:

- Con có nhắc giờ cô con bay không?

- Dạ có.

- Vậy “họ” nói sao?

- Dạ chú đó chỉ nói: “Cám ơn. Tôi biết rồi.” vậy thôi.

“Tôi biết rồi”, vậy là tới hay không tới? Người đàn bà bức dọc.

- Phải thuyết phục đủ cách mới có thể làm Như Sương xiêu lòng mà chịu ra đi trong chuyến này. Đã không níu kéo được con nhỏ ở lại thì thôi đi, nhỏ mọn đến độ không thèm đến tiễn chân nữa. Vậy mà chẳng hiểu Như Sương thích hẳn ở điểm nào.

Cậu con trai lăm lét nhìn mẹ nhưng không dám lên tiếng. Cô gái vẫn thút thít khóc. Người đàn bà đến vỗ nhẹ lên vai cô em gái khuyên nhủ:

- Thôi cũng sắp đến giờ rồi, em vô trong với Quyền lo thủ tục đi Sương. Đừng khóc nữa.

Cô gái lắc đầu, giọng nói ướm sững:

- Không, em còn phải đợi anh tới nữa.

Người đàn bà chép miệng:

- Tới cũng chỉ là tiến nhau thôi, hấn không tới cũng có gì quan trọng đâu, kệ hấn đi. Em theo Quyền vô trong đi, coi chừng trễ đó.

Cô gái vẫn lắc đầu quầy quậy:

- Không, em phải đợi bằng được ảnh. Thế nào ảnh cũng tới tiến em chứ.

Cô chột ngắc lên níu tay bà chị:

- Nếu ảnh không tới tiến, có phải là không chịu hiểu em không chị Ba? Hay ảnh giận em? Ảnh tưởng em với Quyền là....thật?

- Không phải đâu. - Người đàn bà nén giọng vổ về - Có gì mà giận, mình đã giải thích cho hấn rõ rồi mà. Em đi qua trước, đợi hai năm ly dị xong thì về bảo lãnh hấn qua luôn, đơn giản vậy chẳng lẽ không hiểu? Thôi em lau nước mắt đi, đừng để ý chuyện đó nhiều. Lo đi qua bên xong đã.

Cô gái lau nước mắt nhưng vẫn còn hoang mang:

- Nếu không giận sao ảnh không tới tiến em?

- Thì....nó bận mà. - Người đàn bà chất lưỡi – Em cũng biết nó có cả đồng việc, đâu có rảnh rỗi nhiều. Hay em cứ vào trong đi, lo thủ tục xong rồi tính sau.

Cô gái vẫn lắc đầu. Ánh mắt thần thờ nhìn khắp nơi như mong ngóng. Người đàn bà thở dài. Quay lại ra dấu cho mấy đứa con trai, bà hạ giọng ra lệnh:

- Thăng Thịnh mở máy gọi nữa đi. Hỏi hấn có đến tiến con Sương không thì làm ơn nói một tiếng. Chứ cái kiểu ồm ờ này coi chừng con nhỏ lại trở chứng bỏ chuyện đi thì mệt lắm.

Thấy không khí hơi nặng nề, Thúy Hoa bấm Quỳnh lên ra. Khi đã ở chỗ thông thả hơn, nhỏ chất lưỡi:

- Con người ta thật kỳ lạ. Đau lòng thì đừng đi. Ra phi trường rồi cứ

sướt sướt khổ sở vậy không biết.

Quỳnh hứ một cái:

- Mày nói lạ, không có vậy thì sao có cảnh ướt át cho tao với mày coi. Nhưng nói thật nhé, xung quanh đây cũng có nhiều người khóc, nhiều người buồn, nhưng chưa thấy ai bi thương như chị này. Ai dỗi cũng không chịu vô trong.

Thúy Hoa gạt đầu rồi chợt cười nói:

- Ủ, ngộ hén mậy. Nãy giờ đi lòng vòng thấy hết bên đây khóc tới bên kia chùi nước mắt mà sao tao với mày có đau lòng gì đâu? Tao với mày cũng ra đây tiễn nhau mà, nhất là mày có tật mít ướt xưa nay, vậy mà mình còn có thì giờ đi lòng vòng ngắm thiên hạ, còn có thì giờ nói dối, cãi nhau.....

Quỳnh phì cười:

- Bày đặt so sánh với người ta, tại mày xuất ngoại có thời hạn nên đâu có gì ảm ỉ. Mày thử nói với tao là mày xuất cảnh luôn coi tao có bù lu bù loa không. Chia tay không biết ngày gặp lại buồn lắm chứ bộ.

Thúy Hoa vẫn cãi lý hăng say:

- Nhưng buồn gì thì cũng vừa vừa chứ, tao mà đi luôn thì mày có ôm tao hôn hít khóc lóc như người ta không?

- Không nói trước được, nhưng chắc không thể bình thường như bây giờ.

- Không bình thường có nghĩa là nặng xì theo kiểu đưa đám đó à?

Chộp lấy tay Quỳnh giằng co, Thúy Hoa cố ý mỉa máo:

- Sao mày bỏ đi vậy? Đừng đi ghen. Ở lại đây đi, tao hứa với mày sẽ không khóc nhè nữa, không làm biếng nữa, không ngang như cua, cứng đầu như đá nữa.

Quỳnh phá ra cười sặc sụa. Trời đất, nhỏ Thúy Hoa chẳng học nghệ thuật biểu diễn ngày nào mà sao cũng có khiếu diễn bài quá xá. Cô vừa cười vừa lắc đầu chịu thua:

- Mày đừng quá đáng đi. Tao vái trời mai mốt mày quen với một anh chàng. Hắn ta đi đâu xa, mày cũng sẽ giằng co không nở dứt y chang như vậy, cho mày nhớ đến cái ngày này mày giễu người ta.

Đổi tay đẩy xe hành lý phụ bạn, Thúy Hoa nhún vai:

- Ê, tao đâu có mít ướt như vậy. Mà cho dù tao có bạn trai, thì cũng lựa đàn ông hoàng, không bao giờ phải tốn khăn giấy ở sân bay, sân ga đâu. Hứa chắc với mày như thế.

Quỳnh lườm bạn:

- Đừng nói trước ngon lành như vậy nhỏ ời.

- Thì đợi đó rồi coi. – Thúy Hoa vênh mặt.

Đi được một quãng, ngắm ngó thiên hạ chán, Thúy Hoa quay lại:

- Cái chị khi nãy đẹp quá hả mày? Khóc mếu mà cũng thấy đẹp nữa.

Quỳnh gật đầu đồng tình:

- Ủ, giọng Huế nghe cũng ngọt ghê.

- Mày đoán coi chị đó đợi ai tới tiền?

Quỳnh cười:

- Tất nhiên là người yêu rồi.

- Sao mày biết?

Quỳnh khẳng định:

- Chỉ có đợi bồ mới trông ngóng khổ như vậy thôi.

Thúy Hoa chột cười khi làm Quỳnh tò mò quay lại nhìn:

- Làm gì cười khan vậy?

Thúy Hoa nhăn nhó:

- Nhớ tới cái bữa mày dẫn tao tới xưởng dạy vẽ của thầy An chơi,

bữa đó ông bắt mày mặc áo dài xưa đứng nhìn xa xa, diễn tả mặt mũi u buồn trông ngóng y như vậy nè, mày diễn tả hoài không được bị ông la quá trời.

Quỳnh đỏ mặt lườm bạn:

- Dẫn mày đi tham quan một bữa, nhằm ngày bị tổ trác thầy la, vậy mà nhớ đến bây giờ. Biết vậy lúc đó mày có năn nỉ ỉ ôi tao cũng hông thèm dẫn theo.

Thúy Hoa toét miệng:

- Ày! Nói vậy thôi chứ sức mấy dám hông dẫn tao theo. Có tao kiểm tra sơ qua thì chị Hương mới hết căn mày làm mẫu ở mấy cái xưởng vẽ đó chứ bộ. Nếu không mày còn bị ngồi nhà kết kim sa lên áo dài dài.

Quỳnh lắc đầu thở ra:

- Ừ, chị Hương nhiều lúc ngộ thật đó.

- Tại chỉ lo cho mày.

- Tao biết, nhưng lo mà không chịu tới tận nơi tìm hiểu, nghe gì lạ tai là cứ cản bữa. Tao đi làm chỗ nào cũng đang hoang mà, làm mẫu xưởng vẽ an toàn còn hơn ôm giỏ hoa đi bán rong như hồi xưa chứ bộ, vậy mà chỉ cứ lo.

Thúy Hoa cười:

- Chị Hương bạn như vậy, thời gian đâu tìm hiểu mấy công việc vặt vãnh nhăng nhí của mày. Bởi vậy việc nào là lạ là gạt đi cho dễ tính thôi.

Cô chất lười nói thêm:

- Mày đừng cho là phiền phức, có người lo cho mình là tốt rồi. Dù là lo vô lý, lo tầm ruồng thôi nhưng có còn hơn không. Mày còn có bà chị họ, tao còn có anh Hai, tuy ở tuốt bên Úc nhưng cũng đỡ tủi thân

một chút.

Quỳnh nhìn sang bạn rồi khẽ gật đầu đồng tình.

Tuy cô chưa hẳn mồ côi cả cha lẫn mẹ như Thúy Hoa, nhưng xem ra có khác gì đâu. Chị Hương khi thì lại bận bịu bỏ mặc đứa em họ cả mấy tháng liền, khi thì quan tâm kiểu cổ hủ nhưng vậy cũng đâu có sao. Thúy Hoa nói đúng, chị là chị họ, đâu thể đòi hỏi chị cưng chiều lo lắng cho cô tí mĩ như bà nội khi xưa được.

Thúy Hoa thấy Quỳnh trầm ngâm, biết là nhỏ đang nghĩ đến chuyện cũ. Không muốn đưa bạn vốn tự ti lại nghĩ ngợi đến người cha ruột để ủ rũ thêm, cô đánh trống lảng:

- Mỗi chân rồi Quỳnh, vô trong ngồi chút đi.

Quỳnh nhìn cánh cửa kính nhà hàng nhỏ mà ngạc nhiên:

- Lại đòi vô đó à?

Thúy Hoa gật đầu:

- Ừ, tao khát quá, vô uống chút nước cũng được, nhân tiện ăn thêm chút gì.

Quỳnh hơi tần ngần nhưng thấy bạn đẩy cửa, cô cũng đẩy xe hành lý vào trong. Ngồi ghế đối diện, Thúy Hoa gọi nước và đĩa bánh pateso, Quỳnh tròn mắt:

- Gọi dữ vậy? Sáng nay mày ăn phở rồi mà? Đã vậy hồi nãy còn ngốn hết mấy bịch bánh snack sô cô la đó nữa.

Thúy Hoa khoát tay cười:

- Đi mấy vòng ngoài kia nó biến mất tiêu rồi. Cho tao ăn thêm nữa đi, lỡ mập rồi sợ cái gì.

Ly cà phê đá của Quỳnh và ly sữa tươi của Thúy Hoa đã được mang ra, nhưng đĩa bánh pateso được cô nàng chiếu cố trước tiên. Cắn trước một cái ngon lành, Thúy Hoa hất hàm hỏi cô:

- Ăn không? Còn nóng hồi đó?

Quỳnh lắc đầu cười. Cô liếc nhìn đồng hồ tay. Chị Hương quả là quái lạ, bắt bạn cô ra phi trường sớm hơn giờ bay đến hai tiếng đồng hồ. Thời giờ dư chẳng biết làm gì cho hết, chỉ tổ làm Thúy Hoa buồn miệng ăn mãi và làm cô rước thêm chứng bồn chồn vì cứ phải chứng kiến những cảnh chia tay, những giọt nước mắt tiễn đưa.

Xưa nay hay bị Thúy Hoa và chị Hương trêu chọc cái tính ngang bướng nhưng lại dễ mót ướt, nãy giờ Quỳnh đã phải nén lòng mình mấy phen rồi.

Cô cũng chẳng hiểu tại sao chỉ cần nhìn thấy người ta sụt sùi, cô lại muốn rưng rưng, thấy người ta méo máo, cô lại nghẹt thở, chỉ muốn chạy ù vào góc nào đó khóc hu hu dùm thiên hạ.

Quỳnh lắc đầu nhè nhẹ. Đúng là nội bảo không sai, cô có tật thương vay khóc mướn. Từ lúc oắt con ở quê đã vậy, giờ sống ở thành phố va chạm, hiểu chuyện cũng kha khá rồi, nhưng cái tính dễ khóc, dễ mủi lòng này cũng không hết được.

Tật này hợp với cái nghiệp mà cô cứ khẳng khẳng theo học không nhĩ? Chống tay lên cằm, Quỳnh lảng đãng nghĩ ngợi.

Cô biết nghề nghiệp cô muốn theo đuổi là một nghề hơi viễn vông và không chắc chắn, nhưng đó là mơ ước từ lâu của cô. Hồi nội còn sống, cô không dám thú thật, đến khi theo chị Hương lên thành phố, cô mới quyết chí vừa làm việc lật vật kiếm sống, vừa cố công để học cho bằng được cái nghiệp mà theo người khác là phù phiếm viễn vông, còn với cô là tuyệt diệu ấy.

- Ê! Quỳnh.

Tiếng gọi nhỏ và cái lay vai thật mạnh của Thúy Hoa làm Quỳnh giật mình sực tỉnh. Chưa kịp hỏi, Thúy Hoa đã sụt và chỉ tay ra dấu sau

lưng. Cô nhìn theo hướng tay của bạn mà chẳng hiểu gì.

- Gì vậy? – Cô hỏi.

Thúy Hoa chồm người qua nói thì thào:

- Ngu quá, không nhìn ra à? Cái gã ngồi sau lưng tao nè. Áo sơ mi trắng bị máy in lên nguyên bệt sô cô la đó, nhớ không?

Quỳnh ngó người:

- Ủa, vậy à? Nhưng....vậy thì sao?

Thúy Hoa nhăn mặt:

- Còn sao nữa, nghe đi.

Quỳnh ngạc nhiên nhìn đứa bạn ngồi thẳng người lên, dựa hẳn vào ghế và bộ dạng như đang lắng tai nghe gì đó.

Người đàn ông ở bàn đằng sau Thúy Hoa ngồi đưa lưng lại, anh ta đang nói chuyện qua điện thoại cầm tay.

Quỳnh đã hiểu một chút, cô khẽ lắc đầu cười. Hết biết! Người ta nói chuyện điện thoại mà cũng nghe lén, nhỏ Thúy Hoa này thật ngộ chưa. Không để ý đến bạn nữa, cô nhám nháp ly cà phê của mình. Được một lúc, người đàn ông cúp máy điện thoại, Thúy Hoa cũng nháy mắt kéo Quỳnh ra ngoài:

- Có chuyện gì vậy? – Ra ngoài được sướng, Quỳnh không nén được phải thốt lên.

- Chuyện hay lắm. – Thúy Hoa hí hửng ra vẻ bí mật.

Đến một góc cột, cô nàng quay qua Quỳnh cười hì hì:

- Đố mày biết cái gã số xui bị máy in nguyên bệt sô cô la lên áo đó là ai?

- Là ai? Tài tử à? – Quỳnh hỏi cho có.

- Tài tử con khỉ. Là bồ của cái chị đẹp đẹp khóc rũ đằng kia đó.

Quỳnh ngạc nhiên nhìn bạn. Thúy Hoa gật đầu khẳng định:

- Không xạo đâu.

- Sao mà biết?

- Tao nghe rõ ràng. Mấy người đăng đó điện thoại cho anh ta mấy lần luôn, biết anh ta nói sao không? “Xin lỗi, tôi rất bận có lẽ không đến tiễn được. Nhờ chuyển lời chúc Sưong đi vui vẻ”. Giọng lạnh lùng dửng dưng ghê lắm.

- Vậy.....thì sao?

Thúy Hoa trợn mắt:

- Trời, mà còn nói vậy thì sao? Thấy kỳ ghê không, đã tới đây rồi không ló mặt ra tiễn người ta cho rồi, còn chui vô chỗ này ngồi trốn, làm ở ngoài chị đó ngóng như Hòn Vọng Phu vậy. Hấn vô tình ghê.

Quỳnh bật cười lúc lắc đầu:

- Mà điên quá. Tự dưng nghe lóm điện thoại người ta, nghe câu được câu mất lồm bồm như vậy mà cũng gán chuyện này qua chuyện kia hay thật. Mà có đầu óc tưởng tượng phong phú quá.

Thúy Hoa lỏ mắt:

- Không tin à? Là hấn thật mà. Nghe điện thoại là đoán ra rồi. Chị kia tên Sưong, hồi nãy trong điện thoại hấn cũng nhắc tên đó nữa.

Quỳnh phẩy tay:

- Thôi cứ cho là vậy đi. Vậy thì sao? Có dính dáng gì đến mình đâu? Tự dưng đồng tai nghe chuyện người ta. Đang ngồi nghỉ, chưa uống hết lý nước, mà đã lôi tao ra đây.

Bị cho là nhiều chuyện, Thúy Hoa quay qua háy Quỳnh:

- Sao không lôi mà ra được, không chừng tại mà làm dơ áo, nên anh ta mắc cỡ không dám tới chia tay với bồ luôn. Nhìn thấy mà rui hấn sùng lên thì sao? Mà là thủ phạm chia cắt người ta mà. Ác quá xá!

Quỳnh nhin cười nạt đùa:

- Lại nói nhăng, áo dơ chút thôi mắc gì tới tao. Đừng nhiều chuyện nữa. Cũng sắp đến giờ bay rồi, uống thuốc say sóng đi. Đừng để lên máy bay rồi mới nhớ.

Thúy Hoa xua tay hì hì:

- Khỏi! Nói để mày nể, tao không uống thuốc say sóng gì hết.

- Không uống? Tại sao? - Quỳnh sửng sốt.

- Thì không uống là không uống, không tại sao tại trắng gì hết.

Quỳnh ngạc nhiên:

- Nhưng....mày không có sợ ới à? Xưa nay mày đi xe một chút là khó chịu ới tùm lum. Bây giờ không phải xe đâu, là máy bay đó, không sợ sao?

Thúy Hoa vẫn cười hì hì:

- Không sợ. Trên máy bay có mấy bọc giấy để dành ới mà. Nếu có lỡ làm xấu cũng không sao. Đánh dấu kỷ niệm của lần đầu đi máy bay.

Quỳnh thở ra ngán ngẩm:

- Lại cà từng rồi. Kỷ niệm khỉ gì. Ới mặt xanh mặt vàng rồi nằm một đống như kỳ đi Vũng Tàu cho mày hết kỷ niệm. Thôi, uống thuốc đi cho chắc ăn nhỏ ới.

Cúi xuống cái va ly nhẹ tênh của bạn, cô sốt sắng:

- Thuốc để đâu, tao lấy cho. Uống trước nửa tiếng là được rồi.

Cản tay bạn, Thúy Hoa phụng mặt:

- Đã nói tao không uống thuốc rồi mà, uống vào là nằm ngủ một đống, làm sao ngắm cảnh vật bên ngoài được. Người ta lần đầu đi máy bay mà mày không cho ngắm cảnh sao?

Quỳnh vỡ lẽ, cô ngẩng lên:

- À, thì ra là muốn ngắm cảnh nên không dám uống thuốc.

Cô ngẫm nghĩ rồi hắng giọng dặn dò:

- Không uống thuốc cũng được, nhưng mày phải thoải mái, đừng hồi hộp, có như vậy thì mới không sợ làm xấu trên đó.

Thúy Hoa gật đầu:

- Nhớ rồi, tao không uống thuốc, nhưng cũng có biện pháp đề phòng rồi, mày đừng lo.

Quỳnh ngạc nhiên:

- Biện pháp đề phòng gì?

Choàng tay qua vai bạn, Thúy Hoa khịt mũi bật mí:

- Tao đã tham khảo ý kiến của chị Hương rồi, chị chỉ cách chữa mẹo hay lắm.

- Chữa mẹo là sao? – Quỳnh thắc mắc.

Thúy Hoa nháy mắt:

- Chỉ nói lấy Salonpass dán vào rún sẽ không ỏi. Tao đã dán rồi. Dán chồng hai miếng luôn, cho chắc ăn.

- Vậy cũng được sao? – Quỳnh tròn mắt – Rún dính dáng gì tới ỏi đâu?

- Đã nói là chữa mẹo mà. Còn nữa, bác Sáu võ sư có chỉ cho tao chiêu khác nữa. Chừng nào khó chịu muốn ỏi thì cứ đưa ngón tay bấm lên cái huyết ở Nhân trung mà day mạnh như vậy nè. Như vậy là hết khó chịu liền.

Vừa nói, Thúy Hoa vừa đưa ngón tay lên phía trên môi để diễn tả.

Quỳnh nhìn bạn nghi ngờ:

- Phải vậy không? Có công hiệu không đó?

Thúy Hoa nhún vai:

- Chẳng biết. Để tao qua Úc rồi điện thoại về cho mày nghe là công hiệu hay không.

Cô nháy mắt nói tiếp:

- Nếu những phương cách thần kỳ kia mà không công hiệu thì tao không gọi điện, nhưng sẽ gọi kèm về cho mày cái bịch....kỷ niệm trên máy bay. Nhận cái bịch đó là mày hiểu liền chứ gì, khỏi thuyết minh. Quỳnh cười sặc sụa với câu đùa thẳng đuột và nham nhở đến bất....gớm của bạn.

Thúy Hoa là vậy đó, xuất ngoại lần đầu mà làm như chuyện giỡn chơi không bằng. Nhưng có lẽ nhờ bạn cô sẽ không sao đâu vì này giờ cô trông nó cũng bình tĩnh lắm. Cứ như chuyến đi Úc của nó là đi nghỉ mát Đà Lạt vậy.

Cười chán, Quỳnh lâu lâu:

- Tao với mày cùng trọ chung nhà mà chị Hà, bác Sáu, anh Hùng, chị Xuân....ai mày cũng thân, làm tao giống như bị ra rìa.

Thúy Hoa bĩu môi:

- Cà nanh hả con quỷ, tại tao suốt ngày ở nhà, mày thì ôm đồm đủ thứ công việc, việc nào cũng tấp nham, đi suốt ngày thì làm sao có thời gian rảnh rỗi tán gẫu với người quen nữa chứ.

Cô bỗng háng giọng:

- À, nhân đây cũng nên lên lớp với mày ít nhất một lần mới được.

Vẻ trịnh trọng của Thúy Hoa làm Quỳnh phì cười, cô khum bàn tay che vành tai trêu bạn:

- Vậy sao, đến phiên mày rồi à? Vậy thì xin nghiêng tai lắng nghe chị Hai lên lớp để “học hỏi”.

Thúy Hoa trợn mắt:

- Không giỡn đâu, nói thật nhé, tao nghĩ mày đừng có xoay tùm lum việc nữa. Ai khen mày giỏi, chứ tao thấy không hay.

Quỳnh chắt lưỡi. Lại nữa rồi, mấy câu giáo đầu này nghe quen quá

xá. Thúy Hoa vẫn thao thao:

- Đành rằng cái nghề khỉ gù mày cũng làm được. Nhưng ông bà mình xưa có câu “Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh”. Một nghề mà làm cho hay, cho giỏi là đủ sống, đủ làm giàu rồi. Mày ôm nhiều việc mà chả cái nào ra cái nào.

Quỳnh lúng búng cãi:

- Thì tao cũng muốn làm cho ngon lành một nghề chứ bộ, nhưng khổ nỗi nghề chính thì chưa có cơ hội. Mày cũng biết tao chỉ mới xong khoá học có mấy tháng, việc chưa có, tiền túi hết thì xoay việc mà làm thôi. Gì cũng chụp làm đại mới có tiền tiêu. Lấy ngắn nuôi dài mà.

Thúy Hoa véo nhẹ gò má cô:

- Thôi được rồi, đừng bí xị nữa. Mày bí xị lắm quá. “Lấy ngắn nuôi dài” phải không? Nhưng nói thật, nghề chính đó của mày cũng phiêu lưu quá chừng.

Quỳnh lập tức nghinh mặt:

- Câu này tao nghe nhiều người nói rồi. Tao không bỏ cuộc đâu. Mày cũng học nghề ổn định, nhưng có ổn nổi không? Tại số lông bông thì lông bông thôi.

Thúy Hoa phì cười, rồi nghĩ sao lại háng giọng như tự an ủi:

- Ê, nhớ đầu năm tụi mình dẫn nhau đi coi thầy bói không? Bà thầy có nói năm nay cả hai đứa đều có cơ hội thay đổi mà vươn lên.

Quỳnh bật cười. Cô thì chả nhớ gì, nhưng Thúy Hoa vốn mê tín nên nhớ rất rõ. Cô đùa:

- Giờ linh ứng một nửa rồi, phải không? Mày thì được đi Tây.

- Đi Tây? – Thúy Hoa bĩu môi – Nói nghe sang quá. Đi làm thuê thì có.

Cô khoa tay một cách hùng hồn:

- Nhưng kệ! Cho dù làm thuê chẳng vinh quang gì, nhưng chuyện ngồi bàn máy may thì tao thâm niên trong nghề rồi, nhất định sau sáu tháng sẽ để dành kha khá. Còn mày, thế nào cũng có cơ hội tốt như tao thôi. Không chừng mày sẽ hiểu ra, sẽ bỏ cái mộng nổi tiếng mà học lấy một nghề ổn định hơn.

Thấy Thúy Hoa đang lạc quan, Quỳnh cũng gật đầu để bạn yên lòng:

- Chắc là vậy.

Loa phóng thanh lại léo nhéo, hai cô gái căng tai ra nghe. Tiếng thông báo trên loa vừa dứt, Quỳnh khều bạn:

- Hiểu gì không?

- Chả hiểu cóc gì? – Thúy Hoa đáp gọn.

Quỳnh phì cười:

- Đã nói mấy tháng trước là nghe thêm băng cassette để luyện tập mà mày cứ làm biếng không chịu, làm sao qua đó nghe hiểu được người ta nói gì.

Thúy Hoa phớt lờ:

- Tao chỉ qua làm việc kiếm tiền thôi. Công xưởng của anh tao bên đó cũng toàn người Việt, mà tao chắc cũng có thời gian đi rong ở ngoài, cần gì luyện tiếng Anh làm chi cho cực.

- Vậy mày không tính đến những lúc dạo phố hay đi tham quan sao?

Thúy Hoa nhún vai:

- Qua bên tao như con mán rồi, có đi đâu thì chắc anh Hai tao cho người theo hướng dẫn, vậy cũng đâu cần học tiếng.

Vỗ vai bạn, Quỳnh chép miệng:

- Phải rồi, vô tư chính là biệt danh của mày. Nhưng nói thật nhé, bên đó xù lạ, anh Hưng là anh ruột mày thật, nhưng dù gì ảnh cũng có

gia đình, và lại làm cho gia đình bên vợ, mày nhớ khéo léo đừng để ảnh mệt vì khó xử.

Thúy Hoa gật đầu liên tục:

- Biết rồi, biết mà. Tới phiên mày làm chị Hai rồi. Ở nhà mày cũng đã dặn tao câu này mấy lần. Yên tâm đi, tao vô tâm và phớt bỏ nhưng không phải là quá huyệch hoạc.

Vỗ mạnh lên chiếc valy, cô hắng giọng hùng dũng:

- Tao sẽ không làm ông anh với bà chị dâu phiền hà vì đã bảo lãnh tao qua đó làm dâu. Bảo đảm tao sẽ cố làm việc cho đảng hoàng, kiếm mớ tiền cho ngon lành. Khi về sẽ đãi mày với chị Hương, anh Hùng ăn nhà hàng lớn.

Quỳnh cười lắc đầu:

- Không dám ạ. Bảng điện tử trên kia hình như đang mấp máy chuyển bay của mày phải không? Làm ơn nhìn coi.

Nhìn bảng theo tay chỉ của Quỳnh, Thúy Hoa giật mình:

- Ý, đến giờ thật rồi à.

Cô quay qua bạn. Đột nhiên chẳng ai lên tiếng nói tiếp. Hai cô gái đứng im nhìn nhau thật lâu rồi cuối cùng cả hai đều bật cười. Tiếng cười hết còn trong trẻo như khi nãy mà đục đục như vương mắc những ưu tư.

- Thôi vào trong đi. Nhớ giữ gìn sức khỏe đó. – Quỳnh vuốt nhẹ má bạn.

Thúy Hoa cảm động gật đầu:

- Mày cũng vậy. Nhớ viết thư cho tao. Nhất là mỗi lần có tham gia tiết mục gì lạ hoặc có quen bạn bè mới, tao hy vọng ngày tao về mày sẽ nổi tiếng và thành công như ý muốn.

Quỳnh nhoẻn cười:

- Cám ơn mày. Tao thì chúc mày vui vẻ.

Ôm lấy bạn. Thúy Hoa ngằn ngừ rồi thì thầm:

- Nhớ giữ mình nhé Quỳnh. Nghề của mày hơi phiêu lưu đó, không có bao bên cạnh nhớ đừng có nhẹ dạ, mày có tật thích lên thì hay bốc đồng không thèm nghĩ suy, dễ bị dụ dỗ. Chị Hương bạn bậu hoài, không lo lắng hết được.

Quỳnh cười. Cái tật lo chuyện xa vời này của Thúy Hoa làm cô cảm động. Nhưng cũng nhờ có Thúy Hoa bên cạnh, nên mấy năm sống ở đây, cô vẫn còn giữ được tính hồn nhiên, chứ không sớm đau khổ, u sầu như các cô gái nhẹ dạ khác.

- Mày cũng vậy, để ý giữ mình đó. – Cô dặn dò lại bạn – Bên đó cũng phức tạp.

Thúy Hoa gật nhẹ:

- Tao biết. Chỉ qua làm thuê xứ người ta có sáu tháng, khi về tao không đến nỗi Tây hoá đâu, mày đừng lo.

Quỳnh cười dù nước mắt đã muốn hoen mi.

Lại một lần nữa tiếng thông báo trên loa như nhắc nhở. Thúy Hoa háng giọng nói một tràng:

- Thôi tao vô đây, đừng mít ướt, về đi nhé, đừng có trông theo làm gì. Sáu tháng tao về, nhanh lắm. Dọn sẵn bao tử, chờ tao về nhất định dẫn mày ăn nhà hàng lớn.

Quỳnh chỉ còn biết cười gượng và gật gật trước câu đùa của bạn. Cả hai đứa đều xúc động và không muốn rời nhau, nhưng chia tay chỉ có sáu tháng thôi, đâu ai “dở” đến mít ướt chứ. Vả lại mới cười nhạo người ta, đến phiên mình đâu thể tưởng cũ diễn lại.

Nén lại cảm xúc, cả hai ôm nhau và nhìn nhau lần nữa. Nhìn thôi, nhưng cũng hiểu ý nhau rồi. Thúy Hoa gom nhẹ hai valy, chia tay

bạn, cô đi ngay qua khuôn cửa để vào trong.

Còn lại một mình. Quỳnh đứng vẫn vờ nhìn theo. Nhỏ bạn thân cười tươi như hoa quay lại khoát tay ra hiệu cho cô ra về. Quỳnh cố mỉm cười, cô đợi đưa bạn khuất hẳn sau đám hành khách rồi mới lững thững quay trở ra.

Những người đưa đón nhau vẫn còn đầy trong sảnh, cô len qua đám đông và tiếng ồn ào, mà lảng đãng nghĩ về đưa bạn cũng cùng cảnh ngộ như mình.

Sáu tháng, sáu tháng qua quá lâu, nhưng với tình bạn thân từ thuở còn ở dưới quê và mấy năm trọ chung một nhà, cô vẫn cảm thấy như thiếu hụt, mất cái gì đó.

Sáu tháng. Hy vọng nhỏ Thúy Hoa vượt qua được sáu tháng, tiếng là đi du lịch nhưng thực chất là qua làm thuê cho anh chị.

Quỳnh vẫn biết Thúy Hoa có sức khỏe, nhưng cô cứ e ngại dùm bạn. Ở xứ người cường độ làm việc hẳn là cao hơn bên nhà mình rồi.

Kiểm được tiền để dành chắc cũng cực thân lắm chứ chả chơi. Cô chất lười. Mong sao nhỏ luôn giữ được nụ cười vô tư và vui vẻ ấy.

Mãi suy nghĩ, Quỳnh đã ra khỏi sảnh đợi. Bất chợt một tiếng xe thắng gấp làm cô giật mình quay nhìn.

Dưới lòng đường, hai cô gái trẻ mặt tái xanh luống cuống kéo nhau chạy trở lên lề. Chiếc Phord trắng lướt đi tiếp.

Người ngồi sau tay lái Quỳnh thoáng nhìn cũng nhận ra được đó là người đàn ông xui xẻo bị vết dơ trên áo khi nãy. Sau giây phút hú hồn như vậy mà anh ta vẫn giữ nguyên gương mặt dửng dưng, điềm tĩnh, chẳng thêm để ý đến lời xin lỗi của người nhà các cô.

Quỳnh chợt nhớ đến lời nhận xét vừa rồi của đưa bạn thân. Cô khẽ lắc đầu. Không biết suy đoán của Thúy Hoa có đúng không. Mặt anh

ta giống người máy ghê, khô khan, lãnh đạm. Hèn chi cô gái kia cũng tủi thân khóc dữ.

Tình cảm trai gái là thế sao? Đến rồi lại đi, hời hợt quá chừng. Quỳnh nghĩ bụng.

Tiếng bíp bíp của máy nhấn vang lên làm Quỳnh sực tỉnh, cô lục chiếc ba lô vải jean bạc phết của mình và lôi máy ra.

“Quỳnh đến thầy An gấp, có việc”. Chà, mẫu tin nhắn quen thuộc. Lại có việc rồi đây. Một trong những việc mà như Thúy Hoa nói, việc tấp nham. Nhưng mặc kệ, tấp nham thì tấp nham, có thể bỏ công sức để kiếm tiền thì cũng cứ nhận làm chứ.

Cất máy nhấn và quàng ba lô lên vai, Quỳnh ngó trước ngó sau cẩn thận vì sợ kém may mắn hơn hai cô gái trẻ khi nãy, cô bước qua đường.

Nắng mới

Chương 2

Chương cắt ngang những lời kể lẽ dài dòng của thằng bạn cũ:

- Mà chỉ hoài công thôi Bình, tao thật không viết kịch bản phim được đâu. Mà nói đạo diễn tìm người khác đi.

Bình cố thuyết phục:

- Sao lại không được, mà có thể mà. Truyện đó của mà. Mà viết truyện đó được thì bây giờ chỉ việc kéo dài nó ra thành kịch bản sân khấu thôi, có gì đâu.

Chương lắc đầu:

- Tao có thể viết truyện ngắn, nhưng để chuyển thể thành kịch bản thì xin lỗi, tao làm không được.

Anh cười nói thêm:

- Vả lại đó chỉ là một mẫu truyện ngắn viết một cách ngẫu hứng từ năm ngoái kia, giờ mà viết lại đâu còn hứng cũ nữa. Cái vụ kéo dài mà nói không là sở trường của tao, xin kiểu vậy.

Bình chắt lưỡi nằm nì:

- Gì mà sở trường sở đoản. Có gì là khó đâu, Chương. Đã là dân trong nghề viết thì từ truyện ngắn chuyển sang kịch bản cũng được mà.

Chương vẫn cười:

- Tao cũng đâu phải là dân trong nghề viết như mày nói. Tao chỉ tùy hứng thôi. Mày đừng ép tao nữa, tao nói thật, không làm được đâu. Bình xịu mặt. Đã biết ngay từ đầu là khó mà lay chuyển được hấn rồi mà. Thò tay búng tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, anh ngán ngẩm lắc đầu. Tuy là bạn cũ, nhưng tình tình của Chương xưa nay anh hiểu cũng khá rõ. Đã quyết định cái gì là khẳng khẳng giữ nguyên lập trường của mình.

Vớ gói thuốc trên bàn, anh đốt thêm một điếu rồi rít mấy hơi như để lấy lại sức vì đã quá tốn hao nước bọt.

Thật ra Chương cũng có cái lý của mình. Hấn đối với nghiệp văn chương chỉ như khách lạ tình cờ ghé chơi. Đúng là hấn viết chỉ theo cảm hứng. Sáng tác của hấn không nhiều, nhưng ít ra cũng vài lần đoạt giải thưởng nhỏ ở các nhà báo.

Hấn không phải là một nhà văn, nghề văn không phải là tay nghề kiếm sống của hấn, nhưng đã có chút tài viết thì sao hấn không trở thành nhà biên kịch được, nhất là là biên kịch từ tác phẩm truyện ngắn của mình ?

Thấy Bình cứ chất lưỡi thở ra hoài, Chương phì cười:

- Mày cũng lạ. Sao lại cứ đòi cho được tao chứ, tao đâu có quen làm. Bình dàu dàu:

- Tại tao thấy nhà hát có người đòi dựng kịch từ truyện ngắn của mày, nghĩ mình là bạn bè, nên tính nhận nhiệm vụ liên hệ, nhờ mày viết kịch bản luôn, ai dè....

Chương cười:

- Ai dè là thuyết khách không được nên cứ vò đầu bứt tóc đến khổ sở chứ gì.

Thở ra đám khói, Bình oán than:

- Khổ sở vậy mà mày còn chưa chịu gật cho tao nhờ. Bạn bè thân cả năm cả đời mới năn nỉ nhờ vả một lần, mày lại làm mặt ngầu.

Dựa hấn người vào lưng ghế, Chương lơ đãng nói:

- Nhà hát thiếu gì người biên kịch, mày gom vào một mối làm gì. Họ muốn xử dụng truyện ngắn của tao, thì cũng được thôi, thì cứ tìm người chuyển thể, cần gì phải chính tao.

Bình thở dài sườn sượt:

- Tại mày bàng quan nên nói vậy được, chứ mày không biết để dựng vở kịch từ truyện ngắn của mày, trong nhà hát đã bàn luận, cãi cọ dữ

quá trời. Anh chàng đạo diễn cũng khổ sở lắm mới đạt được số ý kiến thuận cho dựng.

Chương kín đáo nhìn lên đồng hồ:

- Sao lại tới độ bàn luận rồi cãi nhau ?
- Thì vì nhà hát đang muốn dựng thêm vở mới dành cho cuối năm. Mà biết ông Quốc Vĩnh không ?

Chương gật:

- Quốc Vĩnh đạo diễn tên tuổi mà, ai lại không nghe đến tên.
- Ừ, ông Quốc Vĩnh thì có trong tay một kịch bản xịn lắm. Ông ta muốn dựng nó. Nhưng Nguyễn Bá Cường thì mê cái ý tứ gì đó trong truyện ngắn của mày nên nhất định thuyết phục mọi người để cậu ta chuyển thể và dàn dựng.

Chương nhướng mày:

- Thành hai phe à ? Phức tạp nhỉ ?

Bình kể với vẻ ủ ê:

- Thì đó. Nhà hát cứ phải họp bàn luận tính toán, cuối cùng thì cho dựng cả hai, nhưng vì truyện ngắn của mày có xu hướng cổ điển, khác hẳn kịch bản có sẵn kia nói về đề tài đương đại, nên kinh phí được duyệt ban đầu chỉ bằng một phần ba nhóm bên kia.

Ngần ngừ nhìn bạn, Bình chép miệng:

- Và...chỉ là vở dựng thử nghiệm.

Ngả người ra lưng ghế, Chương bật cười giòn:

- chà, nói nãy giờ mới bật ra nguyên nhân chính yếu tại sao mày với cái anh chàng đạo diễn Bá Cường đó lại muốn nhờ tao chuyển thể kịch bản. Đó là vì thiếu kinh phí chứ gì ? Vậy mà mày cứ dài dòng làm tao tưởng có ai mà ưu ái cái giọng văn của tao đến nỗi nhất định mời cho kỳ được.

Bình gãi đầu ngượng nghịu:

- Thì...ai lại nói trắng ra như vậy, tao cũng nghĩ nếu mày nhận thì quá tốt, chính tác giả chuyển thể thành kịch thì giữ được nguyên vẹn cảm hứng tác phẩm mà không bị lai tạp, thêm vào đó mày cũng sẽ dễ nổi tiếng.

Chương nhún vai:

- Nổi tiếng thì tao không cần, vì tao không muốn đi sâu vào nghiệp văn chương hay sân khấu. Nhưng.....nếu mày nói cái kịch bản kia sẽ là một vở kịch thử nghiệm thì....

Bình sáng mắt:

- Thì sao ? Mày nhận lời hả ?

Chương gục gặc đầu ậm ừ:

- Cũng có thể.

Bình vui mừng phát ngay vào vai bạn hét lớn:

- Thăng quý, đã chịu làm thì gặt đại từ đầu, làm khổ công tao nói này giờ khô cả cổ. Tao cũng biết đạo này mày bận lắm, nhưng mày làm được mà.

Chương thần nhiên:

- Làm được hay không thì liên quan gì đến chuyện này, ai bảo cái tật rề rà của mày. Tao thấy mày muốn diễn vai thuyết khách thì cho mày diễn luôn, nhập vai luôn cho thoa? chí.

Liếc lên đồng hồ lần nữa, anh vỗ tay như kết thúc buổi nói chuyện:

- Rồi thôi, tao nhận lời mày rồi đó, làm ơn về trước, tao còn cuộc họp chiều nay nữa.

Bình sốt sắng đứng dậy:

- Ủ, để tao báo cho Bá Cường biết, rồi nói cậu ta có gì thì liên hệ trực tiếp gặp mày. Nhiệm vụ thuyết khách đã xong, khoẻ ghê.

Chương thắt lại cravate, anh mỉm cười:

- Nhưng nói trước nhé, tao chưa từng làm biên kịch, hiệu quả chưa biết được đâu. Nếu đó là vở kịch thể nghiệm thì cũng tạm nhận thử sức cho vui.

Đã định rời đi, Bình còn khựng chân lại thắc mắc:

- Nhưng sao là vở thể nghiệm thì mày mới chịu nhận ?

Chương cười giải thích:

- Là vở thể nghiệm thì mới là chỗ cho tay biên kịch cũng thể nghiệm như tao thử sức cho vui chứ. Vở kịch hoành tráng công phu thì dù mày có thể nào thì tao cũng không vây vào đâu, vì đó không là sân chơi của tao.

Bình khoát tay:

- Mày đừng lo, Nguyễn Bá Cường còn trẻ thật, nhưng là tay đạo diễn có tài. Mày có lạ lắm thì cậu ấy sẽ hứng đỡ cho. Lấn sân qua phim quảng cáo, mà cậu ấy cũng có được mấy mẫu quảng cáo rất khá, chẳng hạn như....

Chương trợn mắt cắt ngang lời bạn:

- Nửa rồi, ông “dài hơi”. Có chịu nhổ neo cho tôi nhờ không ? Trể giờ họp của tôi bây giờ.

Bình sực nhớ, anh đành cầm lại chìa khoá xe và cười khi:

- Ủ, quên mất, về cho mày đi họp chứ. Biết mà.

Đứng ngoài sân chờ Chương khoá cửa, Bình lại lên tiếng:

- À, mà tao có một thắc mắc nhỏ, cái gặt tàn thuốc hình chiếc lá của cô em xứ Huế mày quăng đâu mất rồi ? Làm hồi này tao chẳng có chỗ mà gặt tàn. Bộ cô em dứt áo ra đi chưa đầy một tuần, mày đã thủ tiêu hết mấy món quà kỷ niệm đó luôn à ? Gì mà tệ thế ?

Chương nhếch môi cười không đáp. Anh nhìn thẳng bạn búng mẩu thuốc vào gốc cây sủi trong sân mà lảng đãng nhớ đến chất giọng Huế ngọt ngào.

Giọng nói ấy êm tai thật nhưng giờ đã xa rồi. Giữ làm gì những kỷ vật vô tri.

Bá Cường ngồi yên nhìn người đàn ông trẻ trước mặt.

Anh ta có phong cách lịch sự nhưng không dễ gần chút nào. Về tự mẫn ẩn giấu rất kỹ trong con người anh ta.

Cũng đúng thôi, con người này sinh ra đời đã may mắn hưởng được nhiều ưu đãi. Gia thế tốt, lại có lắm tài năng. Ai mà không nhiễm thói tự mẫn.

Dù anh ta chỉ là một tay viết văn nghiệp dư, mà như lời anh ta nói viết cho vui, nhưng những mẩu văn chương viết cho vui ấy cũng đã gặt được vài thành tựu nho nhỏ. Nghề nghiệp ổn định, tài vật cũng không tệ, có tự mẫn cũng là tất nhiên.

Bá Cường rít khói thuốc mà ngẫm lại mình.

Anh ta không như anh, một người từ tấm bé đã phải lăn lộn với cuộc sống. Thất học và luôn túng thiết là gốc rễ của gia đình anh. Anh đã phải vất vả mưu sinh, đã thoát ly gia đình chật vật tự làm, tự học.

Mài miệt lâu năm anh mới bước được một bước đầu thành công với hoài bão của mình. Anh mới có thể được người ta biết đến như một “đạo diễn trẻ”, một đạo diễn triển vọng với vài đoạn phim quảng cáo và một hai vở kịch tạm gọi là có tay nghề.

Mẩu truyện ngắn “Thấp lên niềm tin yêu” anh đã được xem trên một tờ tuần san từ khá lâu rồi, mẩu truyện rất ấn tượng nên đã làm anh tâm đắc và khi nghe phong thanh nhà hát đưa chương trình vở kịch mới, anh đã nảy ra ý tưởng dựng kịch từ từ cốt truyện đó.

Tâm đắc và hâm mộ tác giả là thế, nhưng giờ đây, khi cùng đối mặt ngồi bàn luận về vở diễn, anh lại có cảm giác không thoải mái với anh ta chút nào.

Không đòi hỏi hay thắc mắc gì về tiền nhuận bút ít ỏi, nhưng anh ta lại có phong cách khó gần và khó hợp tác quá chừng, điều này quả thật là vướng mắc đầu tiên của một vở kịch thể nghiệm mà nhà hát chỉ e dè cho dựng.

- Nếu như ý anh thì có lẽ tôi không làm được đâu. – Chương kết luận gọn.

Câu kết luận gọn hơ lập tức làm căng thẳng cả bàn họp chỉ vồn vện ba người. Liếc nhìn về nhấp nhòm của Bình ở cạnh, Bá Cường hắng giọng giải thích:

- Anh Minh Chương à, anh cứ nghe tôi đi. Tôi thật tình rất thích truyện ngắn của anh, nhưng thành kịch thì nhất định phải theo quy tắc riêng của kịch. Vở diễn dù có thêm vai cũng không lệch khỏi quỹ đạo của anh đâu.

- Cường nói phải đó Chương. – Bình nói vào – Thêm hai ba vai chứ mấy.

Chương khẽ lắc đầu. Đến đây với ý định tham gia vào một cuộc thử sức, nhưng anh không thích có người áp đặt sáng tác của mình. Anh đều giọng:

- Cái gì mà quỹ đạo của tôi? Tôi chẳng có quỹ đạo gì cả. Truyện ngắn chỉ là truyện ngắn, nhưng từ một truyện ngắn có hai nhân vật, mà anh bảo tôi dàn ra cho có bốn năm nhân vật. Người ở đâu mà lắm vậy?

Bá Cường cố thuyết phục:

- Vì truyện của anh là truyện ngắn, nên anh có thể chỉ cho hai nhân vật, người đọc vẫn chấp nhận được. Còn trên khấu sân, nếu chỉ có hai nhân vật mà lại là những nhân vật nội tâm, thì kịch rất đơn điệu và dễ tạo cảm giác nhàm chán cho người xem.

Chương lắc đầu:

- Cảm nhàm chán là khi kịch dở, diễn viên yếu kìa, chứ số lượng nhân vật thì ăn nhập gì đến hiệu quả vở diễn.

- Sao lại không ăn nhập? Nếu....

Chương điềm nhiên ngắt lời:

- Tôi còn nhớ năm ngoái đã được xem những vở kịch thể nghiệm mà toàn vở chỉ có một, hoặc hai nhân vật. Những vở đó đầy tính sáng tạo và rất hay. Ví như vở “Hoàng hậu hai vui”...

Bá Cường nhăn mặt:

- “Hoàng hậu hai vui” là một vở tuyệt hay và đầy tính sáng tạo, anh nói đúng. Nhưng xin anh hãy giấu lại giữa họ và ta. Họ là nhà biên kịch lão luyện, là diễn viên xuất sắc và kỳ cựu, là đạo diễn có tay nghề cao. Còn chúng ta?

Anh nhếch môi:

- Tôi dù ngoài ba mươi tuổi, vẫn chỉ là một đạo diễn trẻ có triển vọng. Bỏ qua nghề chính kinh doanh, thì anh cũng chỉ là người khách lạ của văn chương và sân khấu. Kinh phí không có, có diễn viên chưa có tiếng tăm. Vậy thì làm sao có thể mạo hiểm như người ta được? Những lời phân tích đó, so sánh đượm vẻ chua chát của Bá Cường làm cả gian phòng rơi vào im lặng.

Bình ở đầu bàn gãi đầu gãi tai. Anh biết thằng bạn mình chẳng thích bị người khác lên lớp hay áp đặt. Bá Cường thì cũng cố chấp không

kém. Bàn luận cách dựng vở mà từ sáng đến giờ cứ chửi và gây nhau như mỗ bò thế này thì chỉ có chết. Anh muốn lên tiếng phân giải, nhưng chẳng biết nói gì.

Bá Cường và Chương, ai cũng tự cao và ngoan cố. Trời ạ, bây giờ Bình mới nhận ra điều này. Có hai người “cha” thế này, vở kịch không biết có ra đời được không.

Chương ngồi yên, ngẫm nghĩ lời Bá Cường. Đột nhiên, anh hắng giọng, rồi trước nét mặt chững hững của Bình, anh thẳng thắn nhận lỗi:

- Xin lỗi, có lẽ anh nói đúng. Tôi không biết nhiều về sân khấu mà đã quá chủ quan.

Bá Cường cũng bị bất ngờ, anh nhú mày:

- Vậy....anh sẽ nghe tôi góp ý chứ?

Chương không đáp mà từ tốn hỏi lại:

- Cũng phải xem anh muốn thêm vào mấy nhân vật đã. Những nhân vật đó phải thế nào?

Bá Cường vui mừng:

- À, khoảng hai ba nhân vật được rồi.

- Tính cách nhân vật cần phải ra sao?

Ánh mắt sáng rực, Bá Cường hăm hở nói:

- Tôi nghĩ vì vở kịch mang nét sâu lắng kiểu cổ điển, anh nên cho một nhân vật có tính cách đơn giản hoặc hài hước, như vậy để vở kịch sinh động hơn, nhẹ hơn, được không?

Chương gật gù:

- Cũng có thể được.

- Còn những lời thoại cho họ thì tôi nghĩ anh nên viết cho dí dỏm mà dễ hiểu....

Ở títt đầu bàn, Bình thở phào. Không ngờ tự dựng đang gắng mà lại có thể xui chèo mát mái. Chương và Bá Cường dường như đã quên mất cùng tranh cãi ban nãy. Bây giờ hai người đang vào cuộc với ý thức trách nhiệm của mình.

Đạo diễn và tác giả kịch bản mà tâm đồng ý hợp như vậy thì tốt rồi.

Bình khoan khoái châm điếu thuốc tự thưởng cho mình.

Một lúc sau, Bá Cường xoa hai tay với vẻ thoải mái:

- Rồi, vậy nhé, kịch bản thì ta vừa viết vừa cùng sửa, xong kịch bản tôi đưa duyệt rồi chọn diễn viên luôn.

Xếp cuốn sổ nhỏ lại, Chương cười hỏi:

- Diễn viên chưa chọn được à?

- Hai diễn viên chính thì tôi đã chọn xong rồi.

Thấy Chương nhướng mày, Bá Cường nói luôn:

- Tôi định giao vai Hoài cho Nam Long, còn vai cô gái mù Nguyệt Cầm thì giao cho Hoàng Quỳnh.

Gài viết vào túi áo ngực, Chương ngạc nhiên:

- Nam Long tôi có nghe qua, hình như vở kịch năm ngoái đoạt giải, anh ta đóng vai phụ, được báo chí khen quá nhiều, còn cô.....

- Hoàng Quỳnh. – Bá Cường nhắc.

- Hoàng Quỳnh? Diễn viên mới à? - Chương thắc mắc – Tên nghe lạ quá.

Bá Cường cười giải thích:

- Không lạ lắm đâu, Hoàng Quỳnh chưa có tiếng tăm ở kịch thật, nhưng cô ấy khá lắm, vừa mới tốt nghiệp khoá ngắn hạn đào tạo diễn viên của Trường Sân Khấu- Điện Ảnh.

Chương nhíu mày:

- Vậy là diễn viên mới, chưa từng có vai à?

Bá Cường gật đầu:

- Chưa. Hoàng Quỳnh mới ra trường nhưng không phải là lính mới đối với nghệ thuật đâu. Cô đang làm người mẫu cho xưởng vẽ và phim quảng cáo. Anh có xem qua đoạn quảng cáo về dầu gội đầu Charming chưa?

Anh cao hứng khoe thêm:

- Cô ấy rất xinh đẹp và đoạn quảng cáo đó rất có hiệu quả.

Chương nhếch môi cười:

- Chắc đoạn phim quảng cáo đó là của anh?

Bá Cường khựng lại một giây rồi chợt hiểu ý tứ của câu nói kia. Ánh mắt giễu cợt và cái cười của Chương làm mỗi đồng cảm vừa nhen lên trong lòng anh vụt tắt. Bá Cường sầm mặt:

- Này anh, tôi đâu phải là con người lung tung bậy bạ đâu.

Chương nhướng mày:

- Thì tôi có nói anh như vậy đâu?

Bá Cường kêu lên:

- Nhưng cái kiểu cười của anh....

- Cái kiểu cười của tôi làm sao? Chương nghiêm giọng.

- Anh đang nghĩ xấu về tôi, tôi đâu phải là thứ đạo diễn ba mươi lăm, xăng xê mấy cô diễn viên trẻ đẹp.

Chương cười nhạt:

- Sao anh lại tự cho là thế? Anh biết trong đầu tôi nghĩ gì à?

Bá Cường mím môi nhìn Chương. Vừa thấy hợp nhau trong công việc, giờ lại trở lại cảm giác khó chịu ban đầu.

Anh tức tối nhưng biết làm sao mà tranh lý lại với gã đàn ông có cái cười hờ hững khinh khỉnh này. Chẳng lẽ sùng sộ với hắn là anh hiểu

hắn đang nghĩ xấu gì về anh trong đầu. Vô chứng vô cứ, làm sao cãi lại hắn?

Bá Cường hậm hực giải thích:

- Phải. Đúng là tôi từng làm việc với Hoàng Quỳnh trong mẩu quảng cáo đó, nhưng không phải vì vậy mà tôi cố tình giành cho cô ấy vai nữ chính. Tôi và cô ấy....không có gì hết. Hoàng Quỳnh mới ra trường nhưng qua chuyển quay quảng cáo, tôi thấy cô có chút ít tài năng và lại rất đẹp, tôi tin rằng ai ai cũng sẽ....

- Ai ai đó chắc chắn không gồm tôi? – Chương ngắt lời.

Lờ đi nét tức giận của Bá Cường, Chương nói tiếp:

- Tôi chưa từng biết qua cô ta, và anh cũng nói cô ta chưa có vai diễn nào nên tôi cũng chưa thể góp ý cho anh là cô ta có tài năng thật sự hay không.

- Vậy tại sao anh lại phản đối Hoàng Quỳnh?

Chương mỉm cười:

- Vai nữ trong kịch bản của tôi là một cô gái mồ côi mù loà, tôi có nhân mạnh là cô chỉ bình thường, không đẹp. Cái đẹp thu hút anh chàng Hoài là cái đẹp nhân cách toát ra từ bản tính ngây thơ thánh thiện của cô ta thôi.

Bá Cường cau mày:

- Ý anh là....

Chương nhún vai:

- Cô người mẫu của anh có thể rất rất đẹp trong mắt anh, và trong mắt những họa sĩ, nhưng đẹp cách mấy cũng thua. Cô ta không phải là nhân vật của kịch bản đâu.

Bá Cường cãi:

- Nhưng sân khấu đều cần tài kèm với sắc. Tôi không cố ý đi tìm người đẹp, nhưng nếu đã có sẵn diễn viên đẹp thì càng tốt chứ sao?

Chương lắc đầu:

- Tôi không nghĩ vậy, nếu anh thật sự muốn vở kịch này thành công, anh phải tìm người khác thôi, một người hợp với nhân vật.

- Nhưng tôi thấy cô ta hoàn toàn phù hợp. – Bá Cường khẳng định.

– Đã là diễn viên thì phải biết cách thể hiện vai diễn chứ.

Chương nhướn mày. Anh nhìn thẳng nhà đạo diễn trẻ một lúc rồi khẽ lắc đầu:

- Tùy anh thôi, anh là đạo diễn mà.

Bá Cường ngó ra với cách buông vũ khí quá ung dung của đối phương. Thay vì tranh cãi, Chương lại đứng dậy chìa tay ra với câu chào:

- Tôi chỉ góp ý, anh tự quyết định đi. Vài ngày nữa viết xong sơ lược

diễn biến, tôi sẽ gọi đến anh xem qua, đến chừng đó anh cũng có thể góp ý kiến cho tôi một cách thẳng thừng như vậy.

Bình đứng lên tiến chân bạn ra ngoài, để lại Bá Cường ngồi trơ trong phòng với sự bức bối mới.

Ra đến hành lang bên ngoài, Bình hắng giọng:

- Sao hôm nay đặc biệt khó chịu vậy mày?

Chương ngạc nhiên nhìn qua:

- Tao khó chịu? Mày thấy tao khó chịu à? Chỗ nào đâu?

Bình chắt lưỡi:

- Còn nói, hắc ám như quỷ vậy, mày làm Bá Cường khó nghĩ rồi đây.

- Ý mày là chuyện tao góp ý về cô người mẫu kia chứ gì? – Chương cười cười – Tao chỉ góp ý thôi, quyết định vẫn là ở đạo diễn kia mà.

Bình lườm bạn:

- Mày góp ý kiểu đó như phản đối còn gì. Góp ý cho đã rồi còn nói thông đại ý là tôi góp ý mà anh không nghe, thì khi anh góp ý với tôi cũng cóc cần biết tới. Mày đưa Bá Cường vào thế viết vị mất rồi.

Chương tủm tỉm:

- Đành vậy thôi. Tao nghĩ anh ta có thể đã có hứa hẹn với cô người mẫu kia rồi, nên quảng cáo tô vẽ. Tao dợm gạt cô nàng ra là anh ta sùng lên dữ quá chừng. Không có lửa làm sao có khói.

Bình tròn mắt:

- Vậy là mày muốn chọc tức Bá Cường chơi thôi chứ đâu phải cố tình gạt bỏ Hoàng Quỳnh, phải không?

Chương nhún vai:

- Không hẳn vậy, tao phản đối vì cả hai.

- Tại sao?

- Vì phản đối ngay từ đầu tốt hơn, chứ nếu cho cô ta đóng, nửa chừng mới phát hiện cô ta không hợp vai, như vậy càng khó ăn nói cho anh chàng Bá Cường đó.

Bình thắc mắc:

- Nhưng sao chưa biết Hoàng Quỳnh mà mày đã ác cảm vậy?

Chương đưa tay ngăn lời bạn:

- Xin đính chính, tao chẳng hề ác cảm với ai.

- Nhưng sao mày biết cô ấy không hợp?

- Những cô người mẫu vì quen phong cách trình diễn, sẽ luôn chú ý đến vẻ ngoài. Cô gái trong truyện của tao thì là một cô gái khá ngây thơ, đơn giản, và lại mù loà.

- Thì Hoàng Quỳnh cũng sẽ nhập vai để diễn được. – Bình ngắt lời.

Chương vẫn lắc đầu:

- Tao không tin cô ta có thể diễn được. Tao không nghĩ cô người

mẫu kia lột tả được tính cách này, tao không muốn cô gái ấy bước lên sân khấu mà cứ xoay người ông ọ tạo dáng để sao luôn ở hình tượng đẹp nhất.

- Đẹp không tốt sao? – Bình không hiểu.

Chương cười:

- Đã mù loà thì làm sao chú ý đến những tiểu tiết bề ngoài như vậy. Chuyện làm điệu sẽ phá hỏng tính cách nhân vật kịch này liền. Tao không thích vậy.

Bình ngẩn ra kinh ngạc:

- Nhưng Hoàng Quỳnh đâu có làm dáng điệu hạnh như mày nghĩ?

Chương thờ ơ phẩy tay:

- Mấy cô người mẫu hầu hết đều mắc cái bệnh này, họ quen chú trọng dáng vẻ bề ngoài đến nỗi thành bệnh mãn tính rồi.

Anh nhìn bạn:

- Hơn nữa, mày không nghe Bá Cường cứ nhắc tới nhắc lui rằng cô ta rất đẹp sao? Vai diễn trong kịch bản của tao không cần đẹp, chỉ cần nét thánh thiện, trinh nguyên mà thôi.

Bình nhăn mặt:

- Mày trở thành ông cụ non khó tính từ lúc nào vậy? Mày góp ý chọn lựa diễn viên mà tao nghe nhưng ông già hủ nhò chọn vợ cho con trai vậy. Tại mày chưa gặp Hoàng Quỳnh nên chưa biết đó thôi....

- Còn mày gặp qua rồi à? – Chương quay qua ngắt lời.

Bình gật ngay:

- Rồi, nó đang tạm thế một chân trong ban ca múa phụ họa của nhà hát nè. Con nhỏ lạnh lẽ, dễ thương và có chút bản lĩnh, chịu thương, chịu khó lắm. Ở nhà hát chỗ nào khuyết gọi nó, là nó nhận liền, mà gì cũng tạm làm tròn được. Tuy có hơi thiếu kinh nghiệm nhưng tao nghĩ nó sẽ hợp vai.

Chương cười ngất:

- Mày thuyết phục phản tác dụng rồi. Tao vừa nói cần nét thơ ngây thánh thiện, mày lại quảng cáo là có bản lĩnh rồi lại lạnh lẽ gì đó.

Cười chán chê, anh chắt lưỡi giễu cợt:

- Cô Hoàng Quỳnh đó cũng lắm nghề đó chứ. Hết người mẫu, đóng quảng cáo, ca sĩ phụ họa, rồi bây giờ lại còn định nhảy qua kịch nghệ nữa. Nhiều nghề như vậy thì cần gì vai diễn này.

Bình gân cổ định cãi nhưng không kịp để bạn phân bua thêm.

Chương khoát tay:

- Thôi đừng tranh luận nữa, chuyện diễn viên này cứ để Bá Cường giải quyết, mày đừng lo thêm làm gì.

Vỗ vai bạn, anh hỏi:

- Mà nè, giờ rảnh chưa?
- Chi? - Mặt Bình vẫn nguyên âm ức.
- Uống ly cà phê với tao. Sáng mày đánh thức tao sớm quá, chưa có cữ cà phê, tao vẫn còn lừ đừ đây. Uống cho tỉnh, chút tao còn phải đi làm.

Bình ngán ngừ rồi dấm dăng:

- Ừ thì uống, uống cho hạ hỏa. Tao cũng lấy làm lạ là hầu như lần nào gặp mày, tao cũng cãi cộ. Giờ đâu còn chung xóm nữa, đâu có học chung đâu, vậy mà còn đánh bạn với nhau hoài.

Theo bạn bước xuống sân, anh chép miệng:

- Nhiều lúc không muốn cãi với mày chi cho mệt, vậy mà xáp vào, mày lại tưng tửng móc lò, nói chận làm phải lấy gân cổ cãi tiếp.

Chương cười:

- Tại mày ghiền cãi, tao ghiền chọc tức, hai đứa có quay đi cũng không tìm được đối thủ tương xứng, vậy thì lại gặp nhau chứ có gì lạ.

Bình la lên:

- Nhưng tao cãi thua mà, hầu như lần nào cũng thua đến ỨC luôn được, ghiền cái khỉ khô gì.

Chương phá lên cười. Đúng là anh ghiền chọc tức thằng bạn thân mất rồi. Hể lần nào nó âm ỨC đến đỏ mặt tía tai là anh càng thấy thú vị. Thú vị cũng phải, phần thắng nghiêng luôn về anh mà.

Nắng mới

Chương 3

Quỳnh vừa tắt máy ở bãi xe thì nghe có tiếng người gọi. Bình từ quán cà phê trong khuôn viên Nhà hát vẫy cô. Cô mỉm cười gật đầu. Gởi chiếc xe 67 bụi đời mượn của anh Hùng vào bãi cỏ, cô nhanh chân bước qua.

Bình không ngồi một mình. Bên cạnh anh là Bá Cường với vẻ mặt quạu quọ. Quỳnh cười khi kéo ghế ngồi xuống:

- Anh Cường hôm nay sao vậy? Có chuyện không vui à? Làm gì mặt mũi chù ụ thế?

Bình nói ngay:

- Đúng là nó có chuyện không vui, chuyện đó có dính em nữa đó Quỳnh.

Cô ngạc nhiên nhìn Bình:

- Em? Chuyện buồn gì mà dính em vậy?

Bình đang ngoắc người phục vụ chưa kịp trở lại. Cô nháy mắt trêu:

- Đừng nói với em là anh đang buồn tương tự em nhé.

Bình phì cười:

- Giỡn hoài, chuyện công đó.

- Chuyện công? Chà, còn chuyện công gì vậy?

Bình khoát tay:

- Kêu nước cái đã. Em uống gì? Cà phê đá như mọi ngày phải không?

Quỳnh gật đầu. Cô còn đang thắc mắc quá xá về cái tin mới nghe.

- Mà chuyện gì vậy anh Bình? Về ban múa phụ hoa. à?

- Ban hát múa thì dính gì đến thằng Cường đâu? Là chuyện kịch cợt thôi.

Quỳnh nhú mày:

- Cái vở kịch “Thắp lên niềm tin yêu” đó à?

- Ừ, còn kịch nào nữa.

Quỳnh đoán ngay là điều mà cô cứ canh cánh từ khi được lời mời miệng của Bá Cường.

- Em bị phản đối phải không?

- Ừ. - Vẫn Bình trả lời.

Bá Cường cứ im lặng cau có rít thuốc, Quỳnh nhìn hai người rồi đoán mò:

- Nhà hát chọn người khác diễn à? Là ai vậy?

- Không phải là nhà hát. – Bá Cường lên tiếng – Mà có chọn ai khác đâu.

Vậy là sao nhỉ? Quỳnh chẳng hiểu, nhưng cô nhìn anh, yên lặng và chờ đợi. Bá Cường ho khẽ rồi chép miệng:

- Mà cũng không hẳn là quyết liệt phản đối, anh nghĩ....không chừng...

- Nhưng không phải ban giám đốc nhà hát thì ai phản đối em? - Cô hỏi gặng.

Thấy Bá Cường lúng kúng nhìn mình, Bình đành trả lời:

- Là tác giả kịch bản.

- Ông Minh Chương à? Ông đề nghị người khác đóng hả anh? – Cô ngạc nhiên hỏi.

Bình hừ nhẹ:

- Nó có biết ai đâu mà đề nghị. Nó chỉ nói đại là... không muốn để em diễn vậy thôi.

- Ông biết em sao?

- Không, nó không để ý đến ai đâu.

Quỳnh cau mày buồn giọng ảm ức:

- Chắc chề em chưa tên tuổi chứ gì? Ông đó ngộ thật, chọn diễn viên là đạo diễn chọn mà, tác giả kịch bản thường đâu có ý kiến gì về chuyện này?

Rồi thất vọng trước tin này, nhưng thấy cả hai người đều có vẻ khó xử, cô ngẫm nghĩ một lúc rồi cười gượng:

- Nếu không được thì thôi vậy. Em không đóng thôi, có gì mà các anh buồn ỉ rủ vậy chứ.

Bá Cường ngẩng lên:

- Ờ không, chính anh hôm trước đã mời em tham gia hẳn hoi mà.

Em.... thôi vậy nhé, em cứ nhận vai, anh sẽ nói chuyện lại với anh ta, không sao đâu.

Quỳnh bặm môi gạt đi:

- Hôm trước anh Cường đưa em xem qua cái truyện đó, thấy hay quá nên khi anh rủ, em cũng định tham dự cùng mấy anh, nhưng nếu cái ông tác giả không thích em thì....thôi đi anh. Để kíp khác anh em mình lại hợp tác, có sao đâu.

Từ sáng ngồi đây đợi Quỳnh, Bá Cường đã có ý chịu theo Chương, nhưng giờ đây khi cô chấp nhận rút lui, thì lạ lùng là anh lại không muốn. Anh nghĩ ngợi rồi lắc đầu:

- Không được, để anh giải quyết. Cái tay đó nhận xét chủ quan quá thôi, nếu mình thuyết phục thì chắc được mà. Anh nghĩ em hợp vai, em cứ nhận đi, ráng chứng tỏ cho anh ta thấy em làm được, vậy là tốt rồi.

Quỳnh im lặng. Ly cà phê đã được đặt trước mặt, nhưng cô ngồi ngẩn mẩn bông hải đằng rung rinh trong gió.

Như hiểu sự thay đổi của Bá Cường, Bình hắng giọng:

- Nếu vậy, để hôm nào tôi hẹn nó ra, rồi anh thuyết phục nó nha Cường.

Đang suy nghĩ cách để đối phó với Chương, câu nói của Bình làm Bá Cường giật mình:

- Ủ, ờ cũng được. Anh ta bạn lắm à?

- Bạn lắm, nó lại hơi nguyên tắc. Bạn bè thân gì cũng vậy, điện thoại hẹn nó trước, nó phải vừa rảnh, vừa thoải mái mới chịu ra gặp.

Bá Cường nhếch môi:

- Kênh kiêu dữ vậy.

Bình cười không nói. Bá Cường chép miệng:

- Thôi cũng được. Hôm đó nhờ anh ra luôn, hai anh em mình họa may mới nói lại cái tay ngang bướng mà cổ hủ đó.

- Ủ, cũng được. – Bình gật một cách e dè – Nhưng nói trước nhé,

tính nó rất cố chấp, đã quyết định việc gì rồi thì không dễ đổi ý đâu.

Bá Cường cười nhạt:

- Anh quên là tính tôi cũng vậy sao.

Bình lúng khựng:

- Coi chừng gắng quá nó có thành kiến....

- Tôi ngăn gì cái thành kiến ngớ ngẩn đó? Với sân khấu, hẳn có là cái đình gì đâu.

Rồi như gút lại được vấn đề, Bá Cường có vẻ tươi tỉnh và quả quyết hơn, anh nhìn đồng hồ rồi bảo Quỳnh:

- Thôi vậy nhé. Anh có cuộc hẹn, phải đi trước. Quỳnh ngồi lại nói chuyện với anh Bình đi. Anh em mình nhất định sẽ làm việc qua vở kịch này. Đừng bỏ cuộc.

- Dạ. – Quỳnh gật đầu.

Đợi Bá Cường đi khuất, Quỳnh quay lại Bình:

- Cái ông tác giả đó khó chịu lắm hả anh Bình?

Bình gãi ót:

- Vừa khó tính, vừa độc tài. Tính nó là vậy xưa nay.

- Vậy anh nhắm thử xem anh Cường đấu với ông có thắng nổi không?

Bình cười gượng gạo:

- Anh biết nói thắng thì em sẽ buồn, nhưng thật tình khó ai cãi lý mà thắng được nó lắm. Càng gắng như Bá Cường, càng cụt hứng sớm.

Quỳnh thở dài. Yên lặng một lúc, cô chợt ngẩng lên thắc mắc:

- Nhưng ông đó sao mà không đồng ý cho em nhận vai vậy?

Rót tách trà nóng, Bình ngắm cô rồi bật cười nửa đùa nửa thật:

- Lý do đơn giản lắm, tại em đẹp quá làm chi.

Quỳnh nhăn mặt:

- Anh lại giỡn rồi.

Bình vội hắng giọng:

- Không giỡn đâu, một trong những lý do là vậy đó.

Gương mặt Bình cho Quỳnh biết là anh nói thật. Cô ngăn người:

- Ăn nhập gì đến chuyện gạt em ra?

Bình chắt lưỡi giải thích:

- Có gì đâu, nó nói nhân vật nữ trong kịch của nó là một cô gái mù loà, có cá tính đặc biệt.

- Vậy thì sao?

- Tức là diễn viên không cần đẹp mà chỉ cần người biết diễn nội tâm và phải có phong cách thánh thiện. Bá Cường lỡ quảng cáo em đẹp, nó liền nhú mày cười cười, chắc nó nghĩ em khó đóng tròn vai.

Quỳnh nhú mày:

- Ông ta chưa biết em mà, sao lại mất tin tưởng em sớm vậy? Ông cần phong cách thánh thiện à? Bộ tưởng em dữ dằn quỷ quyết lắm sao mà ông sợ?

Bình lắc đầu:

- Ấy, đã nói cái thằng đó khó chịu lắm mà. Xưa nay đã vậy rồi. Chỉ có câu lăng xê của Bá Cường mà lập tức máu đã nghi của nó trào dậy ngay. Nó không thích cái gì nhập nhằng, lờ mờ.

- Cái gì nhập nhằng, lờ mờ? – Quỳnh ngạc nhiên.

Bình gãi đầu ngắc ngứ. Hoàng Quỳnh đối với hầu hết mọi người trong nhà hát đều vui vẻ, dễ thương. Nhưng giữa cô và Bá Cường có gì không thì....anh cũng không biết rõ.

Hôm nay với sự giấu cợt cố ý của Chương, anh mới để tâm xét lại, Quỳnh có vẻ vô tư, còn Bá Cường thì hơi lạ một chút. Chịu ý tác giả kịch bản thì có sao đâu, chắc gì vở kịch này gây được tiếng vang, vậy mà cũng vì cô nhỏ tư lơ mơ này mà cố tranh thắng cho bằng được.

Trong khi Bình phân vân thì Quỳnh tò mò nhìn anh. Nãy giờ cô quên mất rằng Bình cứ gọi ông tác giả kịch bản là “nó” và “thằng đó” một cách khá quen miệng. Thấy anh cứ nhăn mặt và lúc lắc cái đầu, cô e dè hỏi:

- Cái ông Minh Chương đó anh quen thân à?

Bình ngẩng lên:

- Hả? Ừ, bạn học cũ.

- Là bạn học, vậy là chỉ khoảng tuổi anh. – Cô cau mày - Vậy mà em tưởng lớn tuổi. Bằng tuổi anh sao anh ta lại khó chịu như ông già vậy?

Bình bật cười:

- Phải chi mà nó nghe được câu nói này của em, chắc là cái mặt nó còn nhăn hơn nữa. Em nói đúng đó, tính nó hơi khó gần.

- Anh ta ghét con gái đẹp à? – Cô thắc mắc.

Bình phì cười:

- Không phải, ngược lại là khác, bởi nó toàn là có lựa chọn, cô nào cô nấy đều đẹp xuất sắc hết.

Quỳnh càng không hiểu:

- Em chắc chắn là không thuộc dạng xuất sắc như bạn bè ông rồi.

Vậy mắc gì ông ta lại kỳ thị em?

Bình chất lưỡi:

- Theo anh biết thì không phải là nó kỳ thị em, nhưng có lẽ nó thật tình nghĩ người đẹp không hợp với nhân vật cô gái trong truyện của nó. Vả lại....chắc là em mới ra trường.

Quỳnh nhăn mặt:

- Nghĩ gì chủ quan quá, ai cũng như ông ta thì diễn viên mới ra trường như em không bao giờ có vai diễn đầu tiên hết.

Nhận ra vẻ bất bình trong giọng cô, Bình thấy tội cho cô nhỏ:

- Thôi, đừng lo, để anh với Bá Cường ráng sức thuyết phục nó một lần nữa. Hai đứa nói vào, chắc là nó...cũng chịu thôi. Từ đây đến khi kịch bản hoàn thành để đem duyệt cũng còn lâu mà.

Quỳnh im lặng không đáp, cô đang ảm ức. Còn gì tức hơn nữa chứ, chưa kịp chứng tỏ khả năng, lại bị khinh thường ngay vào phút đầu. Nguyễn Minh Chương. Cô cũng xem qua vài truyện ngắn in trên báo của anh ta. Lời văn gọn ghẽ, có ý tưởng lãng mạn, cô cứ tưởng đó là một người mang trái tim đa cảm và có tính cách phóng khoáng, quân tử. Ai có ngờ lại nhỏ nhen và thiển cận như vậy.

Uống cạn tách trà, Bình hơi lạ vì sự im lặng của Quỳnh. Xưa nay cô khá vui vẻ và hay đùa. Chính tính ưa khôi hài và lạnh lẽo của cô làm cô duyên dáng và nổi bật hơn trong các cô diễn viên cộng tác với nhà hát. Về lặng im hiện giờ của cô làm anh có chút áy náy. Bất chợt, cô hắng giọng lên tiếng:

- Cái anh Minh Chươnghương đó chỉ chuyên viết văn hả anh Bình? Hơi ngạc nhiên, Bình lắc đầu:

- Không. Nó không phải là nhà văn chuyên nghiệp đâu. Nó làm kinh doanh.

Quỳnh cân nhắc một chút rồi lại hỏi:

- Bao giờ các anh đem bản thảo kịch bản và danh sách diễn viên trình ban giám đốc nhà hát duyệt?

- Chắc phải tới tháng sau, em hỏi chi vậy?

Quỳnh nhìn anh:

- Chắc anh cho là em dơ hơi, nhưng...em thật muốn làm cái gì đó?

- Cái gì là cái gì? – Bình đồng tai.

- Làm em muốn chứng minh rằng mình cũng có chút ít tài năng, và có đủ khả năng nhận vai diễn chính trong kịch bản của anh ta.

Bình ngạc nhiên:

- Nhưng...vậy là em muốn làm gì?

Quỳnh phân vân:

- Em cũng chưa biết. Nhưng anh có thể cho em biết sơ về người bạn khó chịu của anh được không? Cho em địa chỉ của anh ta đi.

Bình ngơ ngợ nhìn cô:

- Để làm chi?

- Em nghĩ từ bây giờ đến khi anh ta hoàn thành kịch bản, em sẽ có cách gặp anh ta, để tự thuyết phục anh ta trao vai ấy cho em.

- Cách gì? – Bình tò mò – Nói chuyện với nó khó lắm à. Anh gặp nó cũng điện thoại trước.

Quỳnh cười:

- Em chưa nghĩ ra làm sao để tiếp cận anh ta, nhưng em tin là cuối cùng rồi cái anh Minh Chương đó cũng phải đồng ý mời em tham gia vào vở kịch.

Bình nhìn cô, anh nghĩ ngợi một chút rồi lắc đầu cười:

- Thôi cũng được. Em lạnh lẽ, không chừng dễ thuyết phục hẳn hơn bọn anh. Có thể đối với phụ nữ nó không đến nỗi quyết liệt.

Rút viết ra, Bình xé một trang trong sổ tay, hý hoáy viết địa chỉ của Chương, anh háng giọng:

- Anh cũng muốn xem cái bản mặt của nó khi rút lại lời mình như thế nào. Nói trước với em là nó vừa khó tính vừa tự cao. Chiêu mỹ nhân kế không thuyết phục nó được đâu. Chính Bá Cường khi bên vực em cũng bị nó cười ruồi nghĩ xiên xẹo.

Quỳnh ngó người hiểu ra, cô nhăn mặt:

- Sao ông lại nghĩ vậy bạ vậy chứ? Hèn chi hồi nãy anh Cường quạu dữ. Vậy sao anh Cường không cự anh ta?

Bình nhún vai:

- Cự gì mà cự được, nó chỉ cười bóng gió thế thôi, chứ đâu có nói ra miệng, lấy gì cự đây. Bởi vậy mới nói, nó khó đối phó lắm. Bá Cường giữ quyết định chọn em thì phải chịu đựng cái cười nửa miệng ấy, hơi khó chịu đó.

Quỳnh bực bội:

- Em với anh Cường đâu có gì, cái ông Minh Chương đó nhiều chuyện quá. Thôi được để em nghĩ cách chinh ông một lần.

Bình chìa mảnh giấy chỉ chút chữ số ra cười:

- Em cứ thử xem. Anh ghi cho em mấy địa chỉ của nó, địa chỉ nhà riêng, công ty. Có cần anh cố vấn gì thì cứ nói. Em mà khiến nó đổi ý, anh đãi em một chiều.

Quỳnh cắt cảnh giấy vào ba lô, cô gật đầu cười:

- Anh nói đó nghe. Em nhất định phải chinh cái đầu cổ hủ của anh ta lại mới được. Em phải bắt anh ta công nhận rằng một diễn viên dù chỉ mới học khóa ngắn hạn, dù chỉ mới ra trường, nhưng cũng có khả năng đảm nhận vai trò loà gì đó của anh ta.

Bình nhìn nụ cười tự tin của cô, anh cười thầm. Nụ cười này tuy tươi tắn, dễ thương, nhưng cũng chủ quan chẳng khác gì cái cười kẻ cả của thằng bạn anh.

Kỳ phùng địch thủ đây. Để xem ai cãi lý giỏi hơn, ai sẽ thắng. Thằng bạn đầy cao ngạo của anh hay cô nhỏ láu lỉnh và xinh đẹp này.

Nắng mới

Chương 4

Quỳnh ngồi khuất ở góc tối của quán cà phê đối diện toà nhà là văn phòng công ty thương mại Minh Tâm.

Ly cà phê đã tan loãng, nhưng cô vẫn đắm chiêu. Mấy thông tin Bình cung cấp cho cô không nhiều, nhưng cũng khái quát sơ về người mà cô muốn đối đầu. Xem ra rất khó mà gặp mặt và nói chuyện với con người đó.

Dùng cách nào để tiếp cận thuyết phục anh ta đây? Chiêu mỹ nhân kết tất nhiên là khỏi nghĩ đến rồi vì cô cũng ghét đóng vai đó. Dùng chiêu gì để anh ta nể phục dân mới ra trường như mình đây? Quỳnh nhăn trán.

Sáng nay cô đã thử đến đây, nhưng cứ lúng kượng hoài không biết có nên lên đại văn phòng làm việc của anh ta không. Mà gặp thì biết nói gì?

Chẳng lẽ văn phòng làm việc của công ty thương mại mà nói chuyện kịch cợt và vai diễn. Làm sao thuyết phục, cãi lý để anh ta đổi ý?

Chà, càng nghĩ càng rối rắm.

Trong lúc Quỳnh thờ người ra với suy nghĩ thì bàn kế bên, một người thanh niên chợt kêu lên:

- Ê, ông Chương về rồi kìa. Tính tiền mai đi chị Hà ơi.

Người đàn ông đứng tuổi ngồi chung bàn cũng ngẩng lên nhìn chiếc Bonus rà lại bên đường:

- Chà, chắc hôm nay lại xuống kho nữa phải không?

- Sao chú biết? - Người thanh niên hỏi khi trả tiền nước.

Người đàn ông cười khẩy:

- Bữa nào thấy sếp bỏ chiếc Ford láng lẩy ở nhà để đi xe gắn máy bụi bặm đó thì biết chứ gì. Giờ này đã về thì chắc đã đi từ sáng sớm. Lâu lâu làm siêng.

Người thanh niên chỉ cười và nhanh chân chạy về công ty.

Quỳnh trở mắt nhìn người đàn ông đang dắt chiếc xe Bonus qua cổng. Trí nhớ của cô không tồi nên cô dễ dàng nhận ra đó chính là người bị cô làm lem áo ở sân bay hôm nào.

Chà, thật là tình cờ, tay Minh Chương kia tưởng là ai, hoá ra là người cau có mà cô đã từng gặp mặt.

Cô liếc nhìn người đàn ông tóc bạc đang rề rà nhâm nhi ly cà phê phin. Ngập ngừng một chút, cô quyết định quay sang gọi chuyện:

- Người đó tên là Minh Chương phải không chú?

Người đàn ông đứng tuổi nhìn cô bằng một cái nhìn khó chịu, Quỳnh vội bịa đại:

- Công ty của con có xin cái hẹn với giám đốc công ty Minh Tâm, nhưng cô thư ký nói ông ta ra ngoài rồi, con không biết người lúc này....

- Ai nói cô giám đốc công ty Minh Tâm tên là Chương?

- Hờ...dạ, bên công ty con....nói vậy

- Cô làm ở đâu? - Người đàn ông ngắt lời.

- Dạ, con làm ở công ty quảng cáo. – Quỳnh hồi hộp nói.

Người đàn ông hừ nhỏ rồi buông giọng:

- Tay hồi này đúng là tên Minh Chương, nhưng chỉ là phó giám đốc quèn thôi.

Quỳnh ngẩn người, thông tin của anh Bình sao lại sai lạc rồi? Không phải công ty này của anh ta. Chỉ là phó giám đốc? Lại còn “quèn” nữa. Là sao nhỉ?

- Ồ....vậy ông Minh Chương gì đó không phải là Giám Đốc à?

Người đàn ông liếc xéo cô:

- Kiểm đồ mắt cũng không ra ai là Giám Đốc ở cái công ty đó đâu, cô muốn liên hệ gì thì lên gặp trợ lý giám đốc, cái tên cao lêu kêu đó.

Ông ta cười khẩy rồi nói bằng một giọng mỉa mai:

- Cả công ty bên đó có hai sếp thôi. Một sếp thì thoát tới thoát đi như ma vậy, còn sếp thì chỉ là Trợ lý nhưng cũng quyền hành như ông chủ bự.

Uống cạn cà phê, người đàn ông dần tách xuống rồi đứng lên, bỏ về công ty.

Thấy gương mặt ngờ ngác không hiểu của Quỳnh, người đàn bà bán quán ra dọn dẹp ly tách cười:

- Ông hay quạu sáng lắm, đừng để ý.

Quỳnh thắc mắc:

- Chú đó cũng làm ở công ty Minh Tâm hả chị?

- Ừ, hồi trước là trưởng nhóm kinh doanh.

- Còn bây giờ?

Chị chủ quán cười:

- Mắc lỗi gì đó nên gần năm nay bị đổi xuống làm nhân viên thường.

Bởi vậy trong bụng lúc nào cũng ầm ứ không thoải mái như người ta.

Quỳnh gật gù hiểu ra. Liếc thấy chị chủ quán vui chuyện hơn ông hồi nãy, cô cười xã giao rồi hỏi:

- Nhưng hồi nãy chú đó nói lạ quá, gì mà không tìm ra Giám đốc, rồi

sếp nào như ma, sếp nào hồng hách....?

Chị chủ quán chắt lưỡi:

- Có gì đâu, ông Giám đốc công ty bên đó bị bệnh nặng không tới công ty được, nên cậu Chương đó về quản lý giúp. Tuy danh chỉ là phó giám đốc nhưng toàn quyền hết. Người mới về nên nhân viên không phục thôi.

- Hèn gì mà gần chín giờ rồi, vẫn còn người ngồi đây uống cà phê.

- Ờ, tại cậu Minh Chương đó cũng lúc có lúc không ở công ty, nên vài nhân viên họ lờn mặt, thỉnh thoảng có dịp trốn việc ra đây tán dóc.

Có khách vào quán, chị chủ quán đã bỏ đi tiếp khách.

Quỳnh ngồi lại với một đồng lõa xộn tin tức trong đầu. Chà chà ! Cái tay Minh Chương này là giám đốc “quèn”. Mới vào công ty mà đã giáng chức người này, người nọ để thiên hạ ghét, nhân viên bất mãn, cứ như vậy không biết làm sao làm việc bền đây.

Cô chép miệng. Chuyện của hắn đã rồi tinh rồi, còn bày đặt xen vào chuyện phân vai của Bá Cường làm chi để đụng đến cô không biết. Quỳnh nhớ đến gương mặt mệt mỏi nhưng lãnh đạm của người lên trên xe Bonus lúc nãy. Cô bĩu môi. Về kẻ cả như vậy thật thật thích hợp với cung cách khích bác, chê bai người ta.

Nhớ thêm lần ở phi trường bị cô làm dơ áo, dù đã có lời xin lỗi, nhưng anh ta cứ cau có bỏ đi, không thèm trả lời cô với Thúy Hoa lấy một tiếng.

Cô gục gặc đầu. Được, mình càng quyết tâm hơn. Làm sao để thắng một kẻ vừa khó chịu vừa thiên cận mà cứ nghênh mặt ra về ta đây như cái tay này thì cũng đáng công.

Để xem nhé, ông thần lạnh lẽo, hách dịch, xem Hoàng Quỳnh này có khả năng diễn bất cứ vai kịch nào không, nhất là vai một cô gái mù ngây thơ như trong mẩu truyện con con ấy.

Một ý nghĩ vừa loé lên trong đầu, Quỳnh búng tay thích chí.

Tiến người khách đi xong, Nhẫn quay lại Chương thở phào:

- Xong, không ngờ khách hàng khó thương lượng như vậy mà anh cũng giải quyết gọn chỉ trong hai buổi họp, không hề để bị ép giá, tôi phục sát đất.

Ngồi lại bàn, Chương mỉm cười hỏi:

- Cậu coi lại lịch cho tôi tuần sau xem có gì vướng nữa không?

Không cần giở sổ tay, Nhẫn đã trả lời ngay:

- Có cuộc họp góp ý kiến về chiến lược lập văn phòng đại diện và

mạng lưới bán hàng ở mấy tỉnh phía Bắc vào tám giờ sáng thứ ba thôi.

Thấy Chương hơi suy tính, Nhấn cười nói:

- Mấy phòng ban dạo này cứ như nước ở 100 độ Chương vậy, sôi sùng sục. Nếu anh rảnh nên sắp xếp để dự thì tốt nhất.

Chương nhướng mày:

- Tại sao?

- Để trấn an bọn họ một chút.

Chương ngạc nhiên:

- Trấn an cái gì. Công ty chỉ phát triển mạng lưới bán hàng ra phía bắc, có gì mà phải lo lắng đâu? Chiến lược đưa ra vạch định kiểm chứng hết rồi, chỉ hợp thêm ý kiến bổ sung thôi mà?

Nhấn cười giải thích:

- Anh chưa hiểu rồi. Họ lo lắng bản khoản là vì họ nghĩ trước đến chuyện lập văn phòng phía bắc tức là sẽ có một số nhân viên bị biệt phái ra ngoài đó làm việc.

Chương ồ một tiếng:

- Thì ra họ sợ bị phái đi à? Tôi đã nói trong hôm bàn sơ lược là sẽ tuyển nhân viên địa phương mà?

- Nhưng bước đầu vẫn phải có một số nhân viên trong đây ra ngoài đó làm công việc tuyển dụng và thiết lập hệ thống, phải không?

Chương gật đầu:

- Đúng rồi, nhưng công việc này chỉ cần chuẩn bị kỹ càng rồi tốn vài tháng xúc tiến là xong thôi mà, rồi sau đó sẽ chỉ định vài giám sát viên đi về theo dõi công việc.

Xếp sổ tay lẫn sắp hồ sơ vào ngăn cặp, Nhấn cười:

- Đành là chỉ vài tháng nhưng anh biết công ty của anh Hai mà, nhân viên đa số là trên dưới bốn mươi. Ai cũng có gia đình hết rồi, đâu phải sức trẻ đâu. Lớp trẻ hăng say làm việc, háo hức làm việc đến nổi đi đâu cũng không buồn, không sợ, còn họ già rồi, ngán lắm cái cảnh phiêu lưu, làm việc chỗ xa xôi.

Chương nhăn mặt:

- Có ngoài bắc thôi mà xa xôi? Đây là chuyện phát triển công ty, bán được nhiều hàng thì lợi tức công ty nâng lên, tiền lương mới lên theo chứ? Công việc cần thì đâu ngại ngại được?

Nhấn liếc nhìn anh:

- Thưa anh bạn của tôi, đừng lý thuyết suông, người ta không nghe anh đâu. Anh nói mạnh vì anh độc thân. Và vì anh không vướng mắc nhiều về gia đình. Bởi vậy khi ông anh Hai của anh gặp chuyện, anh mới có thể bỏ ngay công việc ngon lành bên Nequ Globe mà về đây

chịu lép vế với cái chức Phó giám đốc này suốt ba năm trời. Chứ người thường ai lại chịu vậy.

Thấy Chương ngăn người không phản ứng, anh chất lười nói tiếp:

- Nói thật nhé. Phó giám đốc mà gồng đủ thứ việc trời ơi. Còn tôi là Trợ lý giám đốc nhưng từ khi Giám đốc thật thì nằm nhà, cũng phải nhận phụ tá cho anh. Tưởng bạn bè cũng thì nới tay, ai dè càng tin tưởng, anh càng đổ việc cho ngập đầu.

Chương ngẩng lên phì cười:

- Làm gì than thở ghê vậy? Bao nhiêu việc đó nhằm gì với cậu đâu? Nhấn trợn mắt:

- Không nhằm gì mà trong vòng hai năm, tôi sứt mắt bốn ký lô à? Nè, nói trước nhé, cái vụ tung hàng tiếp thị và bán phía bắc đó, tôi sẽ gắng hết sức giúp ông một tay lên kế hoạch, nhưng vì tình bạn cũ, xin làm ơn đừng tính tôi trong nhóm người đi tiên phong cho công tác đó.

Chương nheo mắt nhìn anh chàng thư ký của mình:

- Cậu mà cũng chùn bước như họ à?

- Ai mà không ngại chuyện đi xa. Ông phái tôi đi, tôi nghỉ việc liền cho coi. Lương anh trả cao hơn hỏi anh Thông làm Giám đốc thật, nhưng tôi cũng ba mươi rồi. Đã sắp cưới mà mình cứ đi hoài thì không được.

- Ồ, cậu vừa nói....

Thấy Chương nhướng mày ngạc nhiên, Nhấn gãi đầu thú nhận:

- Bất ngờ phải không? Ngay cả tôi vẫn còn chưa quen với quyết định đột ngột này, cứ tưởng mình giữ hoài lập trường không lấy vợ. Nhưng.....không biết giải thích sao nữa, dùng một cái quyết định ngay.

Chương cười:

- Vậy bao giờ tổ chức lễ cưới?

- Phải đến năm sau. - Nhấn cười ngượng ngịu.

- Sao đến năm sau?

Nhấn nhe răng cười:

- Nói thật nhé, quen nàng từ hồi học chung, vậy mà chưa lần nào dặt về quê, chưa biết mặt ai trong gia đình. Để chút thời gian làm quen với người nhà hai bên đã, rồi từ từ mới tính được.

Anh háng giọng:

- Gì thì gì, đám cưới tôi, anh nhất định phải có mặt nhé, ở thành phố này tôi không có mấy bạn bè. Mà anh biết đó, đàn ông quá ít thì cũng hơi....buồn.

Chương cười xòa:

- Yên chí. Tôi vừa là bạn của chú rể, vừa là bạn của cô dâu, không đến là có lỗi sao. Yên chí luôn là đi gầy dựng mạng lưới bán hàng ngoài bắc, cậu được miễn.

Nhấn thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay lập tức tò mò:

- Tôi không đi được, vậy anh phái ai đi thế?

- Còn ai nữa, thì nhờ cậu Tú thôi.

Nhấn vội lên tiếng:

- Ấy khoan đã. Triển khai mà làm thì được nhưng chuyện bàn tính và tìm đại lý tuyển chọn nhân viên địa phương thì Tú nó không làm nổi đâu.

Chương nhìn anh:

- Cậu có ý kiến gì khác không? Đề nghị người khác à?

Nhấn lúng túng:

- À, không, tôi.....chưa biết ai làm nổi, Tú cũng được lắm nhưng nói thật, nó còn thiếu kinh nghiệm, gặp chuyện quan trọng lại không quá quyết.

Chương gật đầu lơ đãng:

- Vậy lúc đó tôi sẽ ra gánh đỡ.

Bá Nhấn trợn mắt kêu lên:

- Lại anh? Một mình anh gồng hai ba việc sao nổi?

Bất gặp ánh mắt hơi cau lại ngụ ý hỏi của Chương, Nhấn cười gượng lắm lắm:

- Chà, tôi lại lỡ lời rồi.

Thấy Chương vẫn im lặng nhưng nhìn mình chăm chú như chờ lời giải thích, Nhấn bối rối phân trần:

- Không phải tôi tò mò đâu. Mấy tháng trước Thúy và tôi gặp anh đi chung với ông Tổng giám đốc công ty cũ ở hội nghị khách hàng, hỏi mới biết anh không nghĩ hẫng mà được giữ lại với công việc như một chuyên viên cao cấp với ban Kế hoạch.

Chương im lặng làm Nhấn cảm thấy áy náy, anh ngập ngừng:

- Tôi cũng biết công việc ở công ty Minh Tâm không thỏa chí anh, nhưng không hiểu tại sao anh lại chịu khó gồng lâu như vậy.

Chương mỉm cười và lắc đầu nhẹ nhàng nhưng không nói gì. Nhấn đành thở dài đứng lên:

- Xin lỗi vì tôi đã đi quá trách nhiệm của mình. Thôi, tôi đi lo công việc đây, chiều nay hai giờ họp bàn về việc sửa đổi bao bì sản phẩm, anh có dự không? Nếu không dự, sáng mai tôi sẽ trình bày lại để anh quyết định.

Chương ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Anh chủ trì đi, nếu có ghé qua, tôi sẽ dự thỉnh thôi.

Nhấn ra khỏi phòng. Chương nhắc điện thoại gọi cho Giám đốc điều hành của công ty Nequ Globe. Bàn xong việc bên đó, anh cúp máy, chợt nhớ đến lời khi nãy của Nhấn.

Nhấn nói đúng. Công việc bên công ty xây dựng Nequ Globe mới là công việc hợp với anh.

Anh có thể ngồi bàn giấy, phân tích các con số, các sự kiện kinh tế, các thay đổi của thị trường địa ốc. Anh quen với công việc không gò ép giờ giấc, nhưng nghiêm túc và làm việc độc lập.

Anh không thích hợp chút nào với cái công việc quản lý công ty thương mại của anh Thông, anh không thích hợp chút nào với chuyện xã giao đối nội lẫn đối ngoại với cái công ty chỉ có vài chục nhân viên nhưng lắm ánh mắt dè chừng, đối phó.

Hầu như cả công ty không thích anh cho lắm, Chương biết. Gần hai năm nay, anh đã cải thiện cung cách làm ăn của công ty, đã có thể cho nhân viên công việc đều hơn, đồng lương khá hơn, nhưng chỉ không biết làm sao cải thiện mối quan hệ của mình với họ mà thôi.

Chương xoa tay lên góc trán và thở hắt ra. Phải chấp nhận phân thân ôm đồm cả hai việc cùng lúc như thế này thật quá căng thẳng.

Gần hai năm nay, nhiều lúc anh có cảm giác mình thật sự đuối sức, nhưng rồi cuối cùng cũng gắng gượng vượt qua.

Mình vì cái gì? Nhiều lúc anh tự hỏi chính mình nhưng không tài nào trả lời được.

Vì lời hứa với ông anh ruột trước lần giải phẫu nguy kịch của ông ư? Hay vì lúc đó mất phương hướng, chán nản với cuộc sống quá? Hay lại như một số người trong công ty Minh Tâm xàm xì, vì quá tự cao, hãnh tiến, cho rằng mình việc gì cũng làm được, nên mới nhận lời về đây?

Chương lắc mạnh đầu cho những tư tưởng lộn xộn vô dụng kia thoát ra ngoài. Thôi thì mặc cho lý do vì sao. Anh đã nhận quản lý một thời gian giúp anh Thông rồi, thì cứ chạy qua chạy lại gồng tiếp, đợi xem tình hình sức khỏe anh khá hơn rồi tính. Cũng còn may là bên Nequ Globe còn chịu giữ anh lại làm việc bán thời gian.

Chương thu xếp sơ rồi xách cặp ra về. Đi lướt qua phòng Nhấn, thấy cô thư ký đang đứng thông tay nghe chĩnh. Anh mỉm cười.

Quả thật chưa có công ty nào có hệ thống nhân sự kỳ quái như công ty này. Không có giám đốc. Anh danh là Phó giám đốc nhưng điều hành tất cả. Và dưới quyền trợ lý Nhấn lại có hai cô thư ký, bốn phòng ban nhỏ khác. Hệ thống quái chiêu như thế hỏi sao nhân viên không thắc mắc và suy diễn lung tung.

Vừa lơ đãng nghĩ ngợi, vừa cho xe queo ra đường, chỉ mới chạy một

quăng, một bóng trắng xô ra khiến Chương giật mình thẳng gấp. Anh thắng kịp lúc, nhưng lạ lùng là cô gái mặc chiếc áo trắng vẫn cứ bước nhanh như chạy về phía xe anh. Vương phải thanh cản đầu xe, cô kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Chương nhăn mặt khó chịu lập tức. Chưa bao giờ anh chứng kiến một trò làm tiền trắng trợn như vậy. Rõ ràng là anh đã đập thắng. Khoảng cách từ xe đến cô gái ấy đến cả thước, vậy mà cô ta lại tro tráo nhào tiếp vào xe.

“Để rồi xem màn làm tiền này đi đến đâu.”

Chương bình tĩnh ngồi yên trên ghế, cho dù vài ánh mắt của người qua đường ngoắc nhìn mình với vẻ ác cảm.

Đợi một lúc, vẫn không thấy cô gái ngóc dậy, anh bắt đầu tức giận nhưng đành bước xuống xe và vòng ra trước.

Cô gái không nằm dài ăn vạ như anh nghĩ, trái lại, cô ta đang bò lồm cồm, tay quờ tìm gì đó trên nền đường. Miệng kêu nho nhỏ:

- Bình An à, Bình An, mày ở đâu vậy?

Chương cau mày quan sát cô một giây, rồi anh ngồi xuống:

- Này, cô sao vậy? Có sao không?

Cô gái hơi ngước về phía anh. Mái tóc bị xổ tung che khuất nửa khuôn mặt.

- Tôi...Xin lỗi ông, tôi tìm Bình An. Anh có thấy nó đâu không?

Chương nhíu mày:

- Bình An? Là cái gì?

- À, là....con chó nhỏ của tôi, tôi tuột tay làm rớt cái dây, mới đây thôi, cái dây của nó có cái khoen...

Câu trả lời hơi lòng vòng khó hiểu, nhưng một con chó nhỏ xiu cứ nhảy loi choi và ngửi quanh chân anh, khiến Chương lạ lùng nhìn lại.

Quả thật có một sợi dây dài màu đen có khoen nhựa tròn nổi từ vòng cổ con chó đang nằm trên đất, chỉ cách cô gái một sải tay, chẳng lẽ cô ta giả vờ không thấy?

Chương cầm cái khoen lên và giơ trước mặt cô gái:

- Cô nói sợi dây này à?

Cô gái vui mừng ngưng tìm kiếm:

- A ! Ông thấy rồi à, nó đâu ạ?

Vừa nói, cô gái vừa xòe tay ra trước mặt. Nhíu mày nhìn vào gương mặt nghiêng nghiêng của cô gái, Chương chợt hiểu ra, anh đặt sợi dây vào tay cô và đỡ cô đứng dậy.

- Cảm ơn ông.

- Cô có sao không?

Chương lặp lại câu hỏi ban đầu, nhưng giọng anh đã dịu lại hơn lần

trước rất nhiều. Cô gái mỉm cười lắc đầu:

- Dạ, không sao. Tôi chỉ vấp cái gì thôi, té nhẹ nên không sao.

Chợt như nhớ ra, cô đưa tay lên che mắt và kêu lên:

-Ồ, còn mắt kính của tôi. Chà, lại rớt mất rồi?

Chương ái ngại liếc qua đôi mắt khiếm khuyết thấp thoáng dưới mớ tóc loà xoà của cô, anh ngăn cô ngồi thụp trở xuống:

- Được rồi, cô để tôi tìm giúp cho.

Đôi kính đen nằm lẫn lóc gần gầm xe, Chương vớ tay lôi nó ra và trao cho cô:

- Nó bị nứt mất rồi. – anh nói.

Trong lúc anh cúi lượm kính, cô gái đã vén lại mớ tóc suông của mình gọn ghẽ. Được đặt tay vào chiếc kính, cô đeo ngay lên mắt.

Chương vội ngăn lại:

- Kính hư rồi, cô không dùng được đâu.

Cô gái mỉm cười:

- Không sao, kính nứt hay hư gì cũng vậy, tôi mù mà.

Giọng cô gái nhẹ nhàng như âm điệu bình thản và cam chịu làm Chương tự dưng cảm thấy mang mang một cảm xúc thật tội nghiệp.

Anh nhìn cô rồi nói thật dịu dàng:

- Kính bị nứt rồi, cô còn đeo nữa thì không khéo vỡ ra nguy hiểm lắm.

Cô gái gật đầu nhỏ nhẹ:

- Còn hơn không đeo. Cám ơn anh, tôi sẽ thay sau. Cám ơn.

Trong chùng mực nào đó, cô gái nói vậy cũng không sai. Cặp kính rạn nứt thật không hợp chút nào khi còn nằm trên khuôn mặt thon thon của cô, nhưng ít nhất nó cũng che được những vết sẹo xấu xí ở mắt.

Giật giật sợi dây, cô suyt nhỏ con chó vẫn cứ đeo bám chân anh:

- Bình An, đi tiếp đi, nhớ đi sát lề nhé.

Con chó ăng ăng chẳng biết ý muốn nói gì, nó le lưỡi liếm giày anh, rồi cứ tung tăng nhảy quanh như không muốn rời đi.

- Bình An, làm gì vậy? Gặp hàng bánh hay sao mà lẩn quẩn hoài ở đây. Bình An !

Chương muốn phì cười trước cảnh đó. Anh không hiểu đôi giày mấy ngày chưa đánh xi của mình có gì hấp dẫn mà con chó quẩn luyến đến như vậy. Cô gái cứ giật sợi dây một cách lúng túng, miệng cô càu nhàu.

Con chó có cái tên Bình An kia quả là không muốn thiên hạ bình an chút nào. Nó tí tởn giỡn với mũi dây giày của anh chán thì quấy đuôi chạy vòng mấy vòng quanh chân anh làm sợi dây cũng quẩn theo.

Hành động của con chó thật không ai ngờ, khi Chương hiểu ra thì cũng vừa nghe tiếng kêu cuống quýt của cô gái. Anh chỉ kịp đưa tay đỡ, đáng cô đã ập vào người.

Trong chớp mắt, như phản xạ, cô gái buông cái khoen, đẩy anh ra thật nhanh, cho dù tự cô không đứng vững phải loạng choạng.

“Ái chà ! Cô nhỏ tuy mù mà cũng nhanh nhẹn thật !”. Chương liếc nhìn cô khi gỡ sợi dây quấn quanh cổ chân mình. Cô quay mặt đi, nhưng anh có cảm giác cô đang thẹn thùng đỏ mặt.

Cúi xuống con chó chẳng hợp với cái tên, anh lượm cái khoen dây lần nữa và đến đặt vào tay cô gái.

- Cám ơn ông. – Cô cúi mặt lí nhí.

Cô hấp tấp quay đi, miệng lầm bầm gì đó như la rầy con chó quý quái của mình.

- Cô đi đâu vậy? – Anh chợt hỏi.

Cô gái quay nghiêng như ngạc nhiên. Chương hắng giọng:

- Xin lỗi, tôi hơi tò mò. Nhà cô gần đây sao?

Cô gái lắc đầu:

- Dạ không phải, tôi đi mua vé xem ca nhạc thôi. À, xin hỏi ông nhà hát Bến Thành phía trước phải không? Quầy vé nằm hướng nào ạ?

- Nhà hát Bến Thành? – Chương ngạc nhiên – Cô muốn nói nhà hát Bến Thành ở đường Mạc Đĩnh Chi à?

- Dạ, đúng rồi.

- Cô làm đường rồi.

- Làm đường? – Cô gái như không hiểu hỏi lại.

- Phải rồi, nhà hát Bến Thành đâu phải ở đây?

Cô gái ngớ ra rồi lắc đầu phân trần:

- Không phải đâu, hồi nãy người tài xế có nói là chở tôi đến trước nhà hát mà. Tôi vừa xuống xe, chỉ mới bước mấy bước.....

Chương gật:

- Đúng là cô đang đứng trước nhà hát, nhưng đây là nhà hát Hoà Bình, không phải nhà hát Bến Thành đâu.

Cô gái ngần ngừ như không ngờ lại có chuyện lầm lẫn này. Chương tò mò hỏi:

- Cô muốn đến nhà hát Bến Thành để làm gì vậy?

Cô gái ngần ngừ rồi cũng chịu giải thích:

- Nghe nói ở đó có chương trình ca nhạc mới. Tôi định đến mua vé.

Chương ngạc nhiên với chuyện một cô gái mù mua vé xem ca nhạc, nhưng vì tế nhị anh không hỏi kỹ:

- Cô đâu cần đến tận nơi, cứ gọi điện, họ sẽ cho người đem đến.

Cô gái cười ngượng nghịu:

- Tôi chỉ mua một hai vé, làm gì người ta đem đến tận nhà. – Cô chột ngẩng lên – À, tôi có thể nhờ ông một chút không?

- Cô nói đi. – Chương nheo mắt.

- Ở đây có bến xe ôm không? Nhờ ông ngoắc dùm tôi một chiếc xe.

Chương hiểu kỳ nhìn cô:

- Cô vẫn muốn đến nhà hát mua vé à? - Anh hỏi.

- Dạ.

Chương nhìn quanh rồi lắc đầu:

- Tôi không thấy có chiếc honda ôm nào.

Đã định khuyên cô gái đi taxi, nhưng nhìn bộ quần áo sạch sẽ, đơn giản của cô gái, cái ba lô vải jean bạc phéch sau lưng. Chương ngưng lời. Ngẫm nghĩ một lúc, anh háng giọng:

- Tôi cũng có xe, cô có muốn quá giang xe tôi đến đó không?

Cô gái ngập ngừng:

- Ông có xe à?

- Đừng ngại, tôi sẽ đưa cô đến đúng nhà hát, không có gì đâu.

Phân vân một chút, cuối cùng cô gái cúi đầu:

- Dạ cũng được, làm phiền ông.

Nắm tay cô dắt lại bên xe, anh mở cửa xe và nói:

- Cô bước lên xe đi.

Cô gái quờ tay rồi chột sững người:

- Xe.... ủa, không phải xe honda à?

Chương vội nhớ ra, anh đỡ cô lên:

- Xin lỗi, tôi quên nói với cô. Tôi đi xe hơi.

Cô gái à một tiếng rồi lẩn tay vịn nệm ghế, thận trọng ngồi lên. Cái ba lô đeo sau lưng vướng víu làm cô loay hoay một lúc, cuối cùng với sự giúp đỡ của Chương, cô mới cởi ra được.

Có lẽ sự bận rộn vướng víu làm cô gái quên mất con chó nhỏ của mình, khi Chương ôm lấy con chó, tiếng kêu ăng ẳng của nó làm cô gái sực tỉnh chìa tay ra:

- Ồ, xin lỗi, tôi quên con Bình An.

Đặt con chó vào tay cô gái, Chương vòng qua xe ngồi vào ghế bên kia.

Nắng sớm màu nhạt, gió thổi tung mớ tóc của cô gái, Chương cho xe chạy chậm. Vừa đi anh vừa gọi chuyện:

- Cô ở gần đây à?

- Dạ, không gần lắm, tôi ở Phú Nhuận.

Chương khẽ nhướn mày. Từ Phú Nhuận đi xe đến đây mua vé xem ca nhạc à? Cô gái này cũng lạ thật.

- Sao cô không nhờ người thân mua dùm vé?

Cô gái cười buồn:

- Tôi không có người thân.

Chương liếc nhìn cô gái:

- Cô sống một mình à?

- Dạ.

- Gia đình cô đâu? Ồ, xin lỗi, tôi hơi tò mò.

Cô gái lắc đầu:

- Dạ không sao. Tôi không có gia đình, người thân nào ngoài một người chị họ.

- Cô mua vé là để.....

Cô gái cười:

- Tôi mua tặng vợ chồng người chị họ thôi. Sắp tới là kỷ niệm ngày cưới của anh chị, tôi không biết mua gì, nghĩ tặng một cặp vé xem chương trình ca nhạc chắc là chỉ thích lắm.

Chương gật đầu hiểu ra. Chú chó lém lỉnh trên tay cô gái không yên, nó cứ ngo nguậy như muốn nhào sang Chương. Cô gái giữ nó khá chặt vật, Chương bật cười:

- Không hiểu sao con chó của cô có vẻ thích tôi dữ vậy không biết.

Cô gái cũng cười hồn nhiên:

- Chắc nó cũng giống tôi, lần đầu tiên đi xe hơi nên thích quá.

Câu nói của cô gái làm Chương hơi ngẩn người.

Lần đầu tiên đi xe hơi ư? Anh chưa bao giờ nghe được từ một cô gái trẻ câu nói đơn giản và thật thà như vậy. Chương lại không nhìn nổi khi phải liếc qua cô.

Anh không thường nhìn ngó một cô gái mới gặp lần đầu như vậy, nhưng vì chắc cô gái mù, vả lại ấn tượng lạ lùng đối với cô làm anh không ngăn được sự tò mò quan sát của mình. Càng nhìn, chẳng biết tại sao anh lại càng có cảm giác cô gái có chút gì đó quen thuộc. Cô gái có mái tóc dài mượt ngang quá vai rất đẹp, cô có lẽ khá xinh nếu không có cái bốt nhỏ bằng nửa đồng tiền sậm màu trên gò má. Đôi mắt mù nằm sau cặp kính nứt nẻ. Trông đáng thật tội nghiệp. Cô hơi ngược cầm về phía trước, như muốn ngửa mặt đón chút gió mát của buổi sáng đầu ngày. Chương hiểu lý do vì sao cô không muốn rời cặp kính của mình, dù nó đã bị nứt. Cặp kính tối đen ấy tạm cho cô một gương mặt như bình thường để khỏi mặc cảm trước ánh mắt người đời.

Đã đến trước cửa nhà hát, anh ngừng xe và nói:

- Đến rồi. Đây mới là nhà hát Bến Thành.

Thấy cô loay hoay xoay trở như không biết phải mở cửa và xuống xe bằng cách nào, Chương theo quán tính chồm qua định giúp cô. Vừa

lúc cô quay lại làm đôi môi anh vô tình phớt ngang gò má. Cô gái giật mình kêu lên một tiếng nhỏ. Chương vội ngồi thẳng lại và hắng giọng đính chính:

- Ô, xin lỗi. Xin lỗi cô. Tôi muốn giúp cô mở cửa thôi.

Cô gái ngồi im đầu hơi cúi xuống. Chương bước hẳn ra xe rồi đi vòng qua mở cửa cho cô. Trong khi đỡ cô bước xuống, anh thoáng thấy gương mặt cô đỏ hồng.

- Xin lỗi, tôi không cố ý. – Anh lại nói với vẻ áy náy.

Cô gái lúc lắc đầu:

- Dạ không sao, tôi hiểu mà.

- Cô mua vé ngày mấy? - Lấy giọng khách quan, anh hỏi cô.

- Dạ ngày cuối, chủ nhật.

Chặn một người đàn ông vừa đi ra. Chương hỏi phòng vé. Người đàn ông nhìn chòng chọc cô gái trong khi trả lời anh:

- Vé đã bán hết rồi.

Câu trả lời làm Chương ngạc nhiên. Anh lặp lại:

- Tôi mua vé cho ngày cuối chứ không phải hôm nay.

Người kia lắc đầu, mắt vẫn không rời cô gái mù phía sau anh:

- Ngày nào cũng vậy, vé đã bán hết sạch từ hôm qua hôm kia rồi.

- Còn đến năm ngày nữa mà đã hết vé rồi à? – Chương nhíu mày.

Sau vai Chương, cô gái giật nhẹ tay áo anh cúi mặt lí nhí:

- Vậy thôi ông ạ, cảm ơn ông nhiều.

Đưa cô quay trở ra, Chương vẫn lạ lùng và khó chịu vì cái nhìn kém tế nhị của anh chàng kia. Anh không biết hẳn là gì trong cái nhà hát đó, nhưng chẳng lẽ với người khuyết tật, lại có thể nhìn soi mói như vậy?

Mãi nghĩ ngợi, đến khi cô gái cúi chào anh kèm với lời cảm ơn, anh mới sực tỉnh vội chặn cô lại:

- À, xin lỗi. Xin phép để tôi đưa cô về luôn. Từ đây về Phú Nhuận cũng khá xa.

- Nhưng.....vậy thì phiền ông quá.

Chương mỉm cười:

- Không phiền đâu, tôi đưa cô về được mà. Không mua được vé thì cô cũng nên dành lại tiền để mua tặng chị họ cô một món khác, tốn tiền đi xe làm gì.

Cô gái nhoẻn cười:

- Dạ, ông thật tốt, cảm ơn.

Đỡ cô trở lại xe, Chương nhớ đến phần việc của mình bên Nequ Globe nhưng anh gạt đi. Đến muộn một tí cũng được. Bây giờ có lẽ đưa cô gái mù loà tội nghiệp về nhà có ý nghĩa hơn đối diện với

những bản báo cáo, những thông số kỹ thuật nhằm chán kia.

- Nhà cô ở đường nào?

- Dạ, Lê Văn Sỹ.

- Đoạn nào nhỉ?

Cô gái hơi ngập ngừng:

- Chỗ...à, chỗ....giáo đường Hồ Biểu Chánh, có một con hẻm nhỏ.

Chương gật nhẹ đầu. Cho xe bon bon trên đường với cô gái mù ôm con chó nhỏ. Chương cảm thấy mình như tốt hơn, hoàn thiện với với cái gã Chương ngày hôm qua nhiều.

Đột nhiên đang chạy, anh tấp xe vào lề đường.

- Đã đến rồi sao ông? – Cô gái vội ghéch mặt nghe ngóng.

- À, không phải, tôi vừa nhớ ra có hiệu kính của người quen nằm trên đường này.

Sự ân cần của Chương có lẽ làm cô gái ngạc nhiên thật sự, cô cứ ngồi ngơ ngẩn cho đến khi anh vòng qua đờ cô xuống xe. Chỉ tới lúc ấy cô mới sực tỉnh kêu lên:

- Ô không cần đâu. Tôi....tôi đâu có đem tiền.

Cái giọng yếu xìu của cô làm Chương mỉm cười:

- Là tôi làm nứt kính của cô mà, để tôi mua hoàn lại cho cô cặp khác.

- Nhưng... - Cô càng lúng túng hơn – Đầu phải lỗi của anh. Vả lại, cái mắt kính này có bị bể cũng đâu sao. Tôi đâu có đeo nó. Hơ, ý tôi là có đeo cũng đâu phải để nhìn mà sợ hư bể. Thôi khỏi đi ạ.

- Kính nứt thì phải thay chứ. Cứ vào đi. Đừng ngại.

Vừa nhẹ nhàng vừa nghiêm giọng, cuối cùng anh cũng thuyết phục được cô. Không để con chó làm mất thì giờ, anh nắm tay cô dẫn vào. Bàn tay cô mềm mại và run nhẹ, cái tính nhút nhát dễ thương rất con gái làm Chương mỉm cười.

Thấy anh cầm tay cô gái bước vào, người chủ tiệm kính bước ra cười chào. Chương chỉ vào mắt kính trên mặt cô gái và nói ngay:

- Cháu đến nhờ chú Quân chọn thay dùm cặp kính.

Ông Quân nheo mắt đầy ngụ ý nhưng Chương chỉ cười lờ đi cái nhìn dò hỏi của người bạn cũ của ba mình. Anh nói nhỏ vào tai cô gái để cô chịu gở cặp kính nứt nẻ của mình ra.

Dù cô gái cúi mặt để tránh nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt khiếm khuyết của cô gái, ông Quân hiểu ngay là mình làm.

Vì cô gái không thể lựa chọn những cặp kính ông Quân bày ra quầy nên Chương chọn thay cho cô. Ướm thử và ngắm nghía một lúc, anh cũng chọn được một cặp kính hợp với khuôn mặt cô nhất.

Một điều khiến Chương thú vị suốt cả đoạn đường khi ra xe đi tiếp.

Đó là có một lần anh tự tay ướm thử kính cho cô, cô có vẻ rất bối rối,

đôi vai run rẩy và đầu hơi cúi làm món tóc xoắn cứ lấp mắt một phần mặt. Lần đầu tiên anh thấy một cô gái e thẹn và rụt rè đến như vậy. Theo lời cô tả, anh ngừng trước một con hẻm nhỏ. Xuống xe, cô gái thả con chó của mình xuống và cúi chào anh:

- Cảm ơn ông nhiều.

- Không có gì. – Chương gạt đầu – Cô vào nhà đi.

Cô gái dạ nhỏ. Quay đi, cô gái suýt con chó:

- Ngoan coi Bình An, về nhà, về nhà đó, biết không.

Con chó cứ dùng dằng chưa chịu đi. Cô gái phải ngồi xuống vuốt ve và lẩm bẩm nói gì đó với con vật thân yêu của mình.

Chương đứng nhìn một lúc, chợt nhớ đến cái hẹn ở công ty, anh lên xe. Trước khi đề máy, anh còn ngoái nhìn con hẻm một lần nữa. Cô gái vẫn còn thắm thì yêu thương với con Bình An của cô. Con vật chắc còn nhõm nhẽo chưa chịu chỉ dẫn cô chủ nó về nhà.

Lòng nhẹ nhàng than thở vì nghĩa cử tốt mình vừa thực hiện.

Chương nhấn ga cho xe chạy mau hơn.

Anh không biết và cũng không ngờ rằng nếu mình vòng trở lại sẽ chẳng còn khoan khoái với lòng nhân ái của mình, sẽ không còn tội nghiệp cô gái “mù loà” dễ thương kia nữa.

Nắng mới

Chương 5

Chiếc xe Ford trắng vừa khuất sau dòng xe cộ, một chiếc honda 67 cũ mèm đã phóng vào hẻm. Cô gái mù chưa kịp ngẩng lên thì người thanh niên trên xe đã nhanh miệng gọi cô:

- Lên xe đi Quỳnh.

Quỳnh giật mình đứng lên:

- Ý anh Hùng, sao lại....

Người thanh niên cười:

- Hắn đi khuất rồi, sợ gì, thôi lên xe đi.

Quỳnh ngơ ngác nhìn lại một lượt con hẻm rồi mới ngồi lên yên sau xe Hùng. Anh chở cô ngoằn ngoèo trong con hẻm nhỏ để cuối cùng ra đường bên cạnh.

Khi Hùng ngừng trước một tiệm thuốc tây vắng khách, Quỳnh bỗng con chó đi thẳng vào nhà trong. Phòng khách nhỏ hẹp có sẵn một cô gái có dáng tròn người khỏe mạnh đang ngồi đọc báo. Thấy bóng cô, cô gái quăng tờ báo qua bên hỏi:

- Ê, sao rồi nhỏ? Có bị lộ tẩy không?

Quỳnh cười toe:

- Sao lộ tẩy được chị.

- Tay Minh Chương đó có nghi ngờ tí xú nào không?

- Không hề.

Cô gái sáng mắt. Kéo tay Quỳnh, cô hỏi dồn:

- Ngồi xuống kể chị nghe coi Quỳnh? Sao? Chuyện ra sao?

Ngồi xuống salon cạnh cô gái, Quỳnh cười chỉ lên mí mắt:

- Khoan hỏi đã, chị Hương. Chị làm ơn tháo cái miếng băng keo gì đó ra cho em nhờ, nó thít rịt con mắt em làm mỏi quá trời.

Hương bật cười. Tháo mớ băng keo kèm bột màu hoá trang làm hai vết thẹo trên mí mắt Quỳnh, cô cười nói:

- Thấy tay nghề hoá trang của chị xuất quỷ nhập thần chưa. Chị nói rồi, cho cái tay Minh Chương gì đó đứng sát bên, cũng không biết là giả đâu.

Quỳnh cũng cười:

- Đành là vậy, nhưng em cũng đâu mở mắt ra như bình thường được, mấy thứ băng keo của chị bí rịt hai con mắt, em phải ngược mặt, hi hí mới nhìn được. Khó chịu ghê.

Cô le lưỡi:

- Hên là chuyện lừa gạt giả bộ này chị đóng một chút, chứ đóng hoài có nước em mù thật.

Mở túi trang điểm, Hương đưa cái kính và chấm chút nước tẩy trang lên miếng bông cho Quỳnh, cô cười:

- Giả thì làm sao thoải mái như thường được. Bởi vậy em phải chịu đựng. Diễn viên là vậy đó, ngoại hình hoá trang chỉ là phụ, cái chính là em diễn sao cho không bị lộ tẩy, không bị nghi ngờ là được rồi.

Lau sạch sẽ trên mí mắt, Quỳnh mở mắt ra chớp chớp mấy cái rồi cười:

- Chà, thoải mái quá. Nãy giờ cứ nheo nheo vừa mỏi cổ, vừa mỏi mắt. Khổ hết sức.

Liếc nhìn cô, Hương hứ nhẹ:

- Chùi luôn cái bột kia đi chứ Quỳnh. Bộ tính để đó luôn à?

Giơ gương ra xa một chút, cái bột giả vẫn còn chình ình trên gò má làm Quỳnh bật cười:

- Ủ há, em quên. Chị Hương khéo tay thật, cái bột cũng giống ác ôn. Xấu ời là xấu.

Hương đắc chí nói:

- Hoá trang cho đẹp hơn là thường rồi, nhỏ học khoa diễn xuất chắc cũng đã học qua, còn hoá trang cho xấu xí thì nếu muốn học chi

truyền thụ nghề cho. Gần năm năm làm chuyên viên hoá trang cho đài truyền hình, ba năm rong đuổi theo các đoàn làm phim chữ bộ. Kinh nghiệm đầy mình.

Quỳnh phì cười. Nhắc đến nghề nghiệp là lúc nào chị Hương cũng thế. Chùi sạch cái bột kia, cô nói:

- Khoan nói vụ thụ huấn khoá hoá trang xấu đi, chị để em kể chuyện mới xảy ra đã. Còn nóng hổi.

Vừa nghe nhắc, sự háo hức đã trở lại với Hương, cô hỏi ngay:

- Ủ, kể đi. Có suôn sẻ hết không?

Cô búng tay kể bằng một giọng hấp dẫn:

- Suôn sẻ hết. Vừa diễn em vừa bịa đại, ai dè cũng khớp ghê. Cái ông đó mới đầu cũng quạu quọ hách dịch lắm, nhưng đến khi biết em mù, ông dịu giọng liền, tự lên tiếng mời em lên xe, đưa đến tận nhà hát Bến Thành.

- Nhà hát Bến Thành? – Hương ngạc nhiên - Đến nhà hát Bến Thành làm gì?

- Mua vé. Anh ta hỏi em đi đâu, nói về thì tuồng ngắn quá, em bịa đại là tới nhà hát Bến Thành mua vé ca nhạc.

Hương tròn mắt lên rồi phá lên cười:

- Trời đất, sao cái gã Minh Chương đó ngổ quá vậy? Ai đời người khiếm thị đi mua vé hát, vậy cũng tin?

- Em đâu có nói mua để mình coi, em nói mua tặng chị mà.

Hương ngưng cười:

- Vậy...hắn tin là thiệt luôn à?

Quỳnh cười toe:

- Sao không tin được chị. Em nhớ lời chị nói, làm mặt ngáo, bộ dáng thiếu não. Mới đầu anh chàng cũng ngần ngừ không muốn dính vô, nhưng chắc em đóng đạt quá, y như thật nên cuối cùng đã động đến lòng nhân ái bao năm ngủ quên của ông, ông cho em quá giang đi mua vé, rồi chở về nhà nữa.

Hương sáng mắt tíu tít:

- Vậy là ngồi xe hơi vi vút, sướng nha.

Quỳnh cười híp mắt diễn tả:

- Xe Ford Sport không mui đang hoàng nghe chị. Gió mát, bà con hai bên đường ngắm chiếc xe có mình ngồi bảnh choẹ. Ôi, sướng ghê ! Thấy vẻ thán phục của chị Hương, cô nghinh mặt bốc phét luôn:

- Lúc đó, em có cảm tưởng như mình mới là chủ chiếc xe. Còn kém cỏi và mất mồn cỡ cái ông Minh Chương đó thì chỉ là tài xế, chở bà chủ đi lòng vòng dạo phố thôi.

Câu nói của Quỳnh làm Hương khoái chí cười sặc và vỗ tay tán

thường. Chià ra cặp kính mới còn cầm trên tay, Quỳnh khoe tiếp:

- Đã vậy còn tốt đột xuất, ghé tiệm kính mua cặp kính khác đền em nè. Chị coi, mới toanh. Một mới đó, em có nghĩa qua xấp tiền ổng trả. Ba trăm ngàn lận. Ghê chưa !

- Dữ vậy à? – Hương trợn mắt suýt xoa ngắm cặp kính – Chà, hần ta cũng lịch sự quá xá đó chứ.

- Là bề ngoài thôi chị ơi. Chứ ổng hắc ám đến nỗi ai cũng ngán ngược. Bị em gạt một trận cũng đáng kiếp.

Nãy giờ im lặng tu chai nước nghe cô huyền thuyên, giờ Hùng mới tăng hăng lên tiếng:

- Nói thật nhé, nghe em nói cái tay Minh Chương đó khó chịu hách dịch, nhưng anh thấy anh ta có khó chịu gì đâu.

Quỳnh ngạc nhiên quay lại:

- Sao anh Hùng lại nói vậy? Anh có thiện cảm với ổng à?

Lục túi lấy gói thuốc, Hùng cười rút một điếu:

- Còn gì nữa. Không đụng người ta cũng xuống xe đỡ lên đàng hoàng, lại còn chịu khó cho em quá giang đi mua vé, chịu khó chờ em về nhà. Như vậy tốt đó chứ. Thời nay hiếm có người xử sự như vậy lắm đó. Em bày trò này nọ gạt người ta, hơi....ác thì phải.

Quỳnh trề môi:

- Chắc tại hôm nay ổng dễ chịu đột xuất, hoặc là em đóng đạt quá thôi, chứ con người ổng thật sự rất hợm mình và khó ưa, ai cũng nói vậy mà.

Hùng nheo mắt trêu:

- Ai cũng nói vậy hay là tại em bị chê không giao vai nên sùng người ta?

Quỳnh khựng người vì bị nói trúng tim đen, cô đỏ quạch:

- Thì....anh ta khó ưa thật. Có quen biết gì em đâu, vậy mà mới nghe có cái tên, dám gạt em ra, dám chê là em mới ra nghề, bắt tài. Tên của em có gì là hắc ám đâu. Anh nghĩ coi, phải tức chứ.

Cô mím môi:

- Bởi vậy, em mới nghĩ ra cách này chứng minh cho ổng thấy rằng mình lắm to. Em giả mù, ngồi cạnh ổng suốt buổi, mà ổng cũng không hay. Diễn viên nhập vai như vậy ổng tìm ở đâu mà có.

Hùng cũng mỉm cười lắc đầu. Anh háng giọng:

- Nói thật nhé, hôm nay Quỳnh gặp may thôi, chứ em diễn con yếu lắm. Nhiều lỗi vụng về quá trời, anh rà xe theo, nhiều khi lo cho em, cứ tưởng bị lộ tẩy thì kỳ lắm, mặt mũi đâu nữa.

Quỳnh ngạc nhiên nhìn anh:

- Sao lại lộ tẩy được, em đâu có sơ xuất gì đâu.

- Còn nói không có. Chờ em tới đó, anh chưa yên tâm nên nán lại một chút coi thử, thấy em sai sót tùm lum.
- Em sai sót chỗ nào? – Cô tức tối.
- Nè nhé, trước hết tự dừng con chó của Thúy Hoa tên Bin, thì em cứ kêu đại là con Bình An, bày đặt gọi Bình An, Bình iếc, làm sao nó biết em gọi nó.

Hương tròn mắt quay sang Quỳnh:

- Ủa, sao em đổi tên con Bin làm chi?

Quỳnh gãi đầu áp ứng:

- Tại...em thấy người ta....dù gì cũng là nhà văn, chắc là có tâm hồn văn chương thi phú dữ lắm. Kêu con Bin không hay, em đổi là Bình An cho nó....nên thơ, như vậy dễ có ấn tượng, nghe cũng hay hơn là: “Bin Bin”, giống tiếng kèn xe.

Hương phì cười:

- Giống kèn xe gì cũng là tên của nó, nó nghe quen tai rồi. Em không phải là chủ nó, mà còn gọi nó bằng cái tên lạ hoắc, làm sao nó chịu nghe lời. Bày đặt ấn tượng với ấn hình, nên thơ với nên thần.

Bật quẹt đốt điếu thuốc, Hùng lại chen vào:

- Còn nữa, đóng tuồng thì phải nhớ vai. Leo được lên chiếc xe đẹp là khoái chí đến nỗi quên tuốt con chó của mình. Người mù, có con chó là bạn, là người dẫn đường mà, vậy cũng quên nó được.

Quỳnh định phân trần thì anh nói tiếp luôn:

- Không làm thì thôi, chứ đã vào vai diễn thì phải diễn tới luôn, đừng sợ cố bất ngờ gì cũng làm tình diễn cương luôn. Em chỉ đừng có Cao Trí mà sợ đến nỗi rụt cổ núp sau lưng người ta.

Quỳnh lúng túng:

- Thì tại....em sợ thầy Trí nhìn ra em.
- Nhìn ra cái gì. Khoa học của em chỉ là khoa học ngắn hạn một hai năm, học viên cả mấy chục đứa làm sao Cao Trí nhớ kỹ về em được.

Rít một hơi khói, Hùng chắt lưỡi nói tiếp:

- Mà nói thật nếu có nhìn ra, Cao Trí cũng không dám gọi đâu. Em quên là em đã hoá trang bị mù à. Giả mù thì cứ giả mù, anh chấp mưì Cao Trí cũng không dám gọi tên em dù hấn ngờ ngờ.

Ngồi cạnh, Hương cười huých Quỳnh:

- Đụng mặt thầy à? Đụng ở đâu?

Quỳnh bí xị:

- Ở nhà hát Bến Thành. Em quên là thầy Trí đang đạo diễn chương trình thiếu nhi ở đó. Mà cái ông Minh Chương cũng nghiêm, chặn ai không chặn, lại chặn ngay thầy Trí mà hỏi phòng vé ở đâu. Thầy tròn mắt ngó sẫm soi làm em cũng sợ.

Hương cười bá vai cô:

- Sợ cái gì mà sợ, em tóc tai lúi xúi, son phấn không có một miếng, đã vậy còn có cái bốt to trên gò má, Cao Trí sức mấy nhận ra.

Quỳnh cười gượng:

- Chị nói chứ thầy Trí tinh mắt lắm, trong khoá học thầy cũng hay khảo bài em, làm sao không nhớ mặt. Em hoá trang khác như vậy mà hồi nãy thầy còn ngó chòng chọc vào mặt làm em hoảng quá trời. May mà ông Minh Chương kia không biết.

Dựa vào cạnh bàn, Hùng nhả khói mỉm cười:

- Anh ta đang đưa lưng lại, nên không thấy cái mặt xanh lè sợ sệt của em đó thôi, chứ nếu nhìn lại một chút thôi là nghi liền. Người ta vô tình không để ý thôi, chứ người ta đâu có ngu.

Quỳnh gãi ót. Cô biết anh Hùng nói hoàn toàn chính xác, nhưng vạch hết lỗi lớn lỗi nhỏ ở cô thế này thì...quê quá. Nhất là trong lúc cô đang quá cao hứng vì trả miếng được tay tác giả hợm mình kia.

Hương liếc gương mặt bùng thụng của Quỳnh, cô đỡ lời:

- Thôi, diễn không bẻ là hay lắm rồi. Vậy em định chừng nào giáp mặt anh chàng tác giả kịch bản kia để nói chuyện?

Quỳnh ngẩng lên:

- Dạ ngày mai, em định mai mặc bộ đồ trắng này, đeo đôi kính mới mua lên công ty ổng xin gặp.

Hùng và Hương liếc nhìn nhau. Nén cười, Hương hỏi:

- Định nói sao, nói thử chị nghe xem. Nhớ là người đó khó chịu lắm đó, nói không khéo hay làm người ta quê mặt, dám họ đuổi em ra khỏi công ty thì đúng là rước phiền phức, tức tối vô mình.

Quỳnh có vẻ hăm hở trở lại:

- Em tính lột mặt kiếng rồi nói thẳng, là hôm qua em đã diễn thử một vai người mù, để mở mắt cho ổng biết là em có tài, có thể diễn vai cô gái mù đến nỗi ngay cả ổng còn lầm.

Hương che miệng cười:

- Được không đó. Nhớ vừa nói phải vừa nhìn phản ứng của người ta nhé, đừng để quá đà làm người ta nổi sùng gạt em ra luôn thì sôi hồng bỏng không.

Quên tuốt những lời phân tích khi nãy của Hùng, Quỳnh hăng hái:

- Em nhớ rồi. Cứ tưởng tượng đến bộ mặt há hốc ra kinh ngạc và....quê xệ vì bị lừa của ổng, em hả dạ ghê. Mai em rủ thêm anh Bình, ảnh sẽ chứng kiến tận mắt bạn thân của ảnh thua trí dưới tay em.

Cô lại búng tay thích chí:

- Vai diễn này em hoàn toàn đủ khả năng và tư cách để nhận mà.

Liếc qua Hùng, Hương lắc đầu phì cười:

- Có cái vai nhỏ xíu này mà cũng bày trò. Anh Hùng với chị bị em khích tướng dữ quá nên mới xúm vào giúp một tay.

Hùng tiếp thêm:

- Nghe nói vở kịch đó là thể nghiệm diễn ở sân khấu nhỏ thôi, tiền cát sê chút tẹo mà cũng bỏ công mai phục, dàn trò. Nào là nhào vô đầu xe, nào là gạ gẫm quá giang, toàn những chuyện khó chấp nhận.

Quỳnh gân cổ cãi:

- Tại ông làm em tức. Ông khinh thường diễn viên mới ra trường. Em mới cho biết tay thôi, để ông hiểu đã là diễn viên thì vai gì cũng diễn được.

Cô vung tay nói một cách hùng hồn:

- Em mới ra trường thật, học khóa ngắn hạn thật nhưng cũng học hết về nghệ thuật diễn xuất rồi chứ bộ, đừng khi dễ em là tay mơ.

Hùng nhướn mày ngó về hăm hở của Quỳnh, rồi anh nhìn qua Hương, cả hai phá ra cười:

- Gì mà hai anh chị cười? – Quỳnh nghếch mặt ra hỏi.

Hùng vừa cười vừa xua tay:

- Cô ngốc ạ, không phải vai diễn ra nào cũng diễn được đâu. Phải hợp với tính cách mình một chút chứ. Anh nói thật, chưa biết kịch bản đó ra sao, nhưng anh thấy không chừng anh chàng Minh Chương đó có lý, người ta cần vai mềm yếu, thực nữ, em lại cứ lóc chóc, bốc đồng.

Quỳnh có vẻ phật ý:

- Anh chị nói vậy là không tin tưởng năng lực của em à? Việc nào em cũng làm tầm tầm tạm tạm thật, nhưng cái nghề diễn viên kịch em thích từ nhỏ lận, em tin mình có tài năng thật sự, em nhất định sẽ trở thành một diễn viên giỏi, vai nào cũng đóng được. Bằng chứng là....

Hùng nheo mắt ngắt ngang dòng hùng biện của cô:

- Đừng có đem cái bằng chứng khi nãy ra nghen, anh đã nói là em hên thôi mà. Tại hồi nãy mai mắn, thêm cái tay Minh Chương đó hời hợt không để ý, chứ diễn lâu hơn, bị vạch mặt là cái chắc.

Quỳnh cứng miệng. Cô muốn cãi lý, cô muốn chứng minh là mình có tài diễn xuất thật, nhưng cô chỉ mới tốt nghiệp, chưa từng có vai diễn thực thụ nào dù là vai nhỏ nhất, vậy thì ngoài cái trò đùa như khi nãy, cô đâu còn bằng chứng nào có sức thuyết phục hơn.

Hùng cười, chồm đến vỗ vỗ lên đầu cô như bảo ban:

- Thôi đi nhỏ, anh đã bảo nhỏ ngay từ đầu, nhắm việc nào thiết thực hơn thì lăn vô học lấy nghề mà làm. Nghề diễn viên phù du bấp bênh lắm, em khôngn có năng khiếu thì theo đuổi hoài làm gì.

- Em mà không có năng khiếu à? – Cô kêu lên. Giọng đầy tự ái.
Hùng phẩy tay:
- Chứ còn gì nữa. Đã nói bao nhiêu lần rồi. Tại thấy em thích học thì khuyến khích em học chơi thôi, chứ nghề này em theo không được đâu.
Quê quá hoá liễu, cô hát hàm:
- Nếu....nếu anh chị không tin là em có năng khiếu thật thì em sẽ thử lại lần nữa cho anh chị xem.
Cả Hùng và Hương đều ngạc nhiên:
- Thử lại, thử cái gì? – Hương hỏi ngay.
Cô bặm môi:
- Em sẽ....sẽ đóng giả người mù một lần nữa, em sẽ tiếp cận cái ông Minh Chương kia một lần nữa cho anh chị coi. Em làm được mà.
Vợ chồng Hùng nhìn nhau, cả hai đều kinh ngạc trước câu đột xuất này. Làm một lần qua phà là thử phào rồi.
Quỳnh bướng bỉnh tuyên bố:
- Vừa vì tranh đấu cho vai diễn đầu tiên này, vừa vì tự ái của một diễn viên, em nhất định sẽ diễn lại cho anh chị coi. Lần này còn xuất thần hơn nữa.
- Để làm gì? – Hương ngờ ngác.
- Để chứng minh là....em có thực tài.
Hương phì cười phẩy tay:
- Trời, nếu muốn thì thôi bây giờ cả hai anh chị công nhận là nhỏ có thực tài, chịu chưa? Ngay cả một tay kỹ tính như Minh Chương gì đó cũng bị em qua mặt cái một, vậy là có tài rồi, khỏi thử nữa.
Quỳnh vẫn chưa vừa ý:
- Chị chịu em nên nói vậy thôi, em muốn chứng minh sự thật, em sẽ chứng minh lần nữa cho mọi người xem.
Hương ngưng ngang nụ cười, nhăn mặt:
- Thôi đi nhỏ điên, như vậy nguy hiểm lắm, rủi mà đổ bể thì không những cái vai nhỏ xíu em không có phần mà còn bị bêu rếu, bị cười nhạo nữa.
Quỳnh vẫn ngang bướng:
- Em chấp nhận. Nếu có lộ tẩy, bị Ông Minh Chương đó đem ra bêu rếu, em chấp nhận bỏ nhà hát, bỏ luôn cái mộng làm diễn viên của mình.
- Giỡn hoài Quỳnh – Hương kêu lên.
Quỳnh nghiêm mặt:
- Em nói thật, không giỡn đâu. Lần sau chắc chắn em sẽ rút kinh nghiệm anh Hùng nói, em sẽ vào vai ngọt hơn. Mọi người nhất là anh

ta phải công nhận tài năng của em.

Lời nói của cô như đinh đóng cột, Hương trở mắt nhìn về khăng khăng bướng bỉnh của cô rồi nhìn qua Hùng như cầu cứu.

Hùng cười, ra hiệu ngầm trấn an vợ, Quỳnh vẫn khăng khăng say sưa với lý thuyết của mình:

- Thầy Cao Trí cũng có lần nói. Diễn viên có thể sống ở mọi vai, mọi cuộc đời trong xã hội. Em là một diễn viên, em vào vai gì cũng sẽ như thật, làm người ta tin là thật cho coi.

Tiếng máy nhắn reo inh ỏi cắt đứt cơn cãi lý hăng say của Quỳnh.

Thấy cô lấy máy xem tin. Hương dài giọng:

- Lại đi làm mẫu cho xưởng vẽ thầy An chứ gì, thôi đi đi cô nàng phù thủy của sân khấu. Gác mấy chuyện này lại.

Khoác ba lô lên vai, cô vẫn chưa chịu thua nói thông một câu:

- Em không bỏ cuộc đâu, em sẽ làm tiếp nữa, làm thật xuất sắc cho anh chị coi.

Khi chỉ còn hai người, Hương lắc đầu:

- Hết nói nổi nhỏ điên điên này, chẳng biết ai nhét cái tư tưởng cuồng tín văn nghệ vào đầu nó mà nói năng loạn xạ như vậy. Cứ tin rằng diễn viên là tuyệt vời lắm, là người có ma thuật nhập bất cứ vai trò nào trong xã hội, kỳ khôi thật.

Đốt thêm điếu thuốc, Hùng cười:

- Nó chương thành bản tính rồi mà, cứ hễ khích lên là vậy. May mà nó chỉ là em bà con của em, chứ nếu nó là em ruột của anh chắc mỗi lần cãi lý là anh cú đầu ít nhất chục lần cho nó bỏ cái tật hiếu thắng kia đi.

Hương phì cười, cô thắc mắc:

- Nhưng sao khi nãy em cản nó anh không cho. Rồi nó lại nói và làm thật thì sao?

Hùng nháy mắt:

- Xưa nay tụi mình ai cũng khuyên nó bỏ mộng làm diễn viên nhưng nó cứ kiên quyết không chịu, phải không? Vậy lần này rủi bị lật mặt thì mình có cơ nói nó từ bỏ. Lúc thất vọng, xấu hổ, nó sẽ hết còn ham làm diễn viên nữa.

Hương ngẩn ra. Lời anh nói xem ra cũng có lý, nhưng cô hơi băn khoăn một chút vì khi bị lật tẩy què mặt, không biết con nhỏ sẽ ra sao.

Như hiểu suy nghĩ của cô, Hùng đến ngồi cạnh và choàng tay qua vai cô:

- Đừng lo bà xã, anh sẽ để ý nó dùm em, nếu có gì anh sẽ giải vây cho.

Hương cười gật đầu. Ngẫm nghĩ một chút, cô chép miệng:

- Tật của nhỏ Quỳnh càng ngày càng lăm thì phải. Hai mươi mốt rồi mà cứ làm chuyện khờ ngốc như vậy. Không có nhỏ Thúy Hoa ở đây, mình thì bận bịu nhiều việc, không biết đến bao giờ nó mới chịu sáng suốt cẩn thận như người ta nữa.

Hùng không để ý đến câu phàn nàn của vợ. Giở tờ báo đọc sơ qua, anh chợt ngừng lên hỏi:

- Em nè, hôm trước em nói nhìn thấy ba của Quỳnh ở Vũng Tàu à?

Hương hơi bất ngờ, cô nhìn anh:

- À thì....em thoáng thấy qua thôi, giống lắm nhưng không biết phải không. Có thể là em nhìn lộn vì ông sống ở Nha Trang, cần gì phải lội vào Vũng Tàu tắm biển.

Hùng có vẻ tự lự:

- Em nói ông tên là Hoàng Vĩnh có đúng không?

- Đúng rồi, nhưng....sao anh hỏi vậy? – Hương ngạc nhiên.

Hùng nhìn cô rồi chìa một tí nhỏ trên tờ báo:

- Em coi đi.

Hương ngờ ngợ cầm xem. Tin đăng về công ty gạch ngói Hoàng Vĩnh tài trợ hai mươi xuất học bổng toàn phần mỗi năm cho sinh viên giỏi trường Bách Khoa. Bên cạnh có cả tấm ảnh nhỏ chụp ông Giám Đốc tươi cười trong buổi lễ trao học bổng tượng trưng.

- Đúng là ông không? – Hùng hỏi khi Hương xem xong.

Cô gật đầu đảm chiêu:

- Đúng ông rồi, hình chụp mờ nhưng em nhận ra mà.

- Ông mở công ty gạch ngói à?

- Em không biết. Hồi đó bán căn nhà và xưởng đồ gốm của má nhỏ Quỳnh ở Mỹ Tho, ông với người đàn bà đó ôm tiền ra Nha Trang, nghe nói mở cơ sở gạch đá gì đó. Không ngờ giờ đã thành công ty lớn, và lại không ngờ ông đã dời vào đây.

Hùng lắc đầu:

- Nhà thì bán sạch, để con gái lớn lên phải lông bông ở trọ. Bày đặt chuyện quyên tiền từ thiện, trong khi con gái phải bon chen với đủ thứ nghề lặt vặt kiếm sống. Chưa thấy người cha nào như ông đó.

Hương thở dài:

- Hồi xưa lúc má nhỏ Quỳnh còn sống, ông cũng tệ lắm rồi. Khi thím chết, ông giao nhỏ Quỳnh về nội để rảnh tay bán nhà. Bán xong là ôm tiền đi mất, bởi vậy bà nội mới từ ông luôn, đến chết cũng không cho nhấc về gặp mặt.

Hùng nhặt tờ báo và cuộn nhỏ lại:

- Thôi, ba như vậy thì không nghĩ đến cũng đúng lắm. Đừng để nhỏ

Quỳnh đọc mẩu tin này.

Hương gật đầu đồng tình:

- May mà sáng nay nhỏ lằng xằng giả mù gì đó, chưa coi báo.

Hùng ra nhà sau đem bỏ tờ báo. Khi anh trở lên thì thấy vợ vừa cúp máy điện thoại quay lại:

- Phòng thâu nhắc anh liên hệ tay trống nào đó.

- Ờ hén. – Hùng vỗ tay lên trán sực nhớ. – Sáng giờ lo đi canh chừng con nhỏ khờ kia, quên mất chuyện kiếm cơm của mình.

Trong lúc anh lục sổ tay tìm mấy số điện thoại mà anh không bao giờ chịu ghi vào bộ nhớ, Hương chợt hỏi:

- Nhắc đến chuyện giả mù của nhỏ Quỳnh mới nhớ. Anh nói lần sau nó có bị lộ tẩy không?

- Là cái chắc.

Hương bật cười:

- Anh nhắm nó trụ được bao lâu thì bị rơi mặt nạ?

Rồi mắt khỏi những dòng số chỉ chít, Hùng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Không đầy mười lăm phút.

- Gì mau vậy? – Hương ngạc nhiên.

Hùng nhún vai:

- Không tin thì em cá với anh đi. Quỳnh nó ngốc thấy mồ. Lấy có gì mà gặp lại tay Minh Chương đó? Làm sao tiếp cận lần nữa? Nó sợ sẩy là người ta nghi liền chứ bộ. Rồi em xem, không đầy mười lăm phút, người ta sẽ biết ngay nó là một con nhỏ giả danh mù loà.

Hương như không tin:

- Nếu em hoá trang khéo cho nó thì làm sao không tin được? Anh ta có thể nghi ngờ ý định của nó thôi, không nghi ngờ nó giả mù đâu.

- Em còn giúp nó hoá trang nữa sao? Hùng nhạc nhiên nhìn cô.

Hương tủm tỉm:

- Không được à? Lỡ có đưa em họ vừa ngốc nghếch vừa chướng đời như nó rồi mà. Phải giúp nó một tay thôi.

Hùng khoát tay cười:

- Cũng được. Chấp em hoá trang giúp nó đó, nếu nó qua được lần nữa, anh đãi cả hai chị em một chiều.

Hương bật cười lý thú, cô nheo mắt nhìn chồng:

- Anh nói thật chứ?

Hùng vỗ vỗ vào túi áo:

- Mới lãnh tiền hoà âm cho hãng đĩa còn nguyên đây. Hai chị em cứ hợp tác diễn trò thử cho anh xem.

Hương búng tay một cái ngon lành:

- Rồi, nhỏ Quỳnh vì tức khí thì em vì châu cá độ này. Hai chị em em

sẽ hợp tác ra trò cho anh coi.

Quay lại tra số tiếp, Hùng lắc đầu với nụ cười bao dung. Anh biết rõ cô vợ của mình không hần vì châu cá độ ăn uống nào cả. Cô chỉ muốn giúp đỡ đưa em họ ngốc nghếch của mình thôi.

Nắng mới

Chương 6

Một ngọn gió hiếm hoi từ khuôn cửa sổ thổi tràn vào làm Quỳnh thầm thở phào sung sướng. Cô muốn rướn người đón ngọn gió mát ấy nhưng lại không dám. Cô ngồi yên trên cái bọc vải trắng cao nghệu, không dám nhúc nhích lấy một ngón tay.

Ngọn gió mát ấy lùa vào cũng làm không khí trong xưởng vẽ đỡ ngột ngạt dù chỉ trong phút chốc.

Gian phòng dùng làm xưởng vẽ này đang có hơn mười người, nhưng ngoài những tiếng cọ phết lên mặt vải, ngồi cái giọng nho nhỏ chỉ bảo thỉnh thoảng của thầy An, hầu như chẳng còn âm thanh gì khác.

“Cứ như những ngài họa sĩ chẳng biết hít thở vậy” Quỳnh nghĩ cho vui tuy vẫn ngồi bất động trước họ.

Công việc này của Quỳnh là một những công việc mà Thúy Hoa gọi là tấp nham và chị Hương thì nghĩ xiên xẹo nên lúc đầu suýt không cho cô làm.

Việc không có mỗi ngày, tiền công cũng không khá gì, nhưng Quỳnh quý thầy An, và lại đây cũng là một việc làm lương thiện và có dính dáng tí chút đến nghệ thuật nên cô đã theo suốt thời gian dài.

Thầy An là một giáo sư kỳ cựu của trường Mỹ Thuật xưa kia, tuy nay đã về hưu nhưng thầy vẫn còn được nhiều người mến tài theo học riêng. Xưởng dạy vẽ là nguyên tầng trên của một ngôi nhà rộng kiểu xưa của thầy.

Thầy có vài người mẫu nhưng thường xuyên và bền bỉ nhất vẫn là Quỳnh. Ngoài xưởng vẽ ở nhà, thầy còn giới thiệu Quỳnh thỉnh thoảng đến làm mẫu cho trường Mỹ Thuật nữa.

Cộng thêm những công việc “tấp nham” khác như bán hàng mùa hội chợ, múa thay ai đó trong nhóm múa minh họa chương trình ca nhạc, diễn vai quần chúng trong mấy phim video, quay phim quảng cáo và kết áo diễn cho sân khấu cải lương, Quỳnh cũng có thể tự nuôi sống mình và tạm hài lòng với cuộc sống vì nghệ thuật ấy.

Đúng vậy, nhớ ngày nào cô và Thúy Hoa theo lời thuyết phục của chị Hương, hai đứa dắt nhau lên thành phố mưu sinh, đã bắt đầu bằng việc đi tiếp thị bán hàng và ôm lẵng hoa cho các quán cà phê, phòng trà buổi tối, thì ngẫm lại bây giờ đã có tiến bộ khá nhiều đó chứ.

Hết ngán cảnh lải nhải ỉ oai mỗi miệng để bán được chai dầu gội đầu, hoặc ớn cảnh cầm giỏ bán hoa bị những gã đàn ông nham nhở chọc ghẹo, Thúy Hoa học được nghề may. Còn cô, tuy ẹ hơn nó, nhưng những công việc bây giờ cũng tạm được. Nhọc mệt chút đỉnh thật nhưng cũng thoải mái tự tại, và hơn nữa những công việc ấy lại khá hứng thú vì đều phục vụ cho nghệ thuật.

Quỳnh vẫn ngồi y nguyên như đã quen với công việc cứng người này, cô còn đang lảng đãng nghĩ ngợi nhăng nhít cho quên thời gian thì một tiếng vo ve chợt ngân lên bên tai.

Thoạt đầu, Quỳnh không để ý, nhưng con ruồi bự rền, và tiếng vo ve của nó nghe như muốn quấy rầy luồng suy nghĩ tản mạn của cô, cô khẽ liếc nhìn.

“Làm ơn đi chỗ khác chơi nhé ruồi, tao đang làm việc đó. Có thể mày chẳng hiểu ngồi cứng nhắc như vậy là việc gì, nhưng tao đang làm việc nghiêm túc thật đó, đừng phá đám nhé”, cô nói thầm với nó.

Không biết có nghe được lời nói thầm ấy của cô không, đang lảng vảng bên vai, con ruồi ấy bỗng đổi hướng cứ vo ve trước mũi cô.

Quỳnh lại lé mắt nhìn trộm nó. Chắc hẳn đoán được nỗi e ngại của cô, nó càng trêu già lượn qua, lượn lại rồi thoát cái đã đậu xuống ngay chót mũi thon thon.

Quỳnh giật nảy người quơ tay loạn xạ để đuổi con ruồi quái ác. Cô quên mất mình đang ngồi cheo leo trên cái bục cao nên ngay lập tức ngã sầm xuống đất.

Tiếng động làm cả xưởng vẽ sửng sốt với những cặp mắt trở ra, thế rồi tất cả bỗng phá lên cười. Tiếng cười sặc sụa vang dội làm thầy An cũng phải ngớ ra.

Nặng nguyên một bên mông xuống đất, Quỳnh đau ê ẩm, đau đến muốn khóc lên được. Cô còn đang hoảng vía và nhăn nhó với cơn đau thì một bàn tay đã chìa ra trước mặt cô. Hành động hào hiệp nhanh nhẹn kia có lẽ làm những người còn lại chột dạ. Tiếng cười tắt dần.

Đỡ cô ngồi lên chiếc bàn gần đó, anh chàng có hành động lịch sự đúng lúc ấy ân cần hỏi:

- Quỳnh có sao không?

Ê cầm cả phần hông, cô bặm môi nén đau và chỉ lắc đầu.

Thầy An cũng đến hỏi han. Sau khi biết chắc cú té không làm cô bị

nặng, Thầy nhìn đồng hồ rồi vỗ tay mấy cái. Cả xường về yên lặng lại. Thầy hắng giọng:

- Hôm nay tạm nghỉ ở đây. Mai tiếp tục.

Tan lớp xong, thầy quay lại Quỳnh:

- Không sao thật chứ Quỳnh?

Cầm phong bì thầy đưa, Quỳnh thở ra và đáp qua loa:

- Dạ còn đau, nhưng chắc con không sao.

Thầy gật đầu rồi trước khi rời đi còn dặn:

- Nếu mai còn đau không đến được, con phải gọi điện báo trước nhé, thầy biết mà đổi chủ đề cho lớp.

- Dạ con nhớ ạ.

Đám học trò lần hồi đã thu xếp xong dụng cụ vẽ. Vài anh chàng còn cố sửa lại vài nét cọ nữa cho thật ưng ý mới chịu xếp giá vẽ.

Đợi cho bọn họ thưa bớt, Quỳnh mới khom người đứng lên. Chưa kịp đứng vững, cô đã bật tiếng suýt xoa. Khi nãy rớt mông xuống, vậy mà bây giờ lại đau nhói hông, kỳ lạ chưa.

- Để tôi giúp Quỳnh.

Anh chàng lịch sự khi nãy lại xuất hiện bên cạnh. Dìu Quỳnh đứng lên và lấy hộ cô túi xách, anh ta hỏi với một giọng đầy quan tâm:

- Tôi đưa Quỳnh đến bác sĩ nhé?

E dè rút tay lại nắn thử cái hông đau, cô bặm môi nén đau:

- Thôi khỏi ạ, té sơ thôi. Không cần đến bác sĩ làm gì.

- Cú té xem ra không nhẹ đâu.

Nắn mạnh tay hơn vào bên hông đau và bước vài bước thử, cô cười gượng:

- Quỳnh không sao rồi, cảm ơn anh.

Anh chàng chắt lưỡi:

- Quỳnh đau đến mức cả mồ hôi mà còn nói không sao.

Cảm thấy anh chàng ân cần thái quá, khoác túi xách lên vai, cô chép miệng:

- Đi đứng được là không sao rồi. Về sức dầu chắc đỡ đau.

Sự ngoan cố của cô làm chàng thanh niên phải chịu thua. Nhưng chừng như chưa được yên lòng, Quỳnh cà nhắc xuống hết mấy bậc tam cấp là anh chàng theo sát đằng sau nhìn chừng.

Tuy vẫn còn đau với từng bước đi nhưng cô phải phì cười quay qua.

Anh chàng cũng cười:

- Tôi hơi phiền phức, phải không?

Vuốt mồ hôi mướt trên trán, Quỳnh tủm tỉm:

- Không hẳn vậy.

- Mà Quỳnh....không sao thật chứ? Xin lỗi vì hỏi hoài có câu này. Tại

hồi nãy tôi thấy....

Cô ngất lờ:

- Tôi rất giỏi chịu đựng, té chút xíu không nhằm gì đâu, tại quê quê nên ngồi ì ra đó thôi, cảm ơn anh đã giúp tôi.

- Chuyện phải làm mà. – Anh ta chìa tay ra luôn - Chắc Quỳnh chưa biết tên tôi. Có thể tự giới thiệu không? Tôi tên Hiền.

Quỳnh cười bắt tay anh ta:

- Cảm ơn anh Hiền. Tên tôi thì anh gọi nãy giờ rồi, khỏi giới thiệu.

Hiền nháy mắt lém lỉnh:

- Nhưng chỉ biết vồn vện có cái tên Quỳnh. Và hình như lớp nào thầy An cũng chỉ giới thiệu có mỗi cái tên.

- Ý anh là....

- Có thể cho tôi biết thêm một tí nữa không? Ví dụ như tên lót của Quỳnh. Coi như một đặc ân cho sự nhanh nhẹn lúc nãy của tôi.

Cách nói chuyện cũng nhanh nhẹn của anh chàng làm Quỳnh hơi ngạc nhiên, cô cười:

- Chẳng có gì mà anh gọi là đặc ân, tôi tên Hoàng Quỳnh.

Hiền tươi tỉnh mặt mày:

- Chà, tên đẹp quá !

Quỳnh buồn cười. Có cái tên mà anh chàng cũng hí hửng dữ. Cô giữ mình không cả nhắc để xuống hết mấy bậc thang và bước ra sân, Hiền cũng song song bên cạnh.

Quỳnh háng giọng:

- Quỳnh ngồi làm mẫu phải ngó một phía, nên ít khi nhìn xuống các anh, nhưng Quỳnh cũng thấy hình như anh mới theo lớp đây thôi?

- Quỳnh nói đúng. Tôi chỉ mới đến lớp này mấy tuần lễ.

Đã ra đến cổng, anh chàng chỉ tay vào chiếc mô tô mới toanh dựng trong dãy xe đã thừa thớt:

- Xe tôi ở kia, tôi đưa Quỳnh về nhé?

Cô cười lắc đầu:

- Cảm ơn anh, Quỳnh có xe rồi.

- Tôi biết. Chiếc xe đạp màu tím sát tường chứ gì. Nhưng hôm nay Quỳnh bị đau, đi xe làm chi, cứ gọi lại nhà thầy, mai tôi sẽ đem về tận nhà Quỳnh.

Cô vẫn lắc đầu:

- Không dám phiền anh đâu. Quỳnh đi xe về được rồi.

Nằn nì thêm vài câu nhưng vẫn không có kết quả, Hiền đành lấy chiếc xe đạp màu tím ra dùm cô.

Chào anh, cô lên xe, nhưng bấm môi đạp mới hết con đường, cô đã phải tấp xe vào lề. Hiền xề ngay lại hỏi han:

- Sao vậy Quỳnh? Đau lắm à?

Cô vừa thở vừa lắc đầu:

- Không đau, nhưng xin lỗi anh Hiền, Quỳnh không thích bị kèm như vậy.

Hiền ngẩn ra ngạc nhiên:

- Ý Quỳnh là không thích tôi chạy kè theo à? Quỳnh ngại tôi biết nhà.

Cô nhún vai thẳng thắn:

- Chẳng có gì phải ngại, có điều Quỳnh không thích bị kè sát bên kiểu ấy. Đường rộng quá chùng mà, anh cứ rồ ga về trước đi.

- Vậy.....tôi chạy đằng sau.

Cô nhăn mặt kêu lên:

- Đằng sau càng tệ hơn. Sao anh không mặc kệ Quỳnh mà về trước đi. Chiếc mô tô mà cứ kè bên nhấp nhấp như vậy trông thật kỳ.

- Vậy – Anh chàng nhăn nhó – Quỳnh khó nhử. Không dấu nơi ở nhưng không cho đưa về, làm sao biết được nhà Quỳnh?

Cô nhìn anh ngạc nhiên:

- Anh muốn biết nhà Quỳnh làm chi?

- Thì....ờ, chúng ta người thì học tập, người thì làm việc chung chỗ, có thể gọi là bạn bè rồi, biết nhà nhau sẽ thuận lợi lui tới thăm viếng giúp đỡ nhau hơn.

Cô phì cười:

- Làm bạn thì cũng có thể gặp nhau ở xưởng vẽ thầy An mà. Tuần nào mà Quỳnh không có mặt ở đó.

- Nhưng Quỳnh....

Cô hơi bực nên ngắt lời:

- Quỳnh ở trọ, không tiện để tiếp bạn bè đâu.

Lý do lần này khá chính đáng, Hiền ngẩn ngừ:

- Vậy....Quỳnh có thể cho tôi số điện thoại được không?

- Chỗ Quỳnh ở không có điện thoại anh Hiền ạ.

Hiền dăm dăm nhìn cô một lúc rồi chợt thở ra:

- Có lẽ tôi nhanh nhạy dăm ra khác thường làm Quỳnh ngại. Thôi cũng được, tôi sẽ chạy xe trước vậy, nhưng Quỳnh về nhà nhớ để ý xem có bị sao không nhé. Cần thận vẫn tốt hơn.

- Dạ cảm ơn anh.

Đã nỗ máy, anh còn nhoẻn cười:

- Tính tôi đôi khi hơi bộp chộp thật, mai mốt có thời gian hiểu nhau hơn, mong Quỳnh sẽ không phải e ngại nữa.

Quỳnh nhướn mày nhìn chiếc xe lao vút đi hoà lẫn vào dòng xe cộ.

Câu nói không khó hiểu nhưng phong cách anh chàng này xem ra khó hiểu và khá đặc biệt đây. Chiêu làm quen tán tỉnh mới chắc.

Cô lắc đầu thở ra. Chỉ tại con ruồi thôi. Tự dưng nhảy lên mũi cô đậu làm cô phát té cái rằm. Thế rồi một anh chàng có dịp đỡ lên, để rồi là cú làm quen kết bạn chớp nhoáng.

Quỳnh không có tính quá khép nép, e lệ, nhưng cái kiêu tấn công liên tiếp của anh chàng này làm cô dị ứng. Dù rất biết ơn cái cử chỉ hào hiệp và đàn ông đúng mực khi nãy, nhưng cô cũng không thích mình bị đẩy vào tình thế thụ động một cách oan ức và dễ dàng như vậy. Thong thả đạp xe tiếp, cái hông vẫn đau nhói nhưng Quỳnh không để ý đến nữa, cô đang nghĩ ngợi về kế hoạch của mình.

Qua Bình, cô được biết anh chàng Minh Chương kia thường đánh banh buổi chiều tại một câu lạc bộ. Cô đã tốn ba buổi rồi với “đạo cụ” là giỏ hoa hồng, vậy mà vẫn chưa thấy bóng dáng anh đâu.

Hay là bỏ cuộc quách. Dù gì mình cũng có thể đến trước anh ta mà khoe cái thành tích nhập vai của mình lần trước rồi. Cứ vậy mà nói anh ta giao vai đó cho mình? Chứng cứ bị lừa lần ấy có đủ thuyết phục không nhỉ?

Quỳnh chép miệng thở ra, cô cũng không hiểu tại sao cô bốc dữ vậy, tự dưng tuyên bố với anh Hùng và chị Hương là mình sẽ lập lại thành tích “ma mắt” gã Minh Chương đó lần nữa. Bốc đồng như vậy để làm cái quỷ gì nhỉ? Được anh Hùng và chị Hương công nhận tài gạt người của mình là vinh dự lắm sao? Quỳnh nhăn mặt và thầm rửa xả mình.

Thúy Hoa nhiều lần tức tối mắng cô ngốc, bây giờ đây cô mới nhận ra quả thật đôi khi mình cũng ngốc quá.

Nhưng đã lỡ ngốc, lỡ bốc rồi, bây giờ làm sao đây? Làm con rùa rút cổ xin chịu thua hay đã phóng lao thì cứ theo lao?

Ngồi trên băng ghế đá đã mát gần tiếng rồi, Quỳnh sốt ruột đến nỗi suýt mấy lần dợm làm một cử chỉ quen thuộc là đưa cổ tay lên xem giờ. May mà cô sực tỉnh lại được.

Phải ráng thôi, ráng giả tỉnh như lần trước để thành công. Chỉ thêm lần này nữa thôi. Cô tự động viên mình trong ngán ngẫm.

Con Bin cứ tung tăng dưới chân, chốc chốc giằng lấy tay cô bằng sợi dây xích. Nó như không hiểu tại sao cô dẫn nó đến khuôn viên có nhiều cây cỏ này, lại không cho nó chạy nhảy vui đùa mà cứ ngồi nhấp nhòm ở đó mãi để giữ sợi dây xích của nó.

Nhăn mặt vì con Bin cứ làm rộn, cô cúi người vỗ nhẹ lên đầu nó và lẩm bẩm:

- Đừng quậy quá nghe Bin, giật đau mấy ngón tay tao đây nè. Mà phải biết hôm nay tao không khỏe, cái hông vẫn còn ê ẩm dữ lắm,

mày làm tao lộ tẩy thì mai mốt ăn bánh mì phô mai, tao không thèm cho mày ké đâu.

Quả thật cô vẫn còn chịu hậu quả cú té buổi sáng. Mỗi khi đứng lên ngồi xuống là nhói hông tí chút đến nỗi phải nhăn nhó mặt mày.

Ngước nhìn màn trời qua đôi kính đen, Quỳnh chắt lưỡi thở ra.

Đành chịu thôi. Kể từ sau lễ tốt nghiệp khoá học kịch nghệ ngắn hạn cách đây gần một năm, chưa bao giờ cô có một vai diễn chính trong một vở kịch. Cho nên giờ đây, để đạt được điều ấy, cô lại phải khổ công diễn với đời thật một vở kịch khác với cùng một vai, vai cô gái mù loà.

Sấm tuồng thêm một lần nữa trước gã tác giả kịch bản, cô thật sự không biết mình có làm nổi không? Lúc ngoan cố với anh Hùng chị Hương, cô chưa ý thức nổi là mình đã tự mang luôn một cái gông vừa nặng nề vừa cứng nhắc cho mình.

Cô đã tập dượt thêm, đã tự nghĩ trước nhiều tình huống để thích ứng, nhưng giờ đây ngồi trong khuôn viên câu lạc bộ với giỏ hoa bên cạnh, cô cảm thấy như ngồi chờ để lên đoạn đầu đài, bao nhiêu tự tin, ượng bướng hôm bữa bay biến đi đâu mất.

Đúng như anh Hùng nói, lần đầu may mắn có vụng về qua quýt cũng xuôi, nhưng nếu gặp lại lần thứ hai, biết cái anh chàng Minh Chương kia có cảnh giác mà nhận ra sự giả mạo này không? Nếu nhận ra mình bị mắc lừa thì anh ta....sẽ ra sao nhỉ?

Tức giận? Là chắc rồi.

Sẽ bêu rếu cô trước anh Bá Cường, trước anh Bình, trước nhà hát, hoặc tệ hơn là với tất cả cái thành phố này? Ồ dám lắm chứ.

Còn nữa, sẽ không còn thái độ hoà nhã, tốt bụng nữa, thay vào đó nhất định anh ta sẽ trợn mắt nghiêng răng quát mắng cô. Đại loại như: "Tôi đánh giá có sai đâu. Cô chỉ là một con nhãi làm đủ việc vặt vãnh, tài năng sân khấu thì là một con số không tổ bố. Vai chính trong vở kịch của tôi hả? Xin miễn đi."

Quỳnh toát mồ hôi khi nghĩ đến đều khủng khiếp kia. Nếu quả thật lần này thất bại, cô sẽ tự chuốc lấy phút cáo chung cho sự nghiệp diễn viên của mình, cái sự nghiệp mà chưa kịp đi lên, đã bị gạt rơi tòm xuống chín tầng địa ngục.

Rồi ước vọng thành tựu trong làng văn nghệ cũng sẽ đi tong. Lúc đó, có thể cô sẽ nổi tiếng, nhưng nổi tiếng với tác dụng ngược. Nhìn thấy cô, thiên hạ sẽ mỉa mai, sẽ cười nhạo, sẽ diễu cợt, sẽ...

- Chào cô.

Giọng nói ngạc nhiên vang lên bên tai làm Quỳnh giật nảy cả người và ngẩng phắt lên.

Bằng đôi mắt bị dán chỉ còn tí hí và qua cặp kính mới toanh đen ngòm, cô kịp nhận ra người đàn ông mặc bộ đồ thể thao, vai vác túi dột đứng trước mặt là ai. Ngay lập tức, y như bị điểm trúng huyết, tay cô lại mướt mồ hôi, mặt mũi ngáo ra.

Con Bin cũng ngóc cổ sửa mấy cái, rồi như có chút trí nhớ, nó sấn ngay đến chân anh ta mà hửi hửi mà ngúc ngoắc cái đuôi ra chiều mừng rỡ.

- Không ngờ gặp lại cô ở đây. À, xin lỗi tôi vô ý quá. Cô nghe giọng nói có nhận ra tôi không?

- À, tôi... tôi...

“Nhập vai, tỉnh hồn để nhập vai mau”, Quỳnh lén véo vào chân mình và tự nhủ như niệm chú. Cô không biết tại sao tự dưng mình lại mất bình tĩnh và lơ mơ như vậy.

Chương cúi xuống vuốt đầu con Bin và hắng giọng:

- Cô đừng sợ, chúng ta gặp nhau rồi, tuần trước tình cờ gặp gần nhà hát, tôi đã đưa hộ cô đi mua vé xem ca nhạc nhưng không được, sau đó tôi đưa cô về nhà, có nhớ không?

Hít một hơi dài để trấn tĩnh lại, cô nương theo câu nói của anh để gạt gạt đầu:

- Dạ tôi nhớ rồi. Là anh à. Hèn gì tôi nghe giọng thấy... quen quen. Anh là người hôm trước tôi quá giang bằng xe hơi đó mà.

Chương cười xoa:

- Đúng rồi, không ngờ lại gặp cô ở đây.

- Nhà anh gần đây à? – Quỳnh cố tìm một câu hỏi ngớ ngẩn.

- Ồ không. Thỉnh thoảng tôi ghé đây đá banh, còn cô...

Đã kịp nhớ vai tuồng, cô đáp nhanh:

- Dạ. Tôi ngồi đây nghỉ mệt. Đi bán lòng vòng mỗi chân, nên tôi ngồi nghỉ một chút.

Chương chợt thấy cái giỏ đựng những cành hồng được bọc riêng rẽ trên băng ghế đá bên cạnh cô, anh kịp đoán ra ngay công việc của cô.

- Cô bán hoa à?

- Dạ.

Chương gạt nhẹ đầu. Anh hơi ngạc nhiên vì sự tình cờ này. Vừa xong mấy hiệp banh, định ra xe về thì khựng chân vì bắt gặp hình dáng cô gái trong bộ áo dài trắng quen thuộc ngồi lẻ loi trên băng ghế đá, anh còn tưởng mình nhìn lầm.

Chương ngồi xuống bên kia chỗ trống của giỏ hoa:

- Hoa tươi đẹp quá !

Quỳnh cười:

- Cảm ơn anh, tôi lấy mỗi quen, chứ thật tình cũng không biết hoa có tươi hay không nữa.

Giỏ hoa tươi đẹp và nụ cười ngây thơ của cô gái khiến Chương bỗng buột miệng:

- Cô có cần đi bán gấp không?

- Dạ chi ạ?

Chương hơi ngập ngừng, rồi anh mỉm cười mà ngạc nhiên với cảm giác vui vẻ của mình:

- Bên kia đường có một quán nước, không biết có thể mời cô uống ly nước không?

Tuy trong lòng chỉ muốn hét lên đắc thắng, nhưng Quỳnh cũng ráng ra vẻ ngần ngại... một phút, rồi sau đó... khép nép gật nhẹ đầu:

- Dạ, được ạ.

Quỳnh vươn tay tìm giỏ hoa rồi đứng lên, cô thoáng nhăn mặt vì động đến cái hông đau. Đang quan sát nét mặt cô nên cái nhăn khẽ ấy Chương kịp nhìn ra. Khoác trở lên vai chiếc túi đựng vọt, anh lịch sự xin lỗi rồi cầm tay cô gái đưa qua đường.

Cái hông vẫn ê ê theo từng bước chân. Thêm nữa, con Bin cứ tung tẩy nhặng xị vì sợ lòng xe cộ đông đúc và những tiếng kèn điếc tai nó không dám kêu. Đang đắc ý nên cái đau kia trở thành yếu tố phụ. Xem phen này anh Hùng và chị Hương có phục tài cô chưa, Quỳnh thầm nghĩ. Lần thứ hai gặp mặt, “hắn” cũng nhận ra trò đùa này đâu, cứ tự nguyện và vô tình là bạn diễn của cô trong cái màn chỉ có hai nhân vật. Vậy là cô thành công quá xá rồi.

Đã vậy vào quán, còn rất galant và lịch sự kéo ghế cho cô ngồi trước, sau đó cất hộ cô giỏ hoa, nhờ người phục vụ giữ dùm con Bin nữa chứ. Chà, bạn diễn ưng ý như vậy kiếm đâu ra.

- Cô uống gì? - Ngồi đối diện cô, Chương hỏi.

Đang khoái tử, câu hỏi quen thuộc khiến cô suýt buột miệng gọi ly cà phê đá.Ồ, chết thật ! Gương mặt hí hửng thật nhanh chóng hiện lại:

- Dạ nhờ anh cho tôi một trà đường nóng.

Chương gật đầu, anh ngoắc người phục vụ gọi theo ý cô, thêm tách cà phê cho mình và một miếng bánh cho con Bin.

Mùi cà phê thơm lừng của người đối diện làm Quỳnh phồng mũi, nhưng cũng đành hài lòng với ly trà nóng của mình.

- Giỏ hoa này là công việc mỗi ngày của cô à? – Tay quậy đều tách cà phê, anh hỏi tự nhiên.

Nấn nhẹ mấy ngón tay bị hằn dấu cái khoen của con Bin, cô đáp:

- Thỉnh thoảng tôi cũng làm vài việc vặt khác nữa nhưng bán hoa vẫn là chính.

- Cô hay bán hoa ở đâu nhỉ?

- Ngày thường thì ở góc đường gần đây hoặc mấy phòng trà ca nhạc.

- Bán được chứ?

- Dạ cũng được, ở đó người ta hay mua tặng cho ca sĩ hoặc bạn bè.

- Cô không có chỗ bán nhất định à?

Quỳnh ngھnh cặp kính đen về phía anh không hiểu, nhưng cô đáp y như lịch bán hoa ngày xưa của mình và Thúy Hoa:

- Chủ nhật tôi bán ở trước cửa nhà thờ Đức Bà.

Cảm nhận được sự thắc mắс của cô, anh nhẹ giọng:

- Xin cô đừng phiền, tôi có hơi tò mò. Vì...

Cô đỡ lời khi thấy anh ngắс ngử:

- Dạ không sao ạ, tôi và anh cũng đâu phải xa lạ. Ý tôi là....tôi và anh cũng có quen biết qua rồi.

Chương cười nhẹ nhۆm:

- Vậy nếu tôi có tò mò hỏi chuyện, cô chắc không trách chứ?

Cô lắc đầu thành thật nói:

- Dạ không đâu. Nếu có những điều mà không tiện nói, thì tôi xin lỗi để giữ kín thôi. Cuộc sống của tôi thật ra cũng đơn giản, không có chi đặc biệt.

Chương mỉm cười ngắс cô. Với câu nói, cách nói của cô, anh lại thấy cô vừa đơn giản nhưng vẫn khác lạ. Cô vừa có nét kín đáo, ngây thơ, nhưng lại vừa thẳng thắс và tự nhiên.

- Hồi năy anh nói anh chơi thể thao ở đây à?

- Vâng.

- Anh chơi môn gì vậy?

- Tôi đánh quần vợt.

“Môn thể thao của giới thượng lưu đây”. Nếu không nhớ vai đang diễn đóng, Quỳnh đã bử đôi môi ra tí chút rồi. Quỳnh đã từng nghe qua những cặp vợt chơi môn này trị giá đến mấy trăm hoặc ngàn đô. Giàu có, sang trọng, giải trí cũng phải theo đúng môn thể thao của nhà giàu. Cứ sống với phong cách thời thượng mẫu mực như thế hỏi sao không luyện được cái tính ngạo mạn và dễ dàng xem thường người khác, dù người ấy mình chưa từng gặp mặt.

Có ngọn lửa ấm ứс từ lâu dồn nén trong lòng, tự dưng bây giờ muốn bùng lên làm cô mím môi. Đang nâng tách cà phê, Chương bỗng bỏ ngay xuống:

- Cô sao vậy?

- Sao là sao?

Anh nhứ mảy:

- Cô không khỏe à? Sắc mặt cô nhợt nhạt quá.
 Nuốt cơn ghen, cô dầm dề:
 - Không có gì !
 - Hồi lúc nãy đỡ cô qua đường, tôi để ý thấy dường như cô bước đi không thoải mái. Đôi giày làm cô đau chân à?
 Quỳnh ngẩng lên, cô hơi ngạc nhiên vì ánh mắt tinh nhạy của anh nhưng cũng trả lời thành thật:
 - Không phải đôi giày, thật ra lúc sáng tôi bị té, nên giờ vẫn còn đau nhói hông.
 - Bị té à? Cô có đi khám bác sĩ không?
 “Luận điệu của người dư tiền, y như anh chàng ban sáng vậy”.
 Quỳnh lắc đầu cười:
 - Không. Tôi chỉ té nhẹ thôi, đâu cần tốn tiền khám bác sĩ. Anh không biết đó thôi, người nhà nghèo rất giỏi chịu đựng. Hồi sáng lúc té xong, tôi đứng dậy không muốn nổi, đau đến muốn khóc được, nhưng bây giờ đỡ rồi, chỉ còn nhói bên hông một chút khi đi thôi. Về bóp dần chắc hết.
 Anh chăm chú nhìn cô. Anh có cảm giác giọng cô bây giờ đang chuyển qua âm điệu hơi mai mĩ tuy vẫn rất thành thật:
 - Cô....buồn chuyện gì à?
 Quỳnh lắc đầu:
 - Có buồn gì đâu?
 - Cô có bạn bè thân không nhỉ?
 - Bạn thân cũng có một đứa, nhưng....- Nhớ đến Thúy Hoa, giọng cô buồn thiu – nó đi xa làm việc rồi.
 Chương chân thành:
 - Hôm trước vì bận bịu phải đi gấp, không thể đưa cô đến tận nhà. Hẻm đó nhỏ và đường như khá lắt léo, con chó hôm đó lại có vẻ quấy quá, tôi cứ ái ngại cho cô.
 Quỳnh tủm tỉm:
 - Chỗ tôi trọ cũng vào sâu lắm ạ. Không dám làm phiền anh.
 - Cô trọ Ở đó lâu chưa?
 - Dạ từ khi lên Sài Gòn. Cũng mấy năm.
 Chương im lặng một chút rồi chột bụng giọng:
 - Sống một mình và còn phải tự mưu sinh, chắc là cô khó khăn lắm?
 - Tôi quen rồi, có thể tự làm việc nuôi thân, có thể sống lương thiện như mọi người, tôi cũng thấy hài lòng về mình.
 Chột nhận ra nãy giờ cô cứ phải nắn mấy ngón tay, anh hỏi:
 - Tay cô làm sao thế?
 Chìa ra bàn tay phải, cô than phiền:

- Sợi dây xích đó cầm thật đau tay quá, con Bin lại cứ quậy hoài. Để mai mốt tôi đổi cái khoen khác đỡ đau tay hơn.

Chương nhìn mấy ngón tay nhỏ nhắn vẫn còn hằn vết đỏ ửng của cô gái. Anh chợt muốn giúp cô, nhưng chẳng biết giúp bằng cách nào. Cô gái lại bặm môi tự xoa nắn lấy, Chương im lặng nâng tách cà phê lên môi.

Hai lần gặp mặt thôi, nhưng cô gái mù này lại khiến anh cởi mở hơn cả người gặp mặt mỗi ngày. Hớp ngụm cà phê đắng, anh lia mắt ngắm cử chỉ khá dễ thương của cô.

Cô ăn mặc hơi luộm thuộm, tóc lại cứ buông loà xoà, cái bốt hôm nay dường như lại đậm màu hơn lần trước, nhưng không hiểu tại sao anh lại có cảm giác thân mật gần gũi với cô như vậy.

Với đề nghị của tay đạo diễn, anh đang phải dàn trải truyện ngắn của mình thành một kịch bản sân khấu đầy cao trào, kịch tính, một việc không thuận tay của anh, nhưng anh cũng mày mò tự thử sức.

Nhân vật Nguyễn Cầm của anh là hư cấu, vậy mà thật tẩu xảo là anh lại quen một cô gái mù bằng xương bằng thịt. Cô gái cũng ngây thơ, trong sáng như cái nhân vật hư cấu kia.

Cô có một mái tóc dài thả suông quá vai, mái tóc tự nhiên không cầu kỳ, nhưng mềm mại và rất nữ tính. Cặp kính đen che đi mặc cảm về đôi mắt, cũng che một phần cái bốt khó nhìn trên gương mặt.

Mắt Chương lơ đãng ngưng lại ở bàn tay cô gái trên bàn. Cô có đôi bàn tay thật đẹp. Những ngón tay thon thon không sơn phết nhưng rất tinh khôi. Chúng như cô chủ, đơn giản và mỏng mảnh lạ thường.

Đang ngắm đôi bàn tay, bỗng dưng có điều gì đó làm anh nheo mắt lại khó hiểu. Anh trầm ngâm một chút rồi vụt nhìn thẳng lên mặt cô.

Linh tính làm Quỳnh đang thư giãn với mấy ngón tay tự xoa dịu chợt nhướng lên. Bất gặp ánh mắt anh, cô kinh ngạc mấp máy môi định hỏi nhưng sức nhớ ra vai trò mù của mình, đành nín bặt.

Ngả người dựa lưng vào ghế, Chương im lặng mất cả phút. Quỳnh thầm liếc trộm anh. Trán anh cau lại làm hai hàng lông mày như nổi thẳng hàng trông thật là hắc ám làm cô khó thở.

Giữa lúc cô hồi hộp không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì anh chợt ngẩng lên nhìn thẳng vào cô và cười nhạt:

- Tôi vô ý thật, tôi tên Chương. Gặp cô đã hai lần mà chưa lần nào hỏi để biết tên cô.

Quỳnh hấp tấp đáp:

- Tôi à? À tôi tên....Thúy Hoa.

Chẳng biết trời xui đất khiến thế nào mà Quỳnh lại vụt ngay tên con bạn thân ra như vậy. Nói xong, cô thầm nhủ đứa bạn thân phương

trời xa có bắt xì vì tình bạn lâu năm mà bỏ qua cho cô.
 Chương vẫn chăm chú vào gương mặt cô. Cảm thấy bất an, Quỳnh
 bần khoản lên tiếng:
 - Không biết bây giờ là mấy giờ rồi?
 Chương nhếch môi cười, anh liếc qua đồng hồ rồi đáp:
 - Gần sáu giờ rồi.
 - Ồ, đã sáu giờ rồi à?
 Có ngay lý do rút lui, cô rục rịch đứng dậy:
 - Trễ rồi, tôi phải đi đây.
 - Cô đi đâu? – Chương hỏi bằng một giọng thờ ơ rất lạ.
 - Tôi phải đi bán hết giỏ hoa. Chiều đến giờ chỉ bán được một ít thôi.
 - Vậy à? – Chương nhướn mày - Vậy chúc cô mau bán hết hàng.
 Lùng khùng một giây, anh mới đứng dậy kéo ghế giúp cô. Quỳnh
 theo tay anh ra cửa, Chương đợi cô bước hẳn ra cửa mới cười nhạt
 nhắc nhở:
 - Cô Hoa quên có con chó rồi. Tên nó là gì nhỉ? Bình An hay....gì đó?
 Quỳnh bồng đồ mặt. Tay chân đâm ra lých quỳnh. Trời ạ ! Sao giọng
 anh ta kỳ khôi quá. Mình lộ tẩy rồi sao? Chỗ nào cà?
 - Cô đừng quên nó nhé. Không có nó làm sao cô đi lại được. – Anh
 ta lại cười nhắc.
 Cô ngượng quá nên đáp bừa:
 - Tôi quên mất. Tính tôi lâu lâu lại hay quên. Tôi...
 Một tràng tiếng kêu bíp bíp vang lên cắt ngang câu nói của Quỳnh.
 Cô sờ người. Trời ạ ! Máy nhắn của cô. Làm sao cô có thể lãng trí
 đến độ đó?
 Tiếng máy kêu vang mấy lượt rồi im. Chương cười gằn, tia mắt ẩn
 sự tức giận. Anh ra hiệu cho người phục vụ đem lại con chó và trao
 đầu sợi dây xích qua tay cô:
 - Chào cô, chúc cô mau bán hết.
 Cái giọng vừa lạnh lẽo, vừa giễu cợt của anh làm cô lại thấy khó thở.
 Cô ngắc ngứ chào lại rồi giật con Bin đi khỏi một cách khó nhọc.
 Anh ta biết rồi? Có phải vậy không? Vì vậy anh ta mới đổi thái độ?
 Nhưng sao anh ta lại lạnh nhạt như vậy? Về hồ hởi lúc đầu biến mất
 tăm. Cả nét cảm thông thương cảm cũng chẳng còn.
 Kéo con Bin đi một quãng, cơn tức giận vô cớ từ đâu bỗng dâng lên.
 Không cần nghĩ đến tà áo dài trắng, cô ngồi bệt trước một cổng nhà
 đóng kín, ăm ức lột kiếng, lột mấy miếng băng keo dán mi mắt ra,
 chùi bằng cườm tay luôn bệt nám giả tạo trên mặt.
 Không biết vì tủi thân hay vì miếng băng keo giả mà nước mắt cô
 chảy tràn ra đôi má. Cô mím môi nén lại tiếng khóc hu hu hờn dỗi chỉ

muốn bật ra.

Đang hoà nhã thân thiện, tự dưng lại đổi khác. Tại sao mau như vậy? Quỳnh ẩm ức nhớ đến cái cười gằn mĩa mai của anh ta.

Chỉ tại cái máy nhắn quá quỉ thôi. Sao cô lại vô ý đến như vậy. Đã giả mù còn cứ kè kè nó trong ba lô. Sao cô không nhớ cái chuyện nhỏ nhặt này mà bỏ nó ở nhà.

Nhưng.....có thắc mắc gì sao anh ta không hỏi để mình có cơ hội thanh minh? Mình có thể nói là của chị Hương, của ai đó, mình chỉ giữ giùm thôi. Trời ơi, sao lúc đó mình không lanh trí nói đại như vậy đi? Sao cứ đứng trơ ở đó?

Cô tuôn nước mắt tự trách mình. Tại mình tất cả. Ngu quá ! Ngu quá xá. Khiến người ta tự dưng cũng thay đổi thái độ. Đang hiền lành, ân cần, lại trở thành lạt lẽo, khó chịu và cứ nhìn mình bằng ánh mắt mĩa mai.

Mình không chịu nổi thái độ ấy, mình thật khó thở bị đối xử như khinh rẻ như thế. Cô quệt nước mắt đang chảy ràn rụa. Vừa mới ân cần mời nước, thoát cái đã lạnh lùng như xưa đâu. Vậy là sao?

Một chiếc xe quen thuộc lướt qua. Quỳnh ngẩng phắt lên nhìn theo xe. Cô không kịp nhìn thấy dáng người bên trong, nhưng có thể hình dung được vẻ thản nhiên mà như cố kềm cơn tức giận của anh ta. Sao con người có thể mau thay đổi đến như vậy? Cô ngần ngại tự hỏi.

Nắng mới

Chương 7

Những con số trên màn hình trơ trơ trước mắt Chương. Đẩy ghế, anh tìm gói thuốc rồi ra khỏi phòng làm việc. Rót tách trà còn ấm anh ra tựa vào balcon thở hít khí trời.

Gió hôm nay như lạnh đi đâu, cái hầm hập của không khí như báo hiệu một trận mưa sắp đến. Và rồi cơn mưa lất phất đến nhanh như suy nghĩ của anh.

Chương ngửa mặt ra đón những giọt nước mưa đầu mùa, như hy vọng chúng có thể xua đi những suy đoán trái ngược nhau và cơn bực bội trong lòng.

Là anh đã nghi hay sự thật cô gái kia đang lừa gạt anh?

Lúc chiều sau hàng giờ quần banh mồ mết, vừa vác vọt ra cổng, anh đã quá bất ngờ khi nhìn thấy cô gái.

Cô ngồi trên ghế đá, vẫn mang chiếc kính anh mua tặng, đầu hơi cúi xuống như suy tư, mặc cho con chó nghịch ngợm lằng quăng dưới chân. Dáng vóc của cô làm anh như lại hôm trước, liên tưởng đến nhân vật cô gái mù trong truyện ngắn của mình.

Nhân vật nữ trong truyện ngắn là nhân vật tưởng tượng, nhưng lại có nhiều nét giống cô gái mù hiện tại lạ lùng. Anh đã mất hàng giờ suy gẫm để nhận thấy ở cả hai đều có phong cách đơn giản, mỏng manh, nhưng ngược lại ẩn chứa sự đậm thắm từ nội tâm.

Nhân vật nữ trong truyện của anh cũng mù, nhưng anh mượn cái khiếm khuyết ấy để nhấn mạnh cái thanh cao, trong trắng, ngây thơ và thuần khiết của người con gái.

Còn cô gái mù anh tình cờ quen biết hôm ấy, cô không có nét thoát tục lý thuyết như vậy. Cô vừa khờ khạo, dễ thương, lại vừa lạnh lẽo, thẳng thắn. Cô có thể không thanh thoát như nhân vật tưởng tượng của anh, nhưng bù lại là nhân vật rất thật, cô là cuộc sống thật, con người thật.

Hôm gặp cô lần đầu về nhà, Chương cứ nghĩ về cái dáng vóc nhỏ nhắn mà ẩn chứa nghị lực của cô. Thậm chí anh còn tiếc rằng trước đây nếu anh quen biết cô gái sớm, thì có lẽ nhân vật nữ trong truyện kia sẽ được khắc họa thật hơn, sống động hơn.

Và sự thật là từ khi quen biết cô, anh đã có thể sửa lại đôi chút tính cách nhân vật nữ trong kịch bản.

Anh đã trò chuyện với cô. Những câu chuyện thoát đầu còn hơi hợt khách sáo, nhưng dần dần mối đồng cảm đã làm câu chuyện trở nên thoải mái hơn, tin cậy hơn.

Vậy mà đột nhiên, một dấu hiệu nho nhỏ đã làm anh chú ý và rồi chợt sững sốt nhận ra dường như mình đang quá cả tin, đang bị lừa gạt. Dấu hiệu đó là ở trên cổ tay cô.

Trên cái cổ tay mảnh dẻ ấy có một lần dấu mà phải chú ý, anh mới chắc chắn đó chính là dấu vết đầy đủ của một chiếc đồng hồ đeo tay. Một cô gái có thể đeo đồng hồ chứ, nhưng chuyện lạ đời ở đây cô gái bị mù thì làm sao còn có thể đeo đồng hồ? Đã vậy còn đem máy nhấn nữa chứ.

Chương nhăn mặt nốc cạn tách trà. Đúng là một trò bịp, một trò bịp vì lòng trắc ẩn, anh đã vô tình bị lôi vào cuộc. Cơn giận đã làm anh tức điên. Anh muốn vạch mặt cô ta, nhưng nhìn thấy đôi môi cô mấp máy lo sợ, chẳng hiểu sao anh nén xuống và để cô đi.

Cô gái này là ai? Tại sao cô ta dàn trò bịp này với anh? Chương đã cố nhớ mà không nhớ nổi mình đã từng gặp qua cô chưa.

Cô lừa anh, giả mù với mục đích gì nhỉ? Tiền bạc ư. Cô đã gạt tiền

của anh đâu. Gạt lòng tin ư? Cái đó thì có, anh đã tin cô ta đến nỗi tỏ vẻ thương cảm và hầu như muốn sẵn sàng giúp đỡ gì đó cho cô nếu cô lên tiếng. Nhưng như vậy để làm gì?

Vuốt ngược mái tóc đã bắt đầu ướt đẫm nước mưa. Chương quay vào nhà. Ngồi vào bàn làm việc, nhưng anh vẫn không tập trung được.

Đáng giận thật, nét cam chịu số phận và giọng nói bình thản, mộc mạc của cô ta làm anh băng khuâng suốt cả buổi chiều. Vậy mà....tất cả đều là trò bịp.

Càng nghĩ càng giận. Đã phát hiện ra mà lúc ấy anh còn nhân nhượng để cô nàng đi mất. Bây giờ chỉ còn biết bực bội với tính cả tin của mình. Mà xưa nay anh có dễ tin, dễ thân thiện như vậy bao giờ đâu.

Anh bực cô gái giả mù, và bực luôn cái kịch bản sắp hoàn tất của mình. Bốn bức tường công việc cứng nhắc, khô khan khiến anh lâu lâu lại xả hơi bằng cách viết gì đó cho vui. Thú vui này giờ đây dường như cũng bị tác dụng của trò lừa gạt kia làm mất cả thi hứng và hứng thú rồi.

Cơn mưa dần nặng hạt hơn. Gió thổi mạnh làm màn mưa dạn hẳn về một hướng. Những hạt đi hoang tạt cả vào nhà.

Chương đứng lên đóng cửa lại, cảm thấy cơn bực bội không tên cứ lẫn quẩn, nặng nề.

Quỳnh và con Bin về đến nhà trọ, cả hai đều ướt như chuột lột. Cơn mưa làm cô lạnh run, con Bin cũng vậy.

Vừa vào phòng là cô lập cập thay áo. Tóc còn nhỏ nước, cô quay lại lo cho con Bin. Con Bin là con vật cưng nhất của Thúy Hoa, nó bị nhiễm lạnh thì cô không biết ăn nói sao với bạn.

Khi con Bin đã khô ráo nằm bên đĩa thức ăn, cô định lo đến mình thì chị Xuân đã gọi ngoài cửa:

- Quỳnh ơi, điện thoại của Hương gọi về đó.

Chụp cái khăn lông để lau khô tóc, chạy ra ngoài quày thuốc. Tiếng chị Hương vang lên xen lẫn những tạp âm:

- Quỳnh đó hả. Ở nhà có mưa không.

- Dạ mưa dầm từ chiều.

- Ờ, chị gọi về nhờ em chút chuyện. Hồi sáng luýnh quính đi chị quên không nhớ có khoá phòng cẩn thận không. Em kiểm tra lại rồi khoá dùm chị nha.

- Dạ được.

- Con Bin thế nào rồi?

Quỳnh định đáp nhưng chợt hắt hơi một cái thật lớn. Chị Hương bật cười trong ống nghe:

- Ê! Gì mà ách xì lớn đến điếc tai chị vậy. Trả thù vì chị mang theo máy sấy của nhỏ à?

Quỳnh nghếch mặt vội hỏi lại:

- Máy sấy của em? Chị nói mượn máy sấy tóc của em à?

- Ủ, máy chị hư rồi, nên hồi sáng qua phòng nhỏ mượn đỡ, nhưng nói thật nhé, có mượn cũng tạm xài thôi. Máy của nhỏ ẹ quá chừng.

Quỳnh cười:

- Đồ rẻ mà chị, đâu phải hàng xài chuyên nghiệp.

- Ủ, bởi vậy mà chị xài cũng lo nó nóng quá cháy mất. May mà mấy cô diễn viên ai cũng có đem máy sấy tóc, chắc mai quay mượn đỡ của họ. À mà em chưa nói chị biết thằng Bin sao rồi, hôm nay có quây em không?

Quỳnh dấu biệt chuyện cô kéo nó đi dầm mưa:

- Dạ không. Em đang cho nó ăn.

- Ủ, coi nó cẩn thận nhé. Ở đây cũng mưa quá, chắc phải nán thêm mấy ngày để quay cho được cảnh biển trong nắng sáng. Nếu anh Hùng đi Huế về, em nhớ nói lại để anh đừng lo.

- Dạ em nhớ rồi.

Quỳnh chợt nhăn nhăn mũi rồi....ách xì thêm một cái thật lớn làm Hương đang dặn dò thêm gì đó cũng nín bật. Rồi giọng chị lo lắng hỏi han:

- Sao đó nhỏ? Ách xì hai lần rồi đó. Giả bộ giống chị à?

Quỳnh cười khỏ sở:

- Không phải giả bộ đâu, em mắc mưa nên ách xì thật đó chứ.

- Lại cái tật đi không đem áo mưa chứ gì, thôi uống thuốc rồi đi nghỉ đi, không thì thành cảm bây giờ.

- Dạ em biết rồi.

Cúp máy xong, cô mua luôn vỉ thuốc cảm và bịch khăn giấy mới của quầy hàng chị Xuân. Chị chép miệng khi thổi tiền cho cô:

- Mưa dầm hoài không ngớt, chắc đóng cửa nghỉ sớm quá.

Quỳnh cười nhìn màn mưa. Ủ, mưa ở thành phố này là vậy mà, dầm dề suốt buổi, làm cô bán cho xong mớ hoa đó cũng khó khăn. Khỏ sở ách xì thêm vài cái, cô thầm trách mình.

Cái tật tiếc tiền làm khổ mình đây. Hồi nãy chia tay với gã Minh Chương cũng vậy, dù buồn rĩ cả người nhưng về nhà cũng không biết phải làm gì cho hết buồn cô ráng lòng vòng bán hết nên mới bị mắc mưa. Mưa đầu mùa và trời cũng tối, chẳng kiếm đâu ra chỗ bán áo mưa, cô đành phải đội mưa mà về.

Xin chị Xuân nước nóng bình thủy, cô về phòng mở gói cháo ăn liền và làm một tô. Nước không đủ nóng nên hạt gạo chẳng nở hết, cô nhần mặt cổ nuốt để xoa dịu cơn đói và để uống thuốc. Tô cháo chỉ vài muỗng, mà cô phải ngưng ăn để hắt hơi đến mấy lần.

Uống thuốc xong, cô lấy tay vò đầu. Tóc chưa khô nhưng gia tài có cái máy sấy mini, chị Hương đã mượn đi Hà Tiên cho chuyển công tác của chị rồi, bây giờ đành mở quạt hong cho mau khô tóc thôi.

Nghĩ là vậy, nhưng chỉ hong chừng trước quạt có năm phút mà cô cứ liên tục nhảy mũi mãi. Cuối cùng mệt quá, cô tắt quạt lăn ra nằm và trằm mền luôn.

Cái vụ đóng kịch này chưa thấy lợi lộc gì mà khiến cô tổn tinh thần và công sức dữ quá, nếu còn rước bệnh nữa thì đúng là không đáng.

Mong sao hai viên thuốc cô uống công hiệu. Cô nghĩ thầm khi chìm vào giấc ngủ nhọc mệt.

Chương chạy xe vào khoảng sân rộng. Ông Thông bước ra bậc thềm đón em với nụ cười:

- Sao hôm nay chạy xe gắn máy? Chiếc Phord bị gì à?

Gạt chống xe, Chương đáp:

- Không. Em đi xe này để tiện hơn. Lỡ kẹt xe cũng đỡ.

Ông Thông cười hà hà bá vai em trai vào trong:

- Ủ, con đường đến nhà anh Hai là đường huyết mạch mà lại nhỏ xíu, kẹt hoài. Đi vào giờ cao điểm thì sợ thật đó chứ.

Phòng khách có một người đàn bà nhỏ nhắn tóc hoa râm đang ngồi xem truyền hình. Thấy bà, Chương gạt đầu chào:

- Chị Hai.

Người đàn bà mỉm cười:

- Chú Út đến rồi à. Gói trà sen hôm trước chú đi Bảo Lộc mua về vẫn còn một ít, để tôi sai người làm pha một ấm cho chú và anh Thông nhâm nhi.

Ông Thông phá lên cười:

- Chị Hai chú nói chận như vậy vì sợ gặp phải cảnh hai anh em mình cụng ly ăn mừng như lần trước đó.

Quay qua vợ, ông nháy mắt:

- Bà đừng lo, hôm trước là tại hưng chí quá thôi, chứ hai anh em tôi đâu phải là đệ tử lưu linh, hờ một chút là uống.

Bà Thông lờm ông:

- Chú Út thì tôi tin, chứ ông mà nói không phải đệ tử lưu linh thì còn ai vô đây nữa. Hồi trước.....

Ông Thông trợn mắt đẩy nhanh cậu em trai lên lầu và cắt ngang

tràng kể lẽ dài dòng của bà vợ:

- Tôi biết tôi biết. Hồi trước tôi ghiền rượu đến nỗi mấy lần phải nhập viện cấp cứu và suýt chết chứ gì. Chuyện xưa như trái đất mà cứ nhắc hoài.

Phòng làm việc của ông Thông trên lầu một chỉ có một bàn làm việc, một bộ salon và một chiếc ghế bố. Chương ngấm qua một lượt rồi lắc đầu cười:

- Phòng làm việc của anh Hai dường như càng ngày càng thay đổi. Thêm chiếc ghế bố mà bớt nhiều thứ.

Đẹp bàn cờ vua trên bàn, ông Thông hỏi:

- Ý chú mày là bắt tiêu cái máy vi tính và tủ hồ sơ giấy tờ chứ gì?

Kéo Chương ngồi xuống bộ salon, ông cười xuề xòa:

- Để ghế bố trong phòng làm việc thì kỳ khôi thật nhưng anh đã hưu rồi thì nghỉ ngơi cho thoải mái chứ. Nặng trĩu mà làm gì.

- Em biết, nhưng công ty của anh Hai...

Ông Thông xua tay:

- Có chú mày lo quản lý giúp anh yên tâm rồi.

Chương cười gượng:

- Nhưng đó vẫn là công ty của anh, mình em lo toan thì tránh sao khỏi có lúc sai lầm.

Ông Thông vẫn khẳng khái:

- Anh tin tưởng chú mày hết. Đã hai năm rồi, chú mày quản lý công ty dùm anh còn giỏi hơn cả anh, có gì sơ xuất đâu.

Không để ý về trầm ngâm của Chương, ông Thông chất lưỡi:

- Nói thật nhé, may mà chú mày nhận lời quán xuyến luôn dùm anh, chứ không thôi anh cũng không biết làm sao. Từ khi giải phẩu đến giờ, trong người anh quả thật không còn dẻo dai như xưa nữa, mà chuyện kinh doanh thì lơ là một chút là sẽ thất bại, phá sản ngay.

Không nhận mình già cũng không được.

- Anh mới ngoài năm mươi, đã than già rồi sao?

Ông Thông lắc đầu cười:

- Thăng Hiển tốt nghiệp đại học từ lâu. Con Loan hôm trước gọi điện báo anh là đang mang thai đứa nữa. Đã lên hàng ông ngoại thì còn trẻ với ai.

Người giúp việc đem vào ấm trà và rót ra hai cái tách. im lặng nhìn thứ nước vàng nhạt đang bốc khói và toa? hương thơm ngát một lúc, Chương ngẩng lên háng giọng:

- Anh Hai, anh đã tính gì cho Hiển chưa?

Đang nhâm nhi tách trà, nghe nhắc đến đứa con, ông Thông phẩy tay chán nản:

- Còn biết tính sao. Chú thấy đó, bảo học kinh tế thương mại không chịu cứ theo ý mình. Lại hội trầy trật mới tốt nghiệp được, vậy rồi bỏ ngang. Đòi mẹ nó mua cây organ học đàn, được thêm hơn năm, bây giờ chuyển qua mua đủ thứ bút giấy học vẽ.

Chương nhướng mày ngạc nhiên:

- Học vẽ? Chẳng phải Hiền đã học Mỹ Thuật rồi sao?

- Thì là Mỹ Thuật, tốt nghiệp xong rồi, giờ nó bảo phải luyện thêm gì đó nữa.

Đặt tách xuống ông thở ra:

- Chú coi. Để con ra cũng sáng láng, lành lặn như ai, vậy mà có cái đầu khác thường khó bảo, không chịu thực tế chút nào. Nói hoài không nghe.

- Chị Hai cũng không thuyết phục được nó à?

Ông lắc đầu:

- Bả chỉ có chịu nó chứ thuyết phục cái gì. Người ta có khiếu, có tài còn sống không nổi với mấy nghề đó đây, cỡ qua loa tài tử như nó làm sao được. Nó cứ tưởng anh là nhà băng chắc, cứ phải nuôi nó sống ung dung nhở nhở suốt ngày tháng như vậy.

Thấy Chương trầm ngâm, ông nói:

- Chú với nó cũng cùng trang lứa, vậy mà chú đã có thể làm ra tiền từ khi còn học đại học. Còn nó, thua chú có mấy tuổi mà không hề ý thức trách nhiệm gì hết. Thỉnh thoảng giúp anh nói cho nó hiểu với. Thuyết phục nó dùm anh, thằng con trai này chắc anh chịu thua quá. Chương im lặng không nói. Anh biết chuyện nhờ này không dễ dàng vì anh và cậu cháu chẳng nói chuyện gì hợp được.

Hiền thích rong chơi nhưng lại hưởng nguyên truyền thống tính ngoan cường và cố chấp của những người trong dòng họ. Nếu không, ngày ba ruột mình vì bệnh nặng mà rút khỏi công việc, Hiền đã đứng ra nhận trách nhiệm thay thế rồi, đâu để anh gồng gánh đến hai năm ròng.

Chương ngẫm nghĩ rồi đề nghị:

- Hay anh Hai cho chồng con Loan vào làm việc ở công ty đi. Hiền chưa chịu nắm việc nhà thì cậu Thìn đỡ một thời gian cũng được.

Ông Thông xoa tay gạt đi:

- Thôi thôi, đừng nhắc đến thằng chồng con Loan. Nó là đứa bất tài, chỉ huyênh hoang là giỏi chứ chẳng làm nên trò trống gì đâu.

- Nhưng dù gì cũng là người trong nhà. Nếu chưa quen việc thì em để ý giúp đỡ thêm. – Chương cố thuyết phục.

Ông Thông cương quyết lắc đầu:

- Không được đâu. Nó là thằng không tin cậy được. Cho nó quyền

hành là cho nó cơ hội ăn chơi đàng điếm, có ngày nó bỏ vợ con luôn.
Chương cười gượng:

- Anh thành kiến quá rồi.

- Không phải anh thành kiến. – Ông Thông dịu giọng – Anh hiểu con gái anh, hiểu cả thằng con rể của mình. Chỉ giao làm đại lý nhỏ bán hàng công ty mà còn không xong thì làm sao làm việc văn phòng được.

Vỗ vai anh, ông đảm chiêu:

- Anh biết nhờ em gánh công việc dùm anh hoài như vậy là không thiệt cho em, nhưng vì tình anh em, em ráng giúp anh.

Ông lắc đầu thờ dãi:

- Con rể, con gái thì ngoài nhiệm vụ phát lương hàng tháng chon chúng nuôi con, anh chẳng còn hy vọng gì ở chúng. Có thằng con trai, nhưng lại cứ dài cổ chờ nó đổi ý mà nhận trách nhiệm gia đình. Anh không biết khi nào mình mới xuôi tay rồi, có được như mong muốn không.

Thấy anh trai không vui, Chương đành thôi không nhắc đến chuyện tìm người cáng đáng công ty nữa. Anh nặng nề nghĩ đến công việc đa đoan và tình trạng vướng mắc của mình không biết đến bao giờ rũ tay nhẹ nhõm được mà thăm thờ dãi.

Mở cặp lấy xấp báo cáo đưa cho ông, anh hắng giọng nói:

- Thôi, anh em mình bàn chuyện công ty đi. Tháng sau đã bắt đầu triển khai mạng lưới giới thiệu bán hàng ra mấy tỉnh phía bắc. Hiệu quả của kế hoạch này em sẽ theo dõi riêng mỗi tháng cho anh.

Cầm xấp tài liệu, ông Thông để qua một bên cười:

- Thú thật chú đưa mỗi tháng thì anh giữ, giấy tờ có thì anh ký, chứ cũng chẳng đọc mà làm gì. Bây giờ nặn óc để nghĩ thông một cuộc cờ còn thú vị hơn, dễ chịu hơn đọc mấy bản báo cáo, coi mấy kế hoạch nhức đầu này.

Chương khẽ nhăn mặt vì câu nói của anh trai. Xem ra anh vì tình thân, nhưng người thân lại không chịu hiểu cho anh rồi.

Làm việc ngắn gọn với ông Thông thêm chừng chục phút, đến khi bị ông anh bày bàn cờ rủ rê, anh phải từ chối và cầm cặp rút lui.

Đến cầu thang, anh chạm mặt Hiền đang đi lên. Cậu cháu nhếch môi cười chào anh:

- Chú Út khỏe chứ?

- Vẫn khỏe. Gặp chuyện không vui à? Sao mặt mày khó coi vậy?

Hiền thờ ra đánh sượt:

- Chú tinh mắt thật. Con đang chán đời đây.

Chương nhướn mày cười:

- Ai chọc giận vậy. Không phải mấy cô gái chứ?
- Là con gái nhưng không phải người ta chọc giận con. - Hiện chất lười – Mà thật ra con cũng không biết tại sao nữa, thấy chán chán vậy thôi.

Chương ướm thử:

- Chán thì thay đổi không khí đi. Rong chơi hoài cũng chán thì hôm nào cùng chú đến công ty chơi, chú sẽ...

Hiện xua tay phá lên cười sặc sụa:

- Thôi thôi con xin chú, dụ con hoài. Chú còn trẻ mà muốn lao tâm lao trí với mấy công việc kinh doanh nhức đầu đó thì cứ việc. Con thì miễn đi. Đó là cái công, dính vào thì còn gì là thú vị cuộc đời.

- Nhưng đó là công ty của ba con.

Xoay xoay chìa khoá trong tay, Hiện khịt mũi:

- Vậy thì sao chứ? Con đâu có biết gì về kinh doanh. Con sinh ra là để làm nghệ thuật.

Chương nhăn mặt, muốn phát cáu:

- Chẳng lẽ con cứ để công ty vắng Giám đốc hoài sao?

- Thì chú về làm Phó giám đốc đó chi.

- Nhưng chú chỉ đỡ công việc một thời gian thôi.

Hiện vẫn cười khi:

- Ai biểu hồi đó chú hứa với ba con làm chi. Đây là con đường con chọn, chẳng bao giờ con đổi ý đâu, mà có muốn đổi cũng làm không được. Con đâu có làm kinh doanh được.

Chương thở ra:

- Chú ghét cái giọng điệu bàng quan của con quá. Công việc ở Minh Tâm con không quen thì chú cũng có quen đâu. Chẳng lẽ chú cứ phải miễn cưỡng quản lý công việc của ba con hoài trong khi ảnh có con là con trai lớn?

Dựa lưng vào phòng mình, Hiện nhún vai cười hì hì:

- Con trai lớn thì sao? Chú đã làm hai năm rồi, thì cứ làm tiếp đi có sao đâu. Nghe nói có chú, công ty phát triển hơn mà?

Thấy ông chú trẻ bực bội, Hiện cười đánh trống lảng:

- Vào phòng con chơi không? Hôm bữa mượn chú mấy cái đĩa nhạc, để con vào lấy trả cho chú. Con cũng mua được mấy đĩa Jazz hay lắm.

- Để hôm khác cũng được. – Chương khoát tay quay đi – Chú đang bận.

Hiện gãi đầu rồi sực nhớ ra, anh nói nhanh:

- Quên nữa. Hôm trước chú hỏi thăm và muốn mua cuốn sách ảnh của Pháp, chụp các tranh tường và nhà thờ xưa trên thế giới phải

không?

Chương dừng chân ngay, anh lừng khờng buông giọng:

- Thì sao? Con biết ở đâu có bán à?

Quay người mở cửa phòng, Hiền cười khoe khoang:

- Cả thành phố này chẳng ở đâu có bán hết. Con tìm cả tháng mới có, giữ đã mấy tuần rồi, đợi chú qua.

Chương theo thằng cháu vào phòng.

Căn phòng đầy đủ tiện nghi của cậu ấm, lại lộn xộn nhu cái ổ của một nghệ sĩ lãng tử thứ thiệt. Lơ đãng nhìn quanh trong lúc thằng cháu lục tìm, Chương chợt khựng lại trước một tờ quảng cáo bướm dán trên vách.

Hiền đến lục dãy kệ rồi đến mấy ngăn kéo bàn đầy ắp các sách báo và mấy thứ linh tinh. Cuối cùng rồi anh cũng tìm ra cuốn sách ảnh dày và nặng kia ở dưới cuốn niên giám điện thoại. Hì hục lôi nó ra, anh nói:

- Cuốn này toàn chụp tranh hoa. trường phái nhà thờ cổ xưa lắm, bằng tiếng Pháp, in cũng lâu rồi, bộ chú thích thật à?

Không nghe ông chú đáp, Hiền nhìn lại, thấy ông chú của mình đang đắm đắm nhìn mấy tấm bích chương quảng cáo.

- Chú nhìn gì vậy? - Hiền tò mò đi lại.

- Cô gái này.....

Liếc nhìn tờ bướm quảng cáo chụp chung một cô gái làm mẫu, Hiền cười:

- Chú thấy đẹp không? Con sưu tầm đó. Quảng cáo trên TV thì tôi nào mà không có, nhưng mấy tờ bướm này phải tới đại lý mới có mà xin.

- Sao lại sưu tầm? - Chương đều giọng hỏi.

- Tại con khoái gương mặt cô nàng này. Chú chẳng bao giờ coi mấy tiết mục quảng cáo nên chắc không biết, cô nàng nhí nhảnh, dễ thương lắm, nhất là đoạn quảng cáo dầu gội này.

Chương vẫn đắm đắm nhìn xuất thần vào đôi mắt tươi sáng, tinh nghịch của cô gái trong bức ảnh như nghĩ ngợi đâu đâu, đôi lông mày anh nhăn lại.

Hiền cũng ngắm nghía mấy bức ảnh, anh cười phê bình một cách rành rẽ:

- Ở ngoài cô nhỏ này trông cũng khá như vậy đó nhưng có khác một chút. Trong quảng cáo thì sáng rực rỡ, còn ở ngoài thì đơn giản hơn, nhưng trái tính trái nết y như tính cách mấy cô người mẫu sáng giá hiện giờ. Cô nàng thật ra đâu có tiếng tăm gì. Vậy mà cũng...

- Con quen cô ta à? - Chương quay lại ngắt lời.

Khịt mũi, Hiền cười đắc ý:

- Quen tí chút thôi. Cô nhỏ đang làm người mẫu cho khoá học vẽ của con.

Anh vui miệng kể luôn chuyện hôm nay qua cô gái đang ngồi cheo leo làm mẫu bị té ra sao, anh đã galant đỡ cô vậy, vậy mà chỉ có dòng xe theo cô về, cũng bị chĩnh. Lúc cảm ơn thì rất dễ thương, nhưng lúc chĩnh anh thì lãnh đạm kinh hồn làm chính anh cũng không biết cô có mấy bộ mặt nữa.

Hiền nháy mắt với ông chú:

- Nhưng thật ra cô nàng bày vẽ như vậy cũng không qua mặt được con. Con bỏ đi một đoạn là vòng xe lại ngay. Cuối cùng cũng biết được chỗ cô ta trọ. Chỉ là chỗ trọ bình dân. Hèn gì phải giấu giếm.

- Cô ta tên là gì vậy? – Chương chột hỏi.

Câu hỏi của anh làm Hiền hơi ngạc nhiên, Hiền máy móc đáp:

- Là Hoàng Quỳnh. Chẳng có tên tuổi gì cả.

- Hoàng Quỳnh? – Chương lẩm bẩm, gương mặt chột tối sầm.

Anh đã nhớ ra cái tên ấy rồi. Chẳng phải Bá Cường và Bình cứ nhắc đi nhắc lại với anh rằng cô ta có tài diễn xuất đó sao.

Tài diễn xuất? Quai hàm Chương bạnh ra tức giận.

- Trông chú lạ quá, có gì à? - Hiền buột miệng.

Chương quay lại, mặt nghiêm lạnh:

- Con nói biết chỗ cô ta trọ phải không?

- Da....thì con biết, nhưng chuyện gì vậy chú?

- Ở đâu?

- Nhưng chú...

- Chú có chuyện phải gặp cô ta gấp, địa chỉ ở đâu?

Cách hỏi và cả ánh mắt sắc lạnh của ông chú khiến Hiền cũng phải trả lời một cách miễn cưỡng.

Chỉ vừa nghe qua, ông chú của anh đã vụt bỏ đi thật nhanh. Hiền ngơ ngác đứng giữa phòng. Phải mất đến mấy giây sau anh mới nhớ đến cái tay đang cầm như vì cuốn sách ảnh nặng trĩu.

Với địa chỉ từ Hiền, không khó khăn gì, Chương đã tìm được chỗ Quỳnh ở trọ.

Hành lang tối có tất cả bốn năm cánh cửa đóng, nhưng anh dễ dàng tìm được cánh cửa có màu sơn vàng một cái miệng cười, như lời người đàn bà ở quầy thuốc tây mách.

Anh gõ lên cửa phòng. Chỉ có tiếng chó sủa ran bên trong. Cánh cửa không khóa ngoài nhưng im lìm. Con chó làm anh khẳng định hơn, Chương gõ mạnh, rồi mạnh hơn nữa, nhưng ngoài tiếng chó hoảng hốt sủa, chẳng ai ra mở.

Anh trở ra tiệm thuốc tây nhỏ ế ẩm phía trước:

- Xin lỗi chị, có lẽ cô Quỳnh đã đi ra ngoài rồi phải không?

Người đàn bà bỏ cuốn tiểu thuyết đang xem sang một bên và ngạc nhiên đáp:

- Tôi cũng không biết nữa, nhưng mà chắc là không đâu. Con Bin còn sữa trong đó mà. Vợ chồng cô Hương không có ở nhà, nhờ Quỳnh có đi cũng đem con chó theo, không thôi thì gọi cho chú Sáu chứ.

Chợt bà ta trợn mắt sực nhớ:

- Ô! Tối hôm qua nó dầm mưa về, có ra quầy hàng tôi mua cả vỉ thuốc cảm, không biết...

Chương chưa kịp nghĩ gì thì bà ta đã bươn bả ra khỏi quầy:

- Cửa khoá ngoài hay khoá trong vậy cậu?

- Hình như khoá bên trong.

- Hay cậu làm ơn ngó vô phòng nó thử coi. - Người đàn bà nói với giọng lo lắng.

Chương ngần ngừ rồi cũng quay vào với bà ta. Gọi thêm lần nữa cũng không ăn thua, người đàn bà giúp anh tông cửa vào phòng.

Phòng tối nhá nhem, tia nắng sáng len qua hàng bông gió cao phía trên không đủ soi sáng căn phòng. Anh nheo mắt bước vài bước đến bên chiếc nệm thấp sát vách.

Trong ánh sáng nhá nhem, một dáng người mê mệt cuộn tròn trong chăn. Chương tăng hắng, thân người không nhúc nhích. Anh cau mày đặt tay lên trán rồi lập tức xốc vội cô lên. Thân thể cô gái đầm mồ hôi, và rũ oặt trong tay anh.

Người đàn bà đang suyt con chó thấy vậy cũng xô tới và hốt hoảng kêu lên:

- Trời ơi, Quỳnh! Nó bị sao vậy cậu? Có sao không?

Bồng hẫc cô lên tay, Chương nói nhanh:

- Bị sốt rồi. Để tôi đưa đến bệnh viện.

Không kịp để chị ta có phản ứng gì, anh đi ngay ra cửa. Một chiếc taxi vừa trời tới, anh ôm cô chui vào băng sau.

- Đến bệnh viện. Phòng cấp cứu. - Anh nói.

Chiếc xe lao đi ngay. Có lẽ vì cảnh cô gái im lìm trên tay anh khiến người tài xế vội vã hơn thường lệ. Xe chồm lên cả mấy ổ gà làm người cô gái cũng bị dằn xốc mạnh.

Nắng mới

Chương 8

Có tiếng rên khẽ, Chương nhìn xuống. Cô gái vẫn nhắm nghiền đôi mắt, người cô nóng hầm hập, hơi thở nặng nề.

Đến bây giờ anh mới giật mình phát hiện ra cô chỉ mặc chiếc áo ngủ trên người. Áo tuy dài quá gối, nhưng khá mỏng. Chiếc chăn quăn người cô lúc này không biết có phải vì vội vã, đã làm rơi lại trên sàn không.

Cảm thấy bất nhẫn, anh quyết định lột chiếc áo vest của mình trùm lên người cô. Tóc tai ẩm ướt rũ rượi. Hoàng Quỳnh vẫn li bì.

Cô không biết mình đang nằm trong vòng tay lạ, và cơn sốt cao của mình có thể làm một người vô tình từ trạng thái tức giận trở thành quan tâm, lo lắng.

Quỳnh tỉnh dậy với cái đầu như búa bổ. Đưa tay lên trán cho đỡ choáng váng, cô nhồm dậy và ngay lập tức bật tiếng rên nho nhỏ.

Tiếng rên của cô làm một người ở chiếc ghế bên cạnh buông tờ báo nhìn qua:

- Đã tỉnh rồi à?

Giọng nói vừa quen vừa lạ làm cô ngỡ ngác. Đầu óc váng vất và thân thể đau như dằm, phải mấy phút cô mới nhận ra con người trước mặt là ai.

- Anh.....ở đây làm gì? – Cô buột miệng hỏi.

Xếp tờ báo, Chương khẽ cười không đáp. Quỳnh ngó quanh gian phòng quét vôi trắng chỉ có trơ trọi giường của cô. Họng đau và khô rát, cô đưa tay lên cổ, nhăn mặt:

- Tôi đang ở đâu vậy?

- Cô không nhận ra à? Đây là bệnh viện.

- Bệnh viện? - Quỳnh lăm bắm lạ lùng – Tôi bị gì sao?

- Sáng nay cô đã sốt cao, tôi đã đưa cô vào đây.

Cô ngẩn ra nhìn anh như không hiểu anh vừa nói gì. Cô sốt à? Là anh ta đưa cô vào bệnh viện? Chuyện lạ đời vậy?

Chỉ cái khay trên chiếc bàn thấp, Chương nói như ra lệnh:

- Ly sữa và mấy viên thuốc là của cô đó. Uống đi !

Thấy cô ngược lên ngần ngừ, anh nói gọn:

- Uống đi rồi muốn hỏi gì thì hỏi sau.

Quan sát nét mặt nhăn nhó của cô khi nín hơi uống hết ly sữa và mấy viên thuốc, anh hỏi:

- Thấy sao?

Đặt cái ly xuống khay, cô thở ra lâu bầu:

- Sửa nguội ngắt, lạt nhách.
- Tôi hỏi cô cảm thấy trong người ra sao kìa.
Cô chép miệng, lừ đừ đáp như quán tính:
- Cái mũi nghẹt cứng.
- Còn gì nữa không?
- Người cứ choáng váng khó chịu quá. Bây giờ ngồi lên thì lại sứt sứt mũi.

Câu than thở nghe mũi lòng đến độ Chương phải lục trong túi áo, xấp khăn giấy. Đợi cô xì mũi xong, anh hỏi:

- Sao hôm qua cô lại dầm mưa đến độ cảm nặng như vậy?
Cô chắt lưỡi định trả lời thì bỗng sững người khi nhận ra cách ăn mặc kỳ quái của mình. Khép hai tà áo dày cộp lạ hoắc trên người và xếp ngay đôi chân lại, cô kêu lên:

- Trời đất ! Sao tôi lại mặc...

Chương nhìn lảng đi. Quỳnh bối rối ngược lên:

- Sao....tôi ăn mặc kỳ vậy?
- Có gì kỳ đâu. – Chương hắng giọng – Áo ngủ là của cô, còn chiếc áo vest đó là của tôi.
- Nhưng sao... áo anh lại trên người tôi. – Cô đỏ mặt.
- Thì vì nhận ra cô chỉ có chiếc áo ngủ nên tôi mới choàng đỡ cô áo của tôi.

Mặt mũi đỏ lựng. Quỳnh bản thân như không biết chui vào đâu để trốn cho hết ngượng. Trời, tình cảnh cô hiện giờ sao tệ quá xá? Bệnh nặng ra sao mà không biết trời trăng, để anh ta phải... À, mà sao anh ta có thể đem cô đến đây được nhỉ? Vác cô đi ngời ngời ngoài đường à? Hay là...

Đỡ tay lên trán, Quỳnh liếc nhìn anh bằng ánh mắt hoài nghi. Cô chợt hỏi:

- Đây là bệnh viện à?
- Thì tôi nói với cô rồi.
- Sao tôi không thấy bác sĩ?

Chương cười nhẹ:

- Cô đã hạ sốt nên mới dời qua phòng này, muốn gặp bác sĩ thì phải sáng mai.

Thấy cô dáng vẻ vẫn lừ đừ và nói năng không thoải mái, anh ngẫm nghĩ rồi hắng giọng đứng dậy:

- Cô nên nằm nghỉ thêm đi, hạ sốt nhưng cũng chưa khoẻ đâu.
- Anh đi đâu vậy? – Cô kêu lên.

Chương hơi quay nghiêng khi mở cửa:

- Tôi ra ngoài có chút việc. Cứ nghỉ đi nhé !

Quỳnh ngơ ngác nhìn cánh cửa đóng lại. Cô ngồi thừ ra cảm thấy mệt mỏi và uể oải quá chừng.

Nằm trở xuống nệm, cô nhắm mắt lại muốn nghĩ ngợi nhưng chẳng nghĩ được gì khi hiệu dụng của những viên thuốc giúp cô chìm vào giấc ngủ khác.

Tỉnh lại lần nữa, Quỳnh nhận ra mình đã được đắp một chiếc chăn mỏng mới tinh. Cô ngồi dậy, nhàn nhạt nhìn quanh gian phòng nhỏ vắng vẻ.

Trên bàn có khay thuốc và ly sữa mới. Có thêm một túi hàng nằm trên chiếc ghế cạnh giường. Cảm thấy đói bụng, nhưng ly sữa làm cô ngán, cô với tay lấy chiếc túi tò mò mở ra xem và ngay lập tức ngẩn người.

Có một chiếc quần jean, một áo thun ngắn tay, hai bộ pyjama bông màu nhạt. Trong túi còn có thêm một túi xộp nhỏ, cô đồ mặt khi mở ra nhưng cũng thầm biết ơn vì đó là mấy thứ đồ lót. Tất cả đều còn nguyên mark.

Tần ngần hồi lâu, Quỳnh nén cơn choáng váng để lê ra chốt cửa và thay ngay bộ quần áo tươi tắn. Xong xuôi, dù vẫn còn mệt nhưng với tư thế đàng hoàng, cô có cảm giác nhẹ nhõm và tự nhiên hơn. Trong lúc xếp lại chiếc áo vest và cất chiếc áo ngủ mát mẻ của mình. Quỳnh gai người khi nghĩ đến vì cơn bệnh thành linh, mình đã hờ hênh như thế nào dưới mắt người ta.

Cô thở dài. Tại sao không phải anh Hùng hoặc chị Xuân đưa cô vào bệnh viện mà lại là anh ta? Và còn tại sao tỉnh lại, cô cũng chẳng để ý mình đang mặc cái gì, cứ lo xỉ mũi, lo nói chuyện. Trời ạ ! Xấu hổ quá.

Tiếng gõ nhẹ bên ngoài lại làm cô giật mình. Vuốt lại tóc tai, hít thở mấy hơi thật sâu như lời ông Sáu vỗ sự gần nhà, cô tự trấn an mình khi ra mở chốt cửa.

Tay cầm một túi xộp nhỏ đựng thức ăn, Chương đẩy cửa vào phòng, anh liếc nhìn cô trong bộ quần áo mới rồi nhìn qua chiếc áo vest của anh đã được xếp gọn đến thiếu điều gãy gập nếp trên giường.

Quỳnh cụp mắt ngập ngừng:

- Tôi thấy....túi quần áo để ở đây, tôi không biết...

Đỡ túi xộp nhỏ trên bàn, Chương ngắt lời:

- Nó là của cô. Nhưng sao cô không thay bộ pyjama mà mặc jean?

Quỳnh không đáp. Chăm chú nhìn cô, anh hỏi gặng:

- Cô muốn về à?

Cô gật đầu. Anh khẽ cau mày:

- Tại sao? Cô đâu đã hết bệnh?

Quỳnh che miệng ho nhẹ, cô lúng túng như không biết trả lời ra sao, anh hừ nhỏ và bước đến ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường:

- Muốn về thì cũng phải đợi bác sĩ cho về đã. Hơn nữa bây giờ là mười giờ đêm rồi, ai cho cô xuất viện.

Quỳnh ngẩng lên ngạc nhiên:

- Anh nói....mười giờ đêm à? Thật không?

Chương liếc nhìn cô:

- Lúc này cô tỉnh dậy là đã bốn giờ chiều rồi.

Quỳnh ngồi phịch xuống giường, cô hoang mang lắm lắm:

- Tôi đã ở đây suốt ngày rồi à? Mà sao....VẬY chị Xuân, anh Hùng đâu?

Chương nhìn cô:

- Anh Hùng là ai?

- Là....ông anh của tôi. Lúc đưa tôi vào bệnh viện, anh chưa về à?

Còn chị Xuân nữa?

Chương lắc đầu:

- Tôi không biết. Lúc tôi đến, ở đó chỉ có một người đàn bà đứng quầy thuốc mà thôi. Xin lỗi vì tôi không về lại để báo cho chị đó biết là đưa cô đến bệnh viện nào. Tôi tưởng cô không có người thân.

Quỳnh cắn khoăn thở dài. Không có người thân nhưng chuyện cô bị bệnh và người đưa cô đến bệnh viện là một người lạ như vậy mà không ai để ý, không ai hỏi han gì sao?

- Sao anh lại đến chỗ tôi ở vậy? Sao anh biết tôi ở đó? – Cô buột miệng.

Anh dăm dăm nhìn cô và cười nhẹ:

- Điều này đáng lẽ cô phải biết chứ.

Quỳnh vụt nhớ ra. Miệng cô há hốc. Thôi chết ! Là chuyện đó ư? Anh ta đã điều tra ra cô là ai nên....đến hỏi tội cô?

Ánh mắt Chương nheo lại làm Quỳnh hoảng hốt đưa hai tay ra che mặt như một phản xạ ngu ngốc. Nhưng bàn tay đâu đủ lớn để che hết gương mặt, che hết người cô, cô quay mặt đi. Lúc này đây, cô chỉ muốn mình thu nhỏ lại, hoặc có thể hô biến đi chỗ khác, để không phải ngồi trơ ra trước ánh mắt nghiêm khắc kia.

- Cô tên là Hoàng Quỳnh phải không?

Cái đầu gật nhẹ, cô không dám nhìn con người mà cô cứ tưởng dễ bị gạt.

- Tại sao cô bày trò như vậy?

Quỳnh rên thăm trong lòng. Khi nghĩ ra kế hoạch táo bạo và tưởng là hay ho kia, cô đâu biết có phút này, làm sao mà trả lời.

- Bây giờ, tôi đang hỏi chuyện cô đó, làm ơn quay lại đây xem nào.

Không còn cách nào tránh né nữa, bậm môi thu hết can đảm, cô quay mặt lại, tuy mắt vẫn nhìn đâu đâu.

- Cô có nghe tôi hỏi gì không? Tại sao cô giả mù lừa bịp tôi?

- Xin... lỗi! – Cô lí nhí.

- Cô nói gì? – Chương nheo mắt.

Hai tay xoắn chặt vào nhau, cô ngắc ngứ:

- Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý. Thật đó.

Chương hừ nhẹ:

- Bày trò khéo như vậy mà còn nói không cố ý à? Cô còn định đóng tuồng nữa sao? Tôi không vì tội nghiệp mà mắc lừa lần nữa đâu.

Câu nói chọt làm Quỳnh nổi cơn tự ái. Cô ngẩng mặt lên. Sao anh ta lại có thể xúc phạm đến cô như vậy? Ừ thì... cô có hơi bày trò thật đó, nhưng làm gì mà anh ta có quyền hạch sách chế nhạo cô?

Chương cười giễu kh thấy phản ứng trên gương mặt cô:

- Bây giờ mới có thể nhìn rõ cô đây. Cô có hai mắt lạnh lặn, đang hoàng, vừa tròn vừa to, có thể quắc mắt nhìn tôi nữa, tại sao lại mượn sự khiếm khuyết của mù để lừa bịp thiên hạ?

Quỳnh kêu lên:

- Tôi không lừa bịp thiên hạ. Tôi chỉ.....lừa bịp anh thôi.

Chương nhướng mày:

- Ngang ngược nhỉ? Tại sao chỉ lừa tôi?

Cô mím môi âm ỉ nói:

- Nếu anh là người công bằng như người ta thì tôi đâu cần phải bày mấy trò này. Anh tưởng giả mù sướng lắm sao? Bị dán băng keo thít chặt hai mắt, chỉ chừa chút xíu, bị đeo lên cặp kính đen thui bất kể ngày đêm làm tối thui, không mù thì cũng gần như mù thật vậy. Khó sở, khó nhọc lắm chứ bộ.

Chương nheo mắt cười chế nhạo:

- Khó nhọc à? Ai bắt cô phải khó nhọc? Đừng đổ thừa là tôi nhé.

- Không ai bắt hết, nhưng tôi không thể nào chịu đựng được khi có một tay cha căng chú kiết nào đó chưa hề biết tôi, chưa hề thấy tôi diễn thử ra sao, đã chê bai và gạt bừa đi, không cho tôi nhận vai diễn.

Liếc nhìn vẻ mặt như thú vị lắm của Minh Chương, cô càng thấy tức tối hơn:

- Anh ý mình là tác giả kịch bản rồi muốn gạt ai cũng được à? Anh có biết từ trước đến nay, chưa ai cho tôi một cơ hội tốt như lần này, vậy mà...

Chương ngắt lời:

- Cô nghĩ cô có tài năng thật sao?

- Chứ còn gì nữa.
- Do đâu mà cô nghĩ chủ quan như vậy?

Quỳnh vạch lại:

- Vậy do đâu anh nghĩ tôi không đủ khả năng và gạt tôi ra? Tôi yêu nghề nên mới cố học và cố tìm cơ hội khẳng định mình. Chủ quan cũng là lẽ thường. Còn anh chưa biết gì về người ta mà đã nhận xét rồi chê bai, trù dập này nọ rồi, vậy anh không chủ quan sao?

Thấy “oan gia” im lặng không trả lời được, Quỳnh như lên tinh thần, cô bấu môi:

- Chê tôi mới ra trường chưa có kinh nghiệm à? Anh quên mất vở kịch của mình cũng là vở kịch thể nghiệm sao? Kịch thể nghiệm mà còn kén người, còn không cho cơ hội cho diễn viên mới thử tay nghề thì còn nơi đâu để chúng tôi sống nữa chứ?

Nghe cô nói cả tràng, Chương gạt gù với vẻ ngạo báng:

- Xem ra cô nói cũng có lý lắm, nhưng tôi xưa nay rất cố chấp, nên xin lỗi nhé, tôi vẫn cương quyết không đồng ý cho cô nhận vai.
- Tại sao? – Quỳnh trừng mắt hỏi thẳng.
- Vì cô chẳng hợp vai một cô gái hiền lành, đôn hậu chút nào.
- Anh nói láo. Là tại anh thù vật, tại anh bị tôi giả mù lừa bịp được... gần hai lần nên để bụng. Anh nhỏ mọn lắm.

Anh cười khẩy:

- Vậy sao? Tôi nhỏ mọn nhưng vẫn là một trong những người có quyền với vở kịch. Còn cô, không được vai diễn, phải nghĩ ra cách giành giật vai diễn ấu trĩ như vậy thì đúng là lạ đời.

Anh lắc đầu chất lười:

- Cô ngang ngược quá chừng, quả thật chẳng hợp với tính cách nhân vật nữ trong kịch bản chút nào.

Quỳnh nổi giận đứng phắt dậy:

- Tôi không hợp bởi vì tôi là con người thật, có tự ái, có sĩ diện, có thương ghét. Chứ không phải cái nhân vật thần thánh trong truyện của anh, chỉ biết yêu một cách dễ dàng, cư xử ngu ngốc như bị giật dây vậy. Làm như cái nhân vật đó hay lắm.

Chương chăm chú nhìn cô:

- Sao cô lại nói vậy?
- Chứ còn gì nữa. – Cô bấu môi - Bị mù từ nhỏ, sống cô quạnh không bạn bè, vậy mà gặp người lạ nói chuyện một hai lần đã thương, đã tin người ta. Gì mà dễ tin quá vậy? Cô ta dở hơi và....ngu còn hơn tôi nữa.

Chương mỉm cười, có vẻ thú vị với lời nói của Hoàng Quỳnh. Quệt nước mũi cứ quấy rầy, cô vừa thở vừa cao giọng nói tiếp:

- Tôi mất cơ hội làm việc thì phải cố công tranh đất giành lại thôi, đó đâu phải là ngang ngược. Kiểu tranh đấu của tôi có ấu trĩ vậy đó, vậy mà cũng bị được người khác đó chứ bộ.

Cô hást mặt:

- Bằng chứng là chiếc kính mát mới toanh ba trăm mấy chục ngàn ở phòng tôi đó. Còn nói tôi bắt tài nữa thôi.

Chương lắc đầu:

- Đó là tại tôi sơ ý. Cô dữ dằn như vậy, đánh đá như vậy, đúng là loại đàn bà con gái tôi dị ứng nhất, vậy mà tôi lại gặp mặt trò chuyện đến lần thứ hai cũng không nhận ra. Tôi phục tài lừa bịp của cô lắm.

Quỳnh chưa kịp nói, anh ta đã giơ tay cản lời:

- Đừng làm nhé, tôi nói phục tài lừa bịp của cô thôi, chứ tôi không công nhận gì cả. Lừa bịp ngoài đời thật đâu phải là có thể diễn xuất được trên sân khấu.

Quỳnh giận đến đỏ mặt tíat tai. Cô còn chưa biết phải làm sao để lý lẽ tiếp thì Chương lại khịt mũi:

- Nãy giờ cô la lối hăng say quá nhỉ? Cô quên là đã mười giờ đêm rồi à?

- Mười giờ đêm thì sao? – Cô đáp bừa.

Anh cười cười:

- Tuy căn phòng này chỉ có giường bệnh của cô, nhưng bệnh nhân xung quanh ai cũng cần yên tĩnh. Cái cổ họng cô có đau hơn và bị nằm thêm mấy ngày nữa thì đừng đổ thừa là tại tôi.

Bị chặn đứng tất cả lý lẽ, Quỳnh bặm môi. Rồi không biết nghĩ sao, cô nghiêng rắng vơ cái áo ngủ của mình trên giường. Cô vừa hậm hực bước đi thì Chương đã cau mặt giữ lấy tay cô:

- Cô làm gì vậy? Định đi đâu?

- Bỏ tay ra. – Cô mím chặt môi – Tôi về nhà.

- Tôi đã nói mười giờ đêm rồi.

- Mặc kệ, tôi muốn về, tôi không thềm nằm đây nữa.

- Tại sao lại không nằm lại? Cô chưa dứt bệnh mà? Sao không nằm lại vài hôm? Đừng lo về chuyện viện phí. – Chương buột miệng.

- Vậy à? – Cô cười khẩy – Tôi không cần sự giúp đỡ đó đâu.

- Tại sao?

Cô tuôn cả tràng tức tối:

- Vì tôi ghét cay ghét đắng cái kiểu vừa ngạn mạn khinh miệt, vừa ân cần của anh, tôi không thềm mang ơn anh đâu, tiền bộ quần áo này, tôi sẽ tìm cách trả lại anh sau. Làm ơn buông tay để tôi về.

Chương bực dọc:

- Hôm qua sốt cao như vậy mà đòi về à? Ai cho cô về? Sao cô ngang

bướng quá vậy? Sao không chịu quý sức khoẻ của mình? Tôi bỏ công đưa cô vào đây không phải để bây giờ cô giận lấy rồi dùng dùng bỏ về như thế.

Quỳnh cười mỉa mai:

- Anh nói hay quá. Kể công à? Đừng tưởng ban ơn rồi bắt buộc được tôi. Sức khoẻ của tôi ra sao mặc kệ tôi.

Chương nhăn mày:

- Bây giờ cô nói gì mà ban ơn ở đây?

- Chứ không phải sao? Tiền thuốc men, tiền phòng riêng máy lạnh, cả tiền sắm quần áo mặc tạm nữa. Anh trù dập người ta rồi quan tâm người ta để làm gì?

Chương ngó người chưa kịp nói, cô đã giằng mạnh tay ra:

- Rất cảm ơn lòng tốt hiếm hoi của anh, tôi sẽ tìm cách trả ơn sau.

Cô mở cửa bước nhanh ra.

- Nè, nếu tôi đồng ý cho cô diễn thì sao? – Chương vụt nói.

Nhưng câu nói của anh đã muộn một giây. Cánh cửa đóng sầm trước cả khi câu nói dứt. Chương nhăn mặt thở ra, anh ngồi phịch lên giường.

Thế rồi đột nhiên cánh cửa lại mở toang. Chương ngẩng mặt nhìn ra.

Cô gái đứng ngay khung cửa hỏi thật to:

- Quân tử nhất ngôn, có phải không?

- Cái gì? – Chương ngạc nhiên.

- Là chính miệng anh nói ra, tôi nghe rõ mà, anh nói cho tôi đóng vai Nguyệt Cầm phải không?

Anh ngó người rồi cuối cùng hiểu ra, anh phì cười trong ngán ngẫm.

- Sao? – Cô nén sự hồi hộp.

Chương gục gặc rồi buông gọn:

- Ừ thì....quân tử nhất ngôn.

- Đáng đời! – Hùng buông giọng chì chiết – Cho bỏ cái tật. Sống một thân một mình từ năm mười lăm mười sáu chứ có phải mới đây đâu. Không biết lo cái thân thì ai mà vào đây lo cho.

Nước mũi bắt đầu chảy, Quỳnh khàn giọng:

- Anh khoan chửi bới em đã, chuyển cho em miếng khăn giấy đi. Cái mũi này khổ ghê, sụt sịt từ hôm qua đến giờ chưa hết kia.

Hùng hừ nhẹ rồi thấy cho cô xấp khăn giấy trên bàn:

- Em cũng bằng tuổi Thúy Hoa, hai mươi một rồi chứ còn ít ỏi gì đâu. Vậy mà tính điên vẫn không bỏ. Cứng đầu, quá quắt.

Xì mũi, cô cười gượng:

- Gì mắng nhiếc em ngon ơ vậy?

- Chứ còn không phải à? Chiều hôm đó em làm gì? Đi đâu mà chị Xuân nói đến tối mới về, cho đến nỗi mắc mưa ướt như chuột lột?

Cô mệt mỏi phân trần:

- Em có đi đâu đâu. Thì gặp thêm ổng lần nữa. Vậy thôi. Có điều tại đi lòng vòng bán cho hết lẵng hoa nên mới mắc mưa.

Hùng lừ mắt:

- Còn nói không điên? Nếu không nhận điên thì là con ngốc nhé. Đã nói thôi đi, đừng giả mù bịp người ta nữa mà không nghe. Hoa hiếc gì quăng bỏ quách, tiếc rẻ rồi đem bán trong mưa gió mới ra có sự vầy nè.

Sợ mấy lời nhiech móc của anh, Quỳnh cố đánh trống lảng:

- Anh mới ở Huế về à?

- Mới về trưa nay. Nghe chị Xuân nói nên anh đi kiểm, phải hỏi mấy bệnh viện mới ra – Hùng hừ nhẹ - Gã nào đưa em vào đây vậy?

Người quen à? Chị Xuân cũng không biết là ai.

Anh không nhắc còn đỡ, nhắc đến lại làm cô thấy... mình thật thất bại. Cô xịu mặt thú nhận:

- Tin nổi không, người đem em vô đây là cái tay Minh Chương đó.

- Minh Chương nào? – Hùng ngạc nhiên nhìn cô – Em đùa à?

- Ai mà đùa.

Hùng tròn mắt:

- Nhưng sao lại là hắn? Hắn làm gì biết được....chỗ em ở?

- Em cũng không biết sao lại hay như vậy. – Cô rầu rĩ nói.

Hùng ngẫm nghĩ rồi phì cười. Thấy cô tò mò nhìn, anh nói:

- Đáng đời em. Em lừa bịp người ta, nên người ta điều tra em lại thôi.

Không thèm nhìn khuôn mặt ủ dột của cô, Hùng ngáp dài vương vai đứng lên:

- Em không sao thì anh về đây. Mới về, chưa kịp nghỉ ngơi, phải đi sục kiểm coi em nằm ở cái xó nào. Bây giờ về tắm táp rồi ngủ một giấc mới được. Em ở đó tự dưỡng bệnh đi. Chắc không sao đâu.

Vừa bước ra cửa, anh lại quay mặt vào hắng nhỏ giọng:

- Ê ! Mới nhắc đã xuất hiện rồi, em chuẩn bị tinh thần đi là vừa.

Lúc hiểu ra anh muốn nói đến ai, cô định kêu anh ở lại tìm cách đỡ đần dùm cô. Nhưng không kịp nữa, Hùng nhanh chân đi mất. Khuôn cửa đã được thay thế với một dáng khác.

Chương nhếch môi cười. Anh định bảo cô cắt khuôn mặt vô tội kia đi dùm, nhưng lại không nỡ. Trao giỏ trái cây cho cô, anh hắng giọng:

- Hôm nay sao rồi?

Giọng nghiêm quá chừng. Quỳnh không nhịn được phải trề môi:

- Đỡ hơn hôm qua.
- Bác sĩ khám chưa?
- Rồi, nói uống hết thuốc thì ngày mai xuất viện được.
Chương chăm chú nhìn cô, anh hỏi thẳng:
- Sao nói chuyện cộc lốc vậy?
Cô khịt mũi:
- Tại anh làm mặt hình sự trước làm chi?
Chương phì cười, anh định nói gì đó thì chợt cau mày khi lia mắt xuống sàn. Quỳnh nhìn theo, có mấy mẫu thuốc lá vung vãi. Cô phân trần:
- Là của anh Hùng đó.
- Cái người mới đi ra phải không? Thăm bệnh mà cũng hút thuốc à? Đây là phòng máy lạnh mà?
- Tại anh nghiện nặng. – Quỳnh thanh minh - Vớ lại anh không để ý.
Chương ngồi yên, im lặng một chút rồi chợt háng giọng đứng lên:
- Ghét thăm cô xem thế nào. Cô tươi tỉnh hơn thì tốt rồi. Tôi về đây.
Quỳnh ngơ ngác nhìn theo, cô buột miệng:
- Khoan đã anh Chương...
Như đoán trước điều cô muốn nói, anh nói chặn:
- Chuyện hôm qua hứa với cô, tôi nhớ mà. Tôi đã nói với Bình rồi. Ngày mốt xuất viện cô cứ tìm gặp họ.
Nói xong, anh bỏ ra ngoài để lại Quỳnh nhẩn mặt. Sao hôm nay anh ta lại có thái độ dửng dưng như vậy nhỉ? Đâu phải cô nhắc chuyện vai diễn đâu. Người gì kỳ!

Nắng mới

Chương 9

Bình vừa nhìn thấy cô đã không nhận được, cứ nhấp nhồm trên ghế. Ngồi xuống trước mặt các anh, cô chưa kịp cười chào thì đã nghe giọng anh hỏi lại:
- Biết gì chưa? Biết chưa?
Giơ một ngón tay và chỉ vào ly cà phê đá của Bá Cường để trả lời cho cô chủ quán, còn với các anh, Quỳnh dành cho cái chớp mắt vờ vĩnh:
- Dạ, biết gì ạ?
Bình tuôn ra ngay:
- Minh Chương nó gọi điện báo tụi anh chiều hôm qua, nói kịch bản

đã xong, còn nói không phản đối em nhận vai nữa.

Thông báo xong, anh nhìn cô, cô tròn xoe mắt vờ vịt dữ hơn:

- Ô là la! Anh tatự xưng thay đổi ý kiến rồi à?

Cô reo vui với một giọng vui rất thật nhưng là nỗi vui đã cũ. Chứ mới gì nữa, cô đã tí toét cười suốt hai ngày trời rồi chứ bộ, vui và háo hức đến nỗi mau hết bệnh, đến nỗi tuy còn đau cổ họng và ngầy ngật chút xíu, nhưng vẫn mon men đến đây để....nghe cho chính xác từ miệng các anh.

Bình ngó cô lom lom:

- Ê! Nhỏ làm cách nào hay vậy?

Cô diễn vai ngây thơ vô số tội:

- Làm gì? Dạ, em có làm gì đâu?

Bình hơi ngần ra, anh nhìn qua gương mặt kín bưng của Bá Cường rồi quay lại cô gái đầu:

- Hôm trước em điều tra anh về thằng Chương mà? Bộ em không tới gặp để.....thuyết phục nó à?

Quỳnh chối biến bằng nụ cười xoa:

- Không có. Em cũng muốn làm vậy nhưng ông đó khó gặp quá.

- Ủ, nó như vậy xưa nay mà, nhưng...nếu em không nói thì sao tự xưng nó lại đổi ý?

Quỳnh lia mắt ra sân:

- Em đâu có biết.

- Hay em nhờ ai thuyết phục nó?

- Không, em có nhờ ai được đâu.

- Vậy....

Ly cà phê đá đã được đem ra cắt ngang cuộc thẩm vấn của Bình.

Anh vẫn còn lẩn cẩn đôi chút khi rời cầm lăm lăm:

- Sao nó lại đổi ý chớp nhoáng vậy cà? Cái thằng, mưa nắng dữ vậy?

Ngồi dựa vào lưng ghế lặng lẽ đốt thuốc Bá Cường không tham gia vào câu chuyện, anh đang chua chát nhìn tia khói mảnh bay lững lờ.

Xưa nay quen biết, làm việc với khá nhiều cô trong nghề, anh vẫn luôn tôn trọng trong thâm tâm một số ít cô mà Quỳnh là một trong các cô đó.

Anh quý cô ở phong cách vừa thoải mái, lém lỉnh, lại vừa dè dặt, ngây ngô. Cô như một hình ảnh chỉ phác thảo mà sống động, như một bức tượng pha lê trong sáng. Đến nỗi chính anh đôi lần dạm ý nhưng lại ngại ngần sợ không còn giữ được vẻ tinh khôi, tươi sáng ấy với cuộc sống lằng tẻ lờng bông của mình. Vậy mà bây giờ....

Chẳng còn một cô nhỏ ngây ngô mà ngoan hiền, chẳng còn bức

tượng pha lê mà trong sáng nữa. Bá Cường nuốt cơn ghen nhìn Quỳnh qua màn khói thuốc.

Có phải em đã tự để mình cuốn vào ván cờ, vào cuộc chơi? Em có biết trong cuộc chơi ấy cuối cùng người thua cuộc vẫn là em không? Vì cái gì? Vì cái bực sân khấu bụi bặm, vì vai diễn đầu tiên trong cái vở kịch thể nghiệm khốn kiếp này ư?

Quỳnh vẫn nói vô tư với Bình, cả hai đang hồ hởi nói gì đó về vở kịch. Bá Cường im lặng thầm gặm nhấm sự cay đắng của mình. Anh đã có ác cảm với Minh Chương ngay từ ngày đầu gặp mặt. Và giờ đây anh chỉ muốn vất bỏ cái kịch bản kia qua một bên để có thể tìm gặp hân, đắm vào gương mặt kinh khinh, kẻ cả của hân một cái để hả giận.

Thế nhưng....giọng tíu tít vui cười của Quỳnh vang lên bên tai làm anh chua chát. Đây không phải là chuyện ức hiếp. Chỉ là một vai diễn mà cô vui vẻ như thế, hài lòng như thế, thì anh còn nói được gì? Còn nổi giận được với ai?

Có tiếng máy reo, Bình rút điện thoại cầm tay nghe, rồi hấp tấp chạy về văn phòng. Quỳnh nhắc ly cà phê lên quay lại Bá Cường cười nói:

- Anh Cường này giờ ngồi như tượng gỗ. Đang nghĩ làm sao dàn dựng vở kịch à?

Không trả lời câu hỏi của cô, anh nhìn thẳng vào cô và khàn giọng:

- Em đã đánh đổi những gì để có vai diễn này?

Quỳnh tưởng mình nghe lộn, cô nuốt vội ngụm cà phê lạnh, và ngược mặt kinh ngạc:

- Anh....nói gì vậy?

Bá Cường cười nhạt:

- Anh là đạo diễn, đừng diễn vai vờ vệt trước mặt anh chứ.

- Nhưng.....anh muốn nói gì? – Cô hoang mang hỏi.

- Vẫn chưa hiểu à? – Bá Cường nhướn mày – Ý anh là em đã xài chiêu gì với gã ngạo mạn đó mà công hiệu như vậy? Dốc hết vốn liếng của mình để đổi được vai diễn này à? Em thấy đáng sao?

Rít một hơi thuốc, không nhìn thấy gương mặt dần tái nhợt của cô, anh nhún vai cười khẩy:

- Trước đây dù chưa từng quen biết mà nhất quyết gạt em ra, còn bây giờ lại tự gọi điện thay đổi ý. Vậy chẳng quá rõ ràng còn gì. Em cũng khổ công không ít phải không?

Cô quắc mắt nhưng lại lắp bắp:

- Tôi biết anh nói gì rồi. Anh....anh đáng ăn cái tát lắm.

- Vậy sao? Thích thì em cứ tát đi.

Cô mím môi cố nuốt cơn giận đến mờ cả mắt:

- Nếu tôi nói mình không hề làm chuyện ngu muội thì sao?

Thấy anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt nhạt nhẽo, cô cười khan:

- Mà mắc gì tôi lại phân trần với anh nhỉ? Anh có phải là anh em, là bạn thân của tôi đâu. Xin anh nhớ giùm cho, nếu không hiểu, không tin người khác thì đừng quan tâm làm gì. Chuyện gì không biết rõ làm ơn đừng suy diễn.

Bỏ ly cà phê, bỏ lại Bá Cường với dáng ngồi cộc cằn, cô đi nhanh ra bãi lấy xe. Cơn nóng giận làm cô uất ức đến nỗi đạp xe như điên trên đường.

Vai diễn này là cái quỷ gì vậy? Tại sao chỉ là một vai diễn quen, mà cô phải chịu đựng đủ thứ như thế này?

- Không được. Diễn vậy không được.

Bá Cường nhăn nhó rồi ghé bước lại bên Quỳnh:

- Em không đọc kịch bản sao? Làm gì mà hoảng hốt như gặp ma vậy?

Quỳnh lẩm bẩm cãi lý:

- Trong kịch bản nói Nguyệt Cầm lúc đó giật mình sợ hãi mà.

- Thì là vậy nhưng đâu phải nỗi sợ hãi như em diễn tả.

- Là...sao? – Quỳnh ngáo mặt.

Bá Cường bực quá quát lên:

- Trời ơi, còn hỏi tại sao à? Không biết ở khoá kịch nói đó, em có học hành đàn ông hoàng hay không nữa.

Anh vung tay nói:

- Nguyệt Cầm bị mù, sống lẻ loi ở ngôi biệt thự ven biển ít người lui tới, lần đầu tiên gặp Hoài, cô rụt rè sợ sệt vì bất ngờ, vì nhát nhúa, vì không quen tiếp xúc người lạ, chứ đâu phải vì gương mặt xấu xí biến dạng của anh ta. Nguyệt Cầm mù mà, có nhìn thấy đâu.

Giọng la lối của anh làm Quỳnh thót tim từng câu. Cô líu ríu:

- Xin lỗi. Em hiểu rồi, em sẽ ráng thể hiện như vậy.

Bá Cường gầm lên:

- Trời ạ! Không phải cố gắng vì hết mà là phải nhập vai. Trên sân diễn thì em là Nguyệt Cầm rồi. Phải diễn cho thoải mái. Đây là vai thanh thoát, nhu mì, chứ có phải vai dữ tợn, chanh chua đâu, ráng sao được mà ráng.

Quỳnh hoảng hồn gật lia lịa:

- Em nhớ rồi. Xin lỗi, để em làm lại.

- Tập cho ra hồn đi. – Bá Cường nạt nộ - Còn nữa, lúc quay người định bỏ đi, nghe tiếng thở dài của Hoài, phải khựng lại, vẻ hoang mang, bất nhẫn phải được thể hiện trên mặt. Đừng tỏ ra vô cảm như vậy, nghe không?

- Dạ em biết rồi.

Quay qua Nam Long, anh chàng thể hiện vai nam chính, Bá Cường dũa luôn:

- Còn Long nữa, đừng khô khan quá chứ. Đây là vở kịch ít tình tiết mà nặng về biểu diễn nội tâm. Khô quá không được, kỹ thuật quá không được, sẽ làm nhạt nhẽo, cứng nhắc ngay. Nhớ chưa?

Thấy Nam Long gục gặc với nụ cười, anh đốp thêm:

- Đừng cười kiểu đó, một gã đàn ông mặc cảm, đau khổ, cô đơn và phần chí làm sao còn cười bảnh trai như vậy? Về luyện cho ra những cái nhếch mép chua chát đi. Làm lại, phải diễn cái xen gặp mặt đó cho ra thì mới được nghỉ.

Trong khi anh quay lưng về ghế ngồi, Quỳnh áy náy nói nhỏ:

- Xin lỗi anh Long, là Quỳnh diễn không ra, hại anh bị chửi lây.

Nam Long cười khì:

- Không sao. Chưa làm việc chung với Bá Cường, nhưng anh cũng có nghe sơ qua cái tính cộc cằn của anh nên đã chuẩn bị tư thế nghe chửi rồi.

- Gì vậy? Còn ở đó nói chuyện phiếm ngoài lề nữa sao?

Tiếng vỗ tay và giọng quát tháo bên dưới của Bá Cường làm Quỳnh le lưỡi, cô vội đến cái ghế nhỏ được ước lệ là tảng đá ở bờ biển.

Lệnh bắt đầu được đồng dục vang lên làm buổi diễn tập lại tiếp tục.

“Chưa được, dở quá!”, rồi “không được, nhạt quá!”.... Những tiếng hét to bực bội của Bá Cường vứ vang lên suốt buổi diễn, hành

Quỳnh lẫn Nam Long mệt lử cả người.

Mãi cho đến khi Bình xuất hiện ở cửa, mới có lệnh nghỉ của đạo diễn.

Quỳnh thở phào, Nam Long mướt mồ hôi.

- Đi uống nước không Quỳnh? – Nam Long rủ nhỏ.

Kẹp lại mớ tóc dài, Quỳnh cười:

- Quán dưới sân à?

- Ừ. Vô nước cho đỡ mệt.

Quỳnh cười nhận lời. Đến bên ghế lấy túi xách, cô vừa chào Bá Cường và Bình. Đang lắng nghe Bình nói gì đó, nhưng Bá Cường vẫn nhận ra cái chào của cô, anh hỏi:

- Đi đâu đó?

Quỳnh hơi ngạc nhiên:

- Dạ, đi về.

- Nam Long về thôi, còn em ở lại.

Cô tròn mắt:

- Ủa, sao lại.... Anh cho nghỉ rồi mà?

- Cho nghỉ tập thôi, em ở lại đó.

- Để làm chi? – Cô cau mày thắc mắc.

- Có việc. – Anh đáp gọn.

Nói xong anh quay qua Bình nhỏ to tiếp. Quỳnh chả hiểu gì. Cô nhìn qua. Nam Long nhướng nhướng mắt tò mò. Cô nhún vai lắc đầu ra hiệu anh đi trước rồi tìm cái ghế cách xa đó để chờ đợi.

Xong cuộc trò chuyện, Bình nháy mắt cười với cô rồi bỏ đi. Quỳnh dợm đứng lên. Bá Cường phẩy tay:

- Ngồi xuống đi.

Ngồi vào chiếc ghế cạnh cô, anh đốt điếu thuốc. Khói thuốc bay tràn qua làm Quỳnh chốc chốc cứ phải nín thở.

Mất một lúc, chẳng nghe anh nói gì. Cô ngần ngại nên cũng không dám lên tiếng hỏi. Điếu thuốc tàn quá nửa, anh mới quay qua:

- Làm gì mà căng thẳng vậy? Còn giận anh lắm à?

Giọng anh dịu dàng, khác hẳn cái giọng gầm gừ lúc nãy. Quỳnh ngạc nhiên ngẩng lên nhưng cô vẫn không lên tiếng. Bá Cường quay đi và hướng mắt về phía sân khấu:

- Em nghĩ gì khi ngồi nhìn sân khấu trống không lúc này?

Quỳnh lạ lùng nhìn anh, anh mỉm cười:

- Cứ nói thử xem sao? Nghĩ gì nói nấy.

Cô ngần ngừ rồi ngẫm nghĩ rất lâu mới thốt:

- Em cũng không rõ lắm, thấy tâm trạng tản mát, rất lạ.

Bá Cường gật đầu:

- Ừ, chỉ là cái bọc cao thôi, nhưng trên đó là một mảng thu nhỏ của đời sống xã hội dưới này. Dưới này là thật, trên đó như một tấm gương ảo.

Anh khoa tay trầm giọng:

- Đêm diễn, những người ngồi dưới đây đều có đời sống thực, tên tuổi thực, nhưng họ ngồi trong bóng tối, dõi mắt theo dõi cuộc sống khác trên kia. Cuộc sống đó phải sống động, phải giả mà thật thì mới tìm được ở người ta sự đồng cảm và thích thú, mới làm mọi người hài lòng vì như thấy mình trong đó. Em có hiểu không?

Cô gật nhẹ.

- Hiểu thế nào? – Anh hỏi vặn.

Cô im lặng một giây rồi đáp:

- Ý anh có phải dưới này em là một Hoàng Quỳnh lạnh chan, đĩnh đoảng, nhưng khi bước lên bọc, là em đã hoá thân vào một cuộc đời khác, có tên khác, cảnh đời khác. Em là cô gái mù tên Nguyệt Cầm.

Bá Cường gật đầu. Nhìn cô, anh hỏi nhẹ nhàng:

- Em có yêu nghề diễn không?

- Có chứ. – Không chút đắn đo, cô đáp ngay.

- Vậy thì chỉ có nhập vai khóc, cười, yêu, ghét theo tâm trạng nhân vật, em mới có thể làm không gian này có sức sống, nhân vật có sức sống mà thôi. Nếu em làm được, mới là một diễn viên. Nếu em sống động, xuất thần trên sân này, mới là một nghệ sĩ.

Những lời anh nói cũng mang nội dung bài học Quỳnh đã từng học, nhưng sao qua cách nói của anh, cô lại thấy thấm thía hơn.

Quả thật không phải chỉ hăng say, cố gắng mà làm được. Cô nhớ có lần anh Hùng cũng bảo, làm nghệ thuật cần phải có tài năng và cả tâm hồn. Cô cứ mơ mình được diễn nhưng chưa lần nào đặt vấn đề vai diễn một cách nghiêm túc. Có lẽ sau hôm nay, cô phải nhìn lại mình một lần nữa.

- Giờ thì đang nghĩ gì đó?

Ngước nhìn Bá Cường, cô mỉm cười:

- Nghĩ về nghề nghiệp mình chọn. Cám ơn anh đã chỉ bảo cho em. Em yêu kịch, yêu nghề diễn lắm. Có lẽ còn quá sớm để hứa hẹn nhưng em biết mình sẽ làm được.

Bá Cường gật đầu:

- Thật ra lần đầu mà em diễn như vậy cũng tạm gọi là tròn vai, nhưng tròn vai không chưa đủ. vở kịch này hơi cô độc và khó diễn, không lột tả được cái hồn của nhân vật thì vở kịch sẽ chìm lỉm, thất bại ngay.

Cô im lặng, thầm ghi nhớ những lời anh. Bá Cường liếc nhìn cô hồi lâu rồi chột hắng giọng:

- Xin lỗi em về.....chuyện hôm trước. Lúc đó anh....

Cô ngắt lời thật nhanh:

- Đừng nhắc nữa. Em quên chuyện đó rồi.

Bá Cường ngập ngừng rồi phân trần:

- Anh.... Nhiều lúc thấy mình thật không giống ai. Khi thì rất cởi mở, dễ dãi, khi thì lại nổi sùng vì một chuyện không đâu. Anh rất hối hận vì đã vô tình xúc phạm em, em đừng giận.

Quỳnh im lặng, rồi cô mỉm cười:

- Em hết giận rồi. Em biết anh tốt nên lo lắng cho em, dù lo hơi...quá một chút. Bữa đó em giận lắm, nhưng nghĩ lại, từ lâu em đã coi anh là ông thầy của mình rồi, không ai giận thầy được đâu.

- Ai mà làm thầy giáo của em? - Cường cau mày kêu lên.

Thấy cô ngớ ra, anh vội dịu giọng sửa lời:

- Ý anh là....anh không muốn...chỉ làm một người thầy của em.

Ánh mắt của anh làm cô mơ hồ chuyện gì đó. Hơi thấp thỏm trong lòng, cô cụp mắt nói lảng:

- Dạ phải, ngày thường thì vui vẻ thân tình như anh em, nhưng trên

sản tập thì cần nghiêm khắc. Nên anh la gì em cũng răm rắp nghe theo.

Thấy anh nhăn mày định nói, cô cười liền thoát:

- Em còn nhớ lúc quay phim quảng cáo dầu gội đầu và cả lần quay quảng cáo cho tiệm áo cưới, anh khác bây giờ? Nạt nộ la hét cũng có nhưng đỡ hơn. Giờ quen thân quá nên càng dữ dằn, phải không? Bá Cường im lặng, nhìn cô với ánh mắt có vẻ phân trần ngập ngừng.

Một lúc sau, anh thở ra:

- Anh chỉ muốn em diễn hay hơn thôi.

- Em biết, bởi vậy mới chịu khó học hỏi anh hết mình nè.

Bá Cường lại trầm ngâm. Quỳnh liếc nhìn anh rồi đứng lên:

- À, ông thầy à, em thấy đói bụng rồi, không có gì nữa thì em về nhé.

Bá Cường vội vàng đứng lên cùng lúc với cô:

- Vậy để anh chở em đi ăn, anh cũng đói bụng.

Cô hoảng hồn khựng chân:

- Dạ....thôi để em về nhà.

- Về nhà trọ thì cũng ăn cơm tiệm.

- Dạ nhưng mà em về tiện hơn, ở nhà có....

Bá Cường nhăn mặt ngắt lời:

- Cái gì tiện với không tiện. Rủ em đi ăn cơm mà cũng khó khăn vậy sao? Xưa nay em đâu có vậy?

Cô bối rối lặng im, anh chốt lười, nói rất tự nhiên:

- Con đường bên cạnh có chỗ ăn được lắm, anh dẫn đi cho biết.

- Vậy....để em chạy lên văn phòng rủ anh Bình.

- Rủ nó làm gì. – Anh thần nhiên - Giờ này muộn, chắc nó cũng ăn rồi.

Đúng là có chuyện rồi. Tự dưng trong Quỳnh có hồi chuông báo động. Sao đây?

Dù đã vài lần đi ăn uống chung với Bá Cường, nhưng lần nào cũng là đi cả nhóm đông người. Lời đề nghị của anh rất tự nhiên thoải mái. Có nên từ chối không? Cô quá nhạy cảm hay sự thật anh đang tìm cách bày tỏ....gì đó.

- Đi thôi Quỳnh.

Lặng khựng bước chân nhưng chẳng biết kiếm cách gì khác để từ chối mà không bị xem là đề phòng quá đáng, Quỳnh đành bước theo. Quán ăn mà anh đưa cô đến là một quán mới mở, nhưng cũng khá đông khách. Bàn vuông, Bá Cường không ngồi đối diện mà lại ngồi cạnh bên cô. Anh làm cô càng lúng túng và mất tự nhiên.

Khi anh đưa bảng thực đơn, cô chọn đại đĩa cơm cà ri gà rồi trả thực đơn lại cho anh.

- Không chọn giúp anh à? – Bá Cường nhướn mắt nhìn sang.
- Đâu biết anh thích ăn gì mà giúp? - Cô đáp mà than thầm trong bụng.

Bá Cường vừa cười vừa trách nhẹ:

- Đi ăn chung mấy lần mà không đề ý à ? Em tẻ thật đó. Nghe anh nói nhé, vô tư cũng dễ thương, nhưng con gái trời ban tính nhạy cảm, sao em....

Anh lại phát huy vai trò thầy giáo rồi. Quỳnh thầm than thở. Né ánh mắt tha thiết đầy ẩn ý của anh, cô lơ đãng nhìn ra cửa. Mắt cô chợt mở to khi nhìn thấy hai dáng người đi vào.

Chương nhận ra cô trước, anh nhẹ gật đầu. Còn Bình thì trở mắt xáp lại ngay. Giọng anh oang oang cắt ngang tràng thuyết pháp của Bá Cường:

- Ê! Anh đạo diễn và cô nàng xinh đẹp xé lẻ đi đâu đây? Chà, không hẹn mà gặp nhé. Ngồi chung được không? Khỏi mất công kiếm chỗ. Quỳnh mừng rỡ nhưng Bá Cường thì ngớ ra không biết phải trả lời làm sao. Quỳnh liếc nhìn, ngạc nhiên vì thấy Chương không tỏ vẻ gì ngăn cản anh bạn ồn ào của mình.

- Sao? Không muốn tụi này phá đám à? – Bình nháy mắt cười hì hì.

Bá Cường miễn cưỡng khoát tay:

- Tôi có nói gì đâu. Cứ ngồi đi.

Bình khoái chí kéo ghế ngồi xuống bên tay phải Quỳnh, cô phì cười với vẻ mặt anh. Chẳng biết anh cố ý hay thật sự học hạc nữa. Nhưng mặc kệ, có thêm người làm cô thấy nhẹ thở và yên tâm một chút trước Bá Cường.

Gọi món xong, Bình quay qua hỏi Bá Cường ngay:

- Vở kịch thế nào rồi?
- Thì đang tập.
- Kịp cho mày duyệt phúc khảo không?
- Chắc là kịp. – Bá Cường ậm ừ.

Bình bắt đầu lôi Bá Cường vào những chuyện ngoài lề của vở kịch và nhà hát. Tuy những mẩu chuyện cũng khá hấp dẫn và có liên quan tí chút đến mình nhưng Quỳnh chẳng còn tâm trí để nghe.

Cô đang thờ người lạ lưng. Khi nãy tưởng rằng sẽ nhẹ nhõm hơn, ngờ đâu mắt cái nặng nề này lại vướng vào cái bối rối khác.

Giờ đây cô thấy mình cứ nhấp nhòm, bồn chồn rất kỳ cục trước người đối diện. Anh ta cũng không nói, không góp vào câu chuyện của Bá Cường và Bình, chỉ im lặng hút thuốc.

Mấy phần cơm được đem ra. Quỳnh vụt hồi hận khi nhìn món cà ri gà vàng ươm trước mặt.

Mình ngốc thật! Lỡ gọi cái món đậm màu sắc này, rồi ăn bị....lem miệng mềm thì sao? Chắc là khó coi lắm trước mắt người ta. Cô liếc nhanh từ hai đĩa cơm gà chiên của Bá Cường và Bình, rồi qua tới đĩa cơm lạp xưởng xắt từng khoanh mỏng của Chương.

- Muốn đổi không? – Chương cười hỏi khi thấy cô cứ trộn đĩa cơm hoài mà chưa chịu ăn.

Cô ngạc nhiên ngẩng lên và bối rối ngay với ánh mắt anh ta.

- Anh đổi cho tôi à? – Cô buột miệng.

- Ừ.

Hai miếng cơm và câu chuyện phiếm của Bá Cường và Bình ngưng lại mấy giây khi cuộc trao đổi diễn ra. Bá Cường sầm mặt định nói gì đó với Quỳnh, nhưng nghĩ sao lại thôi. Bình nhìn hai đĩa cơm thắc mắc:

- Sao vậy?

Quỳnh cười. Cô chưa kịp giải thích thì Chương đã đỡ lời:

- Không có gì. Đổi món cho vui.

Cách giải thích của anh làm cô thấy hài lòng nên tặng riêng cho anh một nụ cười nữa.

Không biết anh ăn đĩa cơm cà ri có khéo léo hay dây màu tùm lum. Còn cô, chừng như lâu quá không ăn cơm lạp xưởng, hôm nay thấy ngon miệng lạ thường. Ai nói ăn cơm với lạp xưởng là khô khan nhỉ! Bữa ăn xem ra cũng khá vui vẻ, duy chỉ có một người là không vui nổi. Người ấy bực dọc lắm, bực dọc kinh khủng nhưng không biết phải tiết vào đâu.

Nắng mới

Chương 10

Tiếng hát cất lên mênh mang, êm ái.

Hoài đang nằm gối đầu lên đùi Nguyệt Cầm, đuổi dần theo từng hơi thở. Tay anh bịt chặt vết thương ở bụng, nên tắt cả mọi tiếng rên, vì không muốn người yêu biết điều gì đang xảy ra.

Người con gái mù vẫn hát nho nhỏ mà vô tình không biết người yêu đang hấp hối và mình đang ru cuộc tình mình vào thiên thụ. Tiếng hát yếu ớt nhưng êm ả quyện vào gió biển, tạo thành tiếng âm thanh thật kỳ lạ.

Bàn tay Hoài run run vươn lên như muốn chạm khẽ lần cuối lên khuôn mặt người con gái anh yêu, nhưng rồi cố gắng cuối cùng nhỏ

nhoi ấy cũng không thành, cánh tay anh buông thõng xuống. Khuôn mặt anh bất động nhưng tiếng hát ru của Nguyệt Cầm vẫn còn vương theo không gian.

Tiếng sóng âm ào một lúc rồi như lặng dần nhường âm thanh cho tiếng hát ru mênh mang.

Tiếng vỗ tay cất lên kèm theo ánh chớp loé sáng của đèn flash làm Quỳnh bừng tỉnh. Cô đưa tay che mắt. Khi bỏ tay xuống, mắt cô lia qua nhóm người sát bục diễn, chợt bắt gặp đằng sau những hàng ghế, một dáng người đứng gần cửa từ bao giờ.

Bình vừa vỗ tay vừa leo lên sàn diễn suýt soa:

- Diễn ngọt quá. Vậy là ngon lành rồi. Bảo đảm công diễn sẽ chinh phục được khán thính giả cho xem.

Nam Long đã nhòe dậy và đưa tay galant đỡ Quỳnh đứng lên. Minh Hùng, anh chàng đóng vai ông anh Hai tàn ác của Nguyệt Cầm chen ra hỏi nhóng:

- Anh Bình khen ai đó? Chỉ có cặp Nam Long và Hoàng Quỳnh thôi à?

Bình khoa tay cười xoa:

- Khen hết. Ai cũng diễn ngon lành. Vai ông anh tàn ác hiểm độc nhưng hết mực thương yêu em gái của cậu và vai bà vú của Thảo Mai cũng hay lão luôn.

Mọi người cười xoa, Thảo Mai nháy mắt:

- Anh Bình phóng khoáng ghê nhỉ? Không biết chỉ phóng khoáng lời nói thôi hay gì gì anh cũng phóng khoáng hết?

Bình cười hà hà hiểu ý, anh ngoắc nhóm diễn viên lại nhỏ to.

Đang tươi cười tiễn anh bạn phóng viên ra cửa, Bá Cường khựng lại giữa đường vì phát hiện sự có mặt của Minh Chương. Anh nhú mày ngạc nhiên nhưng cũng bắt tay anh ta.

- Anh đến từ bao giờ? – Anh hỏi vì lịch sự.

- Từ đầu buổi tập.

Chuyện lạ đây. Bá Cường định thôi nhưng không nhịn nổi phải hỏi tiếp:

- Thấy thế nào?

Chương quay nhìn anh và mỉm cười đáp gọn:

- Anh quả là một đạo diễn có tay nghề.

Bá Cường khế nhăn mày. Mười năm trong nghề, anh gặt hái không ít lời khen tặng lẫn chê bai, chỉ trích. Đây là một lời khen, anh biết, nhưng sao hấn khen anh bằng một cái giọng....thật tình anh không thích chút nào.

Là do cái bản tính ngạo mạn của hấn hay thế hay hấn muốn tỏ vẻ

trên trước nhằm chọc tức anh chơi?

Giữa lúc Bá Cường còn dị ứng với câu khen tặng khó chấp nhận kia thì Chương đã vượt qua anh và thản nhiên bước thẳng lên sân diễn. Quỳnh nhìn thấy Chương đi lên, nhưng cô đứng nguyên tại chỗ, im lặng và chờ đợi với tâm trạng hồi hộp pha chút bẽn lễn.

Đưa cho cô bó hoa nhỏ, anh mỉm cười:

- Diễn khá đấy.

Vẻ thích chí hiện rõ trên mặt, nhưng cô cụp mắt xuống những cánh hoa cúc trắng mà dấu nụ cười:

- Chỉ...khá thôi sao?

Chương khẽ nhướn mày, rồi anh tủm tỉm cười khi cúi xuống để nói nhỏ vào tai cô:

- Khá hơn lần trước, nói vậy được chứ?

Quỳnh bật cười, gương mặt cũng đỏ ửng vì nhắc nhở câu chuyện cũ của anh ta. Đóng sông sẽ được vai này, cô càng thấy thẹn với vai giả mù gạt anh hôm nào. Ồ, nhưng thật ra lần đó cô cũng đâu có tệ, bằng chứng là anh ta cũng đâu dễ dàng phát hiện ra ngay.

Bình quay lại và kịp nhận ra bạn, anh phát mạnh vào vai Chương kêu lên:

- Ê! Phải không đó? Mày cũng có mặt ở đây nữa à?

Chương quay qua:

- Ở đây cảm tao sao?

Bình phì cười:

- Ai dám cảm mày. Nhưng tới hồi nào? Coi hết chứ?

- Hết.

Bình lỏ mắt khi kịp nhìn thấy bó hoa nhỏ trong tay Quỳnh:

- A! Đến để tặng hoa à. Vậy....thấy sao?

Chương cười. Nhìn nụ cười của bạn, Bình biết ngay câu trả lời. Anh khoái chí nhìn nhóm diễn viên đang tò mò xung quanh:

- Nè, sẵn đây giới thiệu luôn cho mọi người biết. Cái gã này là cha đẻ của vở kịch. Tên của hắn in ngay trên kịch bản của mỗi người đó.

Đợi những tiếng ồ ngạc nhiên lắng xuống, anh hứng chí nói tiếp:

- Hôm nay là buổi tập cuối, tác giả kịch bản cũng đã tới cổ vũ và khen tặng, vậy mọi người hãy cố gắng nhé, sao để cho cuộc diễn trình duyệt ngày mai thành công.

Tiếng huýt sáo và tiếng cười đùa hồ hởi vang lên.

Bá Cường nghiêm mặt bước lên sân diễn, anh mới vỗ tay mới lấy lại sự im lặng trong nhóm diễn viên chỉ có bốn người này. Đợi tất cả đều quay lại nhìn mình, anh nói, oai nghiêm như một vị tướng giữa đám lính:

- Hôm nay diễn như vậy là đạt đó.

Tiếng huýt sáo đặc ý chưa kịp nổi lên, anh đã cao giọng nói tiếp:

- Tuy vẫn còn vài chỗ bị sượng không đáng có, ví dụ như cái té ngã của Hoàng Quỳnh vẫn còn giả tạo đấy nhé.

Quay qua Nam Long, anh trịnh trọng:

- Còn nữa, cái cười như điên dại của Nam Long khi biết ra Nguyệt Cẩm chính là em gái của kẻ đã đẩy mình vào ngõ cụt, chưa đầy được tiết tấu kịch đến đỉnh điểm. Tiếng cười phải khốc liệt hơn nữa, biết chưa.

Đang chúm môi, Nam Long cắt hứng gái đầu lằm bằm:

- Đòi phải cười sằng sặc kiểu đó hoài, bộ dễ lắm sao.

- Vậy còn vai tui em? – Minh Hùng liếc Thảo Mai và hỏi luôn.

Bá Cường gật:

- Vai hai người tạm tròn, Minh Hùng diễn tình thương với đứa em gái mù thì được nhưng tính tình tàn nhẫn khi hại Hoài thì chưa sắc lắm. Nhớ chắc tay hơn. Còn Thảo Mai cần phải nén giọng già hơn nữa mới đúng vai bà vú.

Thảo Mai liếc nhìn mọi người rồi khịt mũi. Xem ra ai cũng bị phê bình rớt ráo. Bình mới vừa khen nức nở làm ai nẩy lên tinh thần, nhưng sau tràng phê bình thẳng thừng của đạo diễn, cả nhóm xui xuống thấy rõ.

Không cần nhận ra điều đó. Bá Cường háng giọng:

- Thôi được rồi. Tất cả về nghỉ đi. Tối mai nhớ có mặt sớm chúng ta chỉnh lại đôi chút, chuẩn bị cho buổi diễn ra mắt.

Cả bọn lạng khụng nhìn nhau. Minh Hùng gãi ót:

- Anh nói bây giờ...về à?

- Thì về chứ còn gì nữa? – Bá Cường đáp.

Minh Hùng liếc nhìn Bình:

- Hồi nãy anh Bình nói....

Bình cười khề khà đỡ lời:

- Hơn hai tuần tập dợt mệt mỏi rồi. Cũng nên cho mọi người thư giãn một chút được không Cường? Coi như lấy tinh thần để mai diễn nhuần nhuyễn hơn. Chiều này tôi đi. Mời tất cả cùng đi.

Bá Cường lia mắt qua từng người rồi cuối cùng gật đầu:

- Thôi cũng được. Nhưng tôi còn chút việc sẽ ra sau. Hẹn ở đâu?

Minh Hùng có chỗ ngay:

- Quán Cây Khế đi, chỗ đó được lắm.

Bá Cường gật. Mọi người thở phào. Thế là hú nhau đi ngay kéo ông đạo diễn hay quạu đổi ý. Bình chột kêu lên vì phát hiện thằng bạn thân kiêm tác giả kịch bản đã biến đi từ lúc nào. Bá Cường hừ nhỏ.

Đi mắt càng tốt. Anh nhìn thấy con người ấy càng khó chịu hơn. Quỳnh và Thảo Mai rút vào phòng hoá trang. Nam Long cà tà bên ngoài cửa định đợi cô ra để anh tự nguyện làm tài xế cho vui thì Bá Cường vỗ vai:

- Hồi này cô nàng ở phòng vé nhẩn cậu gấp, tôi quên băng mắt. Vụ cậu dặn vé mời gì đó. Ra ngoài ấy đi, rủ thêm cô bé đi chung cũng được.

Nam Long nghe vậy lẩn nhanh.

Thảo Mai chỉ chùi sơ mấy đường nhăn già trên trán là xong nên bỏ ra ngoài trước. Quỳnh đang xoa bột phấn màu trên mí mắt, cô hơi ngạc nhiên khi thấy Bá Cường xuất hiện trong phòng hoá trang:

- Có chuyện gì à anh Cường? – Cô ngừng tay hỏi.

- Có đó, nhưng em cứ tẩy trang đi.

Chùi sạch mi mắt xong, Quỳnh ngẩng gương mặt qua tường kính rồi quyết định chùi luôn tất cả phấn son quá đậm đà trên mặt.

Ngồi ghé vào bàn trang điểm ngay cạnh cô, cầm một chiếc thuốc trên môi, Bá Cường nhìn bó hoa cúc gọn nhỏ:

- Hoa đẹp nhỉ.

Quỳnh cười cười không đáp. Anh nhả bụi khói đầu rồi chột hỏi:

- Khi này Minh Chương nói gì với em vậy?

Cô ậm ừ:

- Không có gì, anh ta khen em diễn khá.

- Thích chứ?

- Hả? – Cô nhìn qua anh – Anh hỏi gì?

- Em thích lời khen đó chứ?

Hơi đỏ mặt, Quỳnh tủm tủm cười:

- Dĩ nhiên là thích rồi. Ai lại không thích nghe khen.

Bá Cường gật gù:

- Anh cũng đoán là em thích lời khen của hấn, nhìn mặt em lúc đó trông rạng rỡ quá mà.

Miếng khăn giấy ngưng trên gò má, Quỳnh nhú mày. Gì đây?

Dường như giọng anh không bình thường chút nào.

- Trông cách anh ta tự nhiên như chỗ không người vậy, chắc giữa hai người có tình thâm thiết từ lâu rồi, có phải không? – Bá Cường lại hỏi.

Nhanh tay chùi nốt cho sạch sẽ mặt mũi, Quỳnh xoay ghế đối diện anh, giọng cô nghiêm trang nhưng ẩn chứa sự bất bình:

- Có chuyện gì vậy anh Cường?

- Chuyện gì đâu. – Anh nhếch môi thả khói lên trần.

- Vậy tại sao anh lại hỏi em những chuyện vớ vẩn này?

- Vì...anh muốn biết cho rõ thôi.

- Em cần phải nói cho anh nghe sao?

- Phải. – Bá Cường đáp nhanh.

Quăng miếng khăn giấy vào sọt rác, Quỳnh đứng dậy nhăn mặt:

- Tại sao? Vì anh là đạo diễn? Em được khen và tặng hoa là làm hại đến vở kịch của anh?

Vứt điều thuốc, Bá Cường quát lên:

- Bỏ quách cái vở kịch này đi. Em không hiểu sao? Anh quan tâm đến em vì anh yêu em.

Quỳnh đờ người. Cô quay lại tròn mắt nhìn anh. Anh hơi lúng túng trước cái nhìn kinh ngạc của cô.

Trời ạ! Linh tính của cô đã báo trước rồi mà. Chưa gì anh đã huých toẹt chặn bí lối của cô mất rồi. Quỳnh cảm thấy bối rối thật sự. Phải làm sao đây?

Giọng Bá Cường vang lên nghe thật độc đoán, hàm hồ:

- Anh không muốn ai cà rà quanh em, nhất là thằng cha đó.

Qua phút bất ngờ, cô phản ứng lại bằng một giọng khó chịu:

- Nhưng anh đâu có quyền cấm cản em như vậy?

- Anh nói rồi mà, vì anh yêu em.

Cô nhăn mặt bực dọc:

- Anh yêu ai là quyền của anh, còn em.....

- Em phải yêu anh thôi. – Anh ngắt lời - Chẳng có ai khác ngoài anh.

Quỳnh bối rối. Gì mà khẳng định quyết liệt như vậy? Con tim cô là....của cô mà. Ánh mắt anh vẫn đắm đắm vào cô.

Nhận ra như có ngọn lửa cháy bỏng trong đó, cô ngập ngừng quay đi. Mất cô chợt đậu lại bó hoa cúc trắng đơn sơ nhưng thanh khiết.

Hít một hơi dài, cô cười gượng:

- Anh lạ thật đó. Em không thích cách nói chuyện bữa nay của anh chút nào. Thôi em về đây, em cũng không đến quán ăn đâu, anh cáo lỗi dùm em.

Cô vừa quay đi với tay lấy túi xách đã bị anh lôi tuột trở lại và ngã ập trong vòng tay anh. Ngay lập tức, môi anh tìm môi cô.

Qua giây phút hoảng sợ vì bất ngờ, cô phản kháng bần nạm đăm, bằng tiếng hét không thốt thành tiếng. Cô cố giãy dụa để tìm lối thoát nhưng vô hiệu trước nụ hôn cưỡng đoạt của anh.

Đợi Quỳnh mềm người lại, anh mới rời cô ra, nhưng vẫn giữ rịt cô trong vòng tay. Nâng khuôn mặt và nhìn thẳng vào ánh mắt tức giận và đăm lẹ của cô, anh nói bằng một giọng chuyên quyền nhưng hết sức say sưa:

- Em là của anh, phải không? Hãy hứa em là của anh nhé. Đừng

cười nói với bất kỳ tên đàn ông nào nữa. Trên đời này không có ai yêu em bằng anh đâu.

Quẹt cườm tay thật mạnh lên môi, Quỳnh nghiêng răng vung ra một cách quyết liệt nhưng vẫn không thoát khỏi gọng kềm cánh tay anh. Nước mắt ràn rụa trên mặt, cô quát lên:

- Buông tôi ra. Anh điên rồi.

Anh vẫn cười tươi:

- Thì tại yêu em nên mới điên như vậy.

- Nhưng tôi không yêu anh! – Cô tát mạnh vào má anh và hét thật lớn.

Cái tát khá mạnh, câu khẳng định ném vào anh cũng bất ngờ, Bá Cường dờ người nhìn cô.

Trong tích tắc ấy, cô vượt được khỏi anh. Anh vươn tay định kéo cô lại. Nhưng Quỳnh đã chộp được bó hoa trên bàn. Quất túi bụi vào anh với sự hoảng hốt và tức tối, cô vừa khóc vừa hét lên:

- Đừng đụng vào tôi. Tôi không yêu anh mà. Tôi không yêu anh, buông tôi ra.

- Quỳnh! Nghe anh nói, anh.....

Cánh cửa phòng chợt mở tung, ánh sáng từ bên ngoài ủa vào.

Không cần suy nghĩ, Quỳnh lao ra lối thoát ấy.

Người đàn ông né người để cô chạy qua, mắt anh ta nheo lại chăm chăm nhìn Bá Cường, ánh mắt đanh lại miệt thị.

Muốn đuổi theo cô, nhưng nhận ra kẻ đối đầu trước mặt, Bá Cường nghiêng răng nắm chặt tay lại, người run lên giận dữ.

Anh muốn trút tất cả sự giận dữ của mình lúc này lên người hắn, cái gã lúc nào cũng giữ vẻ điềm tĩnh thản nhiên, cái gã lúc nào cũng tỏ ra hơn người một cách dửng dưng ấy.

Nhưng....không hiểu sao anh cứ lạng lạng mãi mà không làm được gì cả, chỉ đứng trơ ra đó, cảm giận nhưng cũng nhục nhĩ trước cái nhìn khinh miệt của hắn.

Rồi hắn bỏ đi, bất ngờ như lúc ập đến.

Dựa vào dãy bàn trang điểm, Bá Cường bàng hoàng thẫn người.

Anh nhìn quanh. Gian phòng chỉ còn anh, Quỳnh đã tuôn chạy ra ngoài rồi, nhưng câu nói của cô vẫn còn vang rõ bên tai anh.

Cô không yêu anh? Có thật là cô không hề yêu anh? Vì anh không xứng đáng, vì anh vụng về hay vì cô đã có một kẻ khác trong tim? Kẻ đó là ai? Bá Cường đau thất khi nghĩ đến gã đàn ông mình ghét.

Tình yêu nồng nàn của anh không bằng được cái vẻ lạnh lùng mà hào nhoáng của gã Minh Chương đó. Là tại anh tỏ bày quá muộn hay tại gã đó có tài dụ dỗ các cô gái trẻ ngây thơ như Hoàng Quỳnh?

Anh đã thua cuộc thật sao?

Chương đuổi kịp Quỳnh ở những nấc thang cuối, chìa ra túi khăn giấy, anh im lặng nhìn cô cúi mặt vào tường và rầm rút khóc. Một vài người đi lướt qua họ, Chương thản nhiên hứng những cái nhìn tò mò đó.

Thấy bàn cô còn nắm chặt phần cành hoa của bó hoa tươi tắn đến không còn nhận ra, anh khẽ gỡ ra khỏi mấy ngón tay mảnh dẻ. Cử chỉ ấy làm cô giật mình, Chương vội nói nhẹ nhàng:

- Đừng sợ, bó hoa hư rồi. Bỏ đi nhé, tôi sẽ tặng em bó hoa khác.

Có câu nói nhẹ nhàng như dỗ dành của anh, cô thả tay và dần dà nín khóc. chừng như đã trút bớt sự tức tối ra thành những giọt lệ ướt cả mấy mảnh khăn giấy, cô có vẻ tỉnh táo đôi chút. Cô ngược cặp mắt mong đờ lên và thấy ngượng với những ánh mắt xung quanh.

- Ta đi khỏi đây đi. – Chương cầm khuỷu tay cô đẩy nhẹ.

Hít hít mũi, Quỳnh thụ động bước theo anh, mở cửa xe cho cô, anh vào chỗ và đưa cô đến một quán nước lịch sự nhưng khá vắng vẻ.

Uống ngụm cà phê đá và tạm lấy lại bình tĩnh, cô ngồi chờ người nhìn băng quơ vạt nắng chiều ngoài cửa hiên nhỏ trước mặt. Chương liếc nhìn cô, anh mỉm cười:

- Lần đầu tiên thấy cô ủ rũ như vậy.

Quỳnh im lặng một lúc rồi chột thờ dài:

- Cảm ơn anh.

Chương chỉ nhìn cô không đáp. Quỳnh quay lại cười gượng:

- Chắc anh thấy....buồn cười lắm. Có vậy mà cũng khóc ướt cả xấp khăn của anh, nhưng thật tình lúc này, tôi.....tức quá.

Nhớ lại vẻ hùng hổ kiêu cạo giấy lúc này của Bá Cường, Chương nhếch môi cười:

- vở kịch chưa diễn mà đạo diễn và diễn viên đã có mâu thuẫn rồi, chuyện thật lạ. Bộ anh chàng Bá Cường đó không sợ bị đâm cho vỡ mũi à?

Quỳnh ngẩng lên kinh ngạc:

- Anh nói hồi này anh...?

Chương so vai ngắt lời:

- Tôi chẳng làm gì cả, ý tôi là anh Hùng hôm trước đó.

Quỳnh trở mặt ngạc nhiên, cô muốn phì cười, nhưng người trước mặt vừa nghiêm nghị vừa dửng dưng, nên cô đành nín nhịn nụ cười của mình.

Thấy cô làm thinh và cứ nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, Chương nhăn mày:

- Tôi nói có gì không đúng à? Mặt mũi cô trông khó coi quá?

Lần này thì Quỳnh phì cười thật, cô lắc đầu:

- Anh thật là phiền. Tự dưng đem anh Hùng gán cho vai trò bảo hộ tôi, đã vậy còn chê bai mặt mũi tôi khó coi nữa.

Ngó băng quơ ra sân, cô chép miệng nói:

- Cái vai diễn này chưa công diễn mà bắt đầu làm tôi khó chịu rồi, tại sao người ta hay làm rồi ren hết cả lên như vậy? Bình thường như xưa nay có phải tốt hơn không? Cuộc sống đã phức tạp mà cứ làm cho phức tạp thêm.

Chương không đáp, anh lơ đãng nhìn cô và có vẻ tư lự. Còn Quỳnh chống tay lên cằm, ngấm vật nằng rục tỏ trước mặt mà buồn rầu.

Cô và Bá Cường quen biết có đến cả năm rồi, tuy gặp mặt và làm việc chỉ vài lần, nhưng cô chưa bao giờ ngờ anh lại có thể tỏ tình với mình một cách hung bạo như thế.

Đây là tình yêu sao? Tình yêu gì mà cô chỉ thấy tức tối vì bị áp chế, thấy khó chịu quá chừng vì cái hôn đầu tiên. Con tim cô đã lập tức phản ứng một cách quyết liệt. Nó như khẳng định với cô rằng cô không hề yêu anh. Niềm đam mê trong ánh mắt anh chỉ làm cô sợ hãi và càng phản kháng hơn thôi.

Sự việc cô đã mơ hồ đoán trước và né tránh, không ngờ cũng đã xảy ra. Rồi mai đây vẫn còn làm việc chung, cô và anh làm sao có thể tự nhiên và vui vẻ như xưa?

Quỳnh cảm thấy chán nản quá. Cô thích Bá Cường là một người anh từng trải và tốt bụng như Hùng, như Bình, cô không muốn anh lại nghĩ về mình như một người bạn gái.

Quỳnh chợt nghĩ, giả sử người tỏ tình với cô không là Bá Cường, người cô luôn kính phục và giữ khoảng cách nhất định, mà là một người đàn ông khác, có thể không nồng nàn bằng anh, không yêu mê muội bằng anh, nhưng lại làm trái tim cô rung động thì sao nhỉ? Lúc đó liệu cô có phản ứng một cách quyết liệt đến như vậy không? Câu hỏi ấy không thể tự trả lời, nhưng một liên tưởng thoáng qua làm Quỳnh bỗng đỏ mặt, cô lén nhìn qua Chương, thấy anh vẫn trầm ngâm với khói thuốc.

Cô hắng nhỏ giọng, Chương ngưng suy nghĩ, anh nhướn mày nhìn cô như một dấu hỏi. Đặt trả túi khăn giấy chỉ còn vài miếng lên bàn, cô đứng dậy và cười gượng:

- Tôi phải đi rồi. Cảm ơn ly nước của anh.

Chương cũng đứng lên, anh nói trong khi để tiền lên bàn:

- Để tôi đưa cô về.

Quỳnh vội lắc đầu nói nhanh:

- Dạ thôi khỏi, anh đừng để tâm, tôi tự về được rồi.

Chương hơi ngạc nhiên nhưng anh không cản cô. Quỳnh ra đến đường, cô vẫy tay một chiếc honda ôm để về nhà. Chiếc honda cũ kỹ chạy linh xình và thở ra cả màn khói đen, nhưng cô tự nhủ sẽ yên tâm hơn, an toàn hơn trên chiếc Ford sang trọng ấy.

“Muốn còn vô tư, yêu đời, muốn mình còn là mình thì phải tránh xa bọn đàn ông bay bướm cả trăm thước”. Đó là lời nói cửa miệng của Thúy Hoa, giờ đây gồng người trước sự dằn xốc của chiếc honda ôm, cô thầm nhắm lại để răn mình.

Chiếc xe chạy qua một cửa hàng hoa, Quỳnh chợt nhớ đến bó hoa cúc trắng đơn giản mà đáng yêu khi nãy. Thật tội nghiệp bó hoa, chưa chi đã bị tan tành.

À, mà khi nãy hình như người ta có hứa mua cho cô bó khác mà? Hứa vậy, nhưng có thấy đâu?

Quỳnh ngậm ngùi nhớ thêm một câu cửa miệng khác của Thúy Hoa: “Đàn ông, nhất là hạng người đào hoa bạc bẽo ghê lắm. Nói đó quên đó liền. Đừng bao giờ tin hết vào họ”.

Ừ, Thúy Hoa nói đúng, cô sẽ không tin gì hết. Và cô sẽ luôn cẩn thận đề phòng.

Nắng mới

Chương 11

Tiếng vỗ tay vang lên khắp khán phòng, đèn bật sáng. Quỳnh đứng lên cùng với Nam Long, Thảo Mai và Minh Hùng dàn hàng để cúi chào Đại Biểu và Ban giám đốc nhà hát.

Cả bốn người đều cười tươi. Riêng Quỳnh cứ ngất ngây mãi với tiếng vỗ tay và ánh sáng rực rỡ của giàn đèn.

Lần đầu tiên cô có vai diễn chính, lần đầu tiên nhận được tràng pháo tay rộn ràng như vậy, dù tràng pháo tay chỉ là của nhóm nhân viên nhà hát, vài đồng nghiệp và một vài vị trong ban giám khảo.

Vở kịch được thông qua không nhỉ? Sẽ được công diễn chính thức không? Chưa ai biết chính xác điều đó.

Bình ra hiệu cho cô thư ký ôm bó hoa lên trao tặng nhóm diễn viên.

Ở hàng ghế đầu, Bá Cường nhận được những cái vỗ tay khen ngợi và bắt tay nồng hậu. Anh định lôi tay tác giả kịch bản vào cuộc cho hân hân rộn rộn ngang với anh, nhưng khi nhìn lại chiếc ghế kia, hân ta đã biến đâu mất.

Khi tiễn các vị khách mời và những vị Giám khảo của vở kịch, anh

trở vào hậu trường.

Cả nhóm kịch từ diễn viên đến chuyên viên âm thanh, ánh sáng đều đang hỉ hả quay quần bên Bình với mấy ly cà phê sữa đá. Bình đang hồ hởi những gì đó làm cả bọn khoái chí gật gù.

Bá Cường khó chịu khi nhận ra Minh Chương chuồn vào đây từ lúc nào, anh ta ngồi khuất trong góc, như không muốn mọi người chú ý đến mình.

Thấy Bá Cường vào, Bình hất mặt cười:

- Sao đạo diễn? Kết quả thế nào?

Bá Cường đảo mắt khắp một lượt như thu hết vẻ chờ đợi thấp thỏm của từng người. Hơi lửng khựng trước ánh mắt lạnh nhạt của Quỳnh, hít một hơi dài trấn tĩnh, cuối cùng anh nói một cách trang trọng:

- Đã được OK miệng rồi, mai nhận chương trình biểu diễn chính thức.

Cả phòng oà tiếng huýt sáo và vỗ tay, Nam Long khoái chí choàng tay qua vai Quỳnh:

- Thấy chưa. Đã nói mình diễn được mà, Quỳnh cứ lo lắng không đầu.

Cô cười nhưng Bá Cường lừ mắt:

- Nè, cảnh cáo cánh tay của cậu đấy, Nam Long, làm ơn bỏ xuống giùm.

Nam Long hơi ngạc nhiên, anh chàng nhăn nhó:

- Gì mà dữ vậy sếp, thân tình với bạn diễn thôi mà. Nhỏ Quỳnh đâu có nhăn mà sếp nhăn?

Nhận ra đôi mày khế cau lại của cô, Bá Cường trợn mắt ngáp ngừng chưa biết trả lời ra sao thì Minh Chương đã rời chỗ bước ra và mỉm cười:

- Ý anh Cường muốn cảnh cáo cậu đó. Thân tình với bạn diễn thì tạm chấp nhận, nhưng bày tỏ tình thân với bạn gái của tôi thì có mực độ thôi.

Một trái bom có nổ bùng tại chỗ cũng không gây ấn tượng bằng câu nói của Chương. Mọi người tròn mắt nhìn nhau. Có ai đó suýt nhỏ làm Nam Long sực tỉnh rút tay về ngay.

Quỳnh cũng bất ngờ đến nỗi ngẩn người ra. Mắt cô chuyển từ Bá Cường sang Chương mà như không thấy gì, cô lắp bắp:

- Anh....nói gì vậy? Tôi là bạn gái của anh hồi nào?

Chương đến bên và nháy mắt cười với cô:

- Khi nào em chấp nhận làm bạn gái của tôi thì tôi không biết, nhưng tôi đã tuyên bố trước mặt mọi người như vậy, có nghĩa là từ bây giờ sẽ tranh thủ tình cảm của em, hiểu chưa?

Quỳnh chờ người:

- Anh...đùa à?

Chương tròn mắt:

- Sao lại đùa? Tôi nói rất rõ ràng mà. Có mọi người làm chứng. Mong em để ý đến sự thành thật của tôi.

Lờ đi về mặt cực kỳ khó coi của Bá Cường, Chương thản nhiên quay lại Bình:

- Đừng há hốc mồm ra thế. Mà ủng hộ tao chứ?

Bình sực tỉnh, anh gật đầu lia lịa:

- Ừ được, tất nhiên là ủng hộ mày rồi. Tao khoái người quen thành một nhà lắm.

Ngay lập tức, anh ủng hộ bằng những câu khề khà trêu đùa và lần chúc mừng đầy ngụ ý.

Quỳnh khó chịu khi bắt gặp những ánh mắt bạn diễn bốt về thân thiện. Ngay cả với Bá Cường, tuy cô thấy nhẹ nhõm hơn, nhưng vẫn áy náy khó an trước cái nhìn oán trách, lạnh lẽo của anh.

Không để cô phải luống cuống lâu, Chương cười nói vài câu xin lỗi mọi người rồi kéo tay cô đi. Quỳnh lơ ngơ theo anh ra đến bãi xe mới sực tỉnh, cô giằng tay lại:

- Anh làm gì vậy? Định đưa tôi đi đâu?

- Tìm chỗ nói chuyện. – Chương cười tỉnh – Tôi biết em có chuyện muốn cãi lầy với tôi mà, không phải sao?

- Anh giận vậy đủ chưa? Tôi tự biết cách tránh anh Cường mà, đâu cần anh xen vào như vậy?

Chương quay nhìn cô và nghiêm giọng:

- Tôi khẳng định với em là không phải chuyện đùa giận. Tôi cũng chẳng phải vì giúp em khỏi bị Bá Cường quấy rầy. Lên xe đi.

Mở cửa xe, anh nhìn cô chờ đợi.

Quỳnh bậm môi. Cô không chối là muốn nói chuyện cho thật rõ ràng, nhưng quyết liệt từ chối ngồi lên chiếc xe sang trọng của anh.

- Tại sao? Đây đâu phải là lần đầu em đi xe này? – Chương khẽ cau mày.

Cô nổi quạu:

- Lần đó khác lần này khác. Tôi....không thích chiếc xe của anh.

Chương nhướn mày gật gù. Đóng cửa xe lại, anh nắm tay cô.

- Anh lại làm trò gì nữa? - Cô sầm mặt.

Anh chất lưỡi:

- Không thích xe này thì đi taxi chứ? Hay em muốn đi bộ?

Quỳnh im lặng khi anh ngoắc chiếc taxi đậu trước nhà hát. Chiếc xe lướt đi. Trên xe, Quỳnh không nói câu nào, cũng không hỏi anh đưa

cô đi đâu. Chương ngồi cạnh cũng không bắt chuyện.

Đến khi chiếc xe queo vào một con hẻm rộng nhưng vắng vẻ, rồi ngừng trước một cánh cổng có giàn dây leo um tùm, cô mới nhú mày nhìn:

- Đây đâu phải là quán nước? – Cô hỏi khi anh mở cổng.

- Tôi có nói sẽ đến quán nước đâu? - Anh cười.

Quỳnh ngờ ngợ bước vào khoảng sân trống trải được thấp sáng bởi ngọn đèn nhỏ từ hiên ngôi nhà chính tối om, im ắng, cô quay lại nhìn anh.

Chương khoát tay cười:

- Đây là nhà tôi, nếu em muốn hỏi cho rõ.

- Anh dẫn tôi về làm gì? – Quỳnh khựng lại kinh ngạc.

Anh nhướn mày:

- Em biết nhà tôi chưa?

- Tất nhiên là chưa? Tôi biết nhà anh làm gì?

Anh cười cười:

- Vậy thì bây giờ đến cho biết. Tôi đã nói sẽ tranh thủ tình cảm của em mà. Đưa em về cho biết nhà có được coi là có thành ý không?

Cô nghếch mặt nhìn anh. Thành ý gì nhỉ? Tự dưng lôi cô về nhà lúc tối thui như vậy? Mà nhà rộng thênh, lại vắng tanh nữa chứ? Mưu đồ gì vậy? Cô chột dạ.

Chương ân cần:

- Em vào nhà đi.

- Không. – Quỳnh vội kêu lên.

Cô ngập ngừng rồi chỉ đại vào chiếc ghế đá bên hiên nhà:

- Tôi....muốn ngồi đây, ngồi đây nói chuyện được rồi.

Chương ngạc nhiên nhưng cũng lắc đầu chịu ý. Đợi cô ngồi yên, anh ngồi xuống ngay bên cạnh. Lúc này, Quỳnh mới thấy ý kiến của mình cũng dở tệ, tự nhiên đòi ngồi ở đây, trong cái sân vắng vẻ chỉ có mỗi một cái ghế đá này.

Như hiểu được cô đang nghĩ gì. Chương cười cười.

Tự dưng Quỳnh khó thở với nụ cười nửa đùa nửa thật ấy, nó vừa như nồng ấm, lại vừa như lạt lẽo vô chừng. Cô buột miệng:

- Anh có nụ cười thấy ghét quá.

Câu nói chót quớt nhưng làm Chương bật cười thú vị:

- Vậy à? Xin lỗi nhé, nó vốn dĩ như vậy rồi.

Cô liếc xéo anh lăm bắm:

- Hồi trước khác, bây giờ lại như vậy.

Anh ngạc nhiên nhìn cô:

- Em nói gì vậy?

- Ý tôi là cái dạo....tôi giả mù gạt anh đó, anh cười đằng hoàng hơn.
- Lại vậy nữa. – Chương phì cười – Bây giờ thì tệ hơn, nham nhở hơn à?

- Không nham nhở nhưng lại khinh mạn, chế giễu người khác thôi. Chương ngưng ngay nụ cười. Anh đăm đăm nhìn cô, đôi mày hơi cau lại khó hiểu. Cảm thấy mình đã quá thẳng thắn, Quỳnh im lặng nhìn lảng qua tàng cây mạn trong sân.

Được một lúc, Chương bật cười. Thấy cô quay lại ngạc nhiên, anh tủm tỉm:

- Xin lỗi vì lại trưng ra với em nụ cười đáng ghét lần nữa, nhưng cho tôi hỏi nhé, ngoài cái cười khó coi ra, em còn ghét ở tôi gì nữa không?

- Còn chứ.

- Kể vài cái nghe thử xem.

- Nói thật à?

- Dĩ nhiên.

Có sự khuyến khích của đương sự, tuy về khuyến khích như nửa đùa nửa thật, nhưng có dịp nói cho hả, Quỳnh chớp lấy ngay:

- Trước hết là phong cách của anh, anh có kiểu cách rất thấy ghét.

Chương cười:

- Kiêu căng và hợm mình chứ gì?

Cô gạt đầu:

- Ừ, cảm ơn anh nói giùm. Cách anh nói chuyện, cách anh nhìn người khác, thậm chí cách anh hút thuốc, tất cả đều rất chướng mắt.

Chương vẫn cười nhưng nụ cười đã kém tươi:

- Còn gì nữa không?

- Còn, anh còn rất ngang ngược, muốn gì làm nấy, không hề để tâm đến ý kiến người khác xem người ta có đồng ý hay không.

Chương cau mày:

- Tôi như vậy hồi nào?

- Không à, chứ hồi nãy anh làm trò gì vậy?

- Trò gì?

Cô sầm mặt:

- Giả bộ không nhớ à? Tại sao nói bậy trước mọi người tôi là bạn gái của anh? Tôi đâu có mượn anh làm vậy? Nếu anh muốn giúp tôi tránh anh Cường thì thiếu gì cách, sao tự nhiên dùng cách này?

Anh nhìn cô chăm chú:

- Sao em cứ nhắc chuyện Bá Cường hoài, tôi thật tình muốn em là bạn gái của tôi mà.

Quỳnh kêu lên:

- Đừng có nói sảng. Mới hôm qua Bá Cường điên, hôm nay đến anh điên sao?

Chương bật cười. Trời đất! Tởm tình với cô đúng lúc vậy mà bị cô gán vào bệnh điên. Xem ra cũng thông cảm cho anh chàng Bá Cường kia.

Thấy anh gục gặc đầu cười, cô mím môi bực dọc hơn:

- Anh cười cái gì?

Vẫn giữ nguyên nụ cười cô ghét trên môi, anh thản nhiên nói:

- Tôi cười vì em vợ đũa cả nắm. Có lẽ tôi hơi hấp tấp, nhưng chuyện hôm qua khác chuyện hôm nay. Tôi khác Bá Cường.

- Khác cái chỗ nào? Giống y chang cái trò tình yêu áp chế đó thôi.

Chương nhướng mày:

- Tôi đâu áp chế gì em? Tôi không điên nên hiểu mình đang làm gì mà.

Quỳnh trề môi:

- Phải, anh hiểu mình đang làm gì, nhưng tôi thì chẳng hiểu anh đang làm gì, tự dưng nhảy vào tuyên bố tùm lum làm tôi mang tiếng.

Anh phì cười:

- Gì mà mang tiếng, thì trước sau gì em cũng là bạn gái của tôi rồi.

- Còn khuya! – Quỳnh tức quá kêu lên – Tôi với anh là hai thế giới khác nhau, làm gì mà bạn với bè được chứ.

Thấy anh nheo mắt không hiểu, cô giải thích:

- Tôi khác anh. Anh khô khan, dửng dưng, lạt lẽo. Anh làm người ta ghét, đi đâu cũng làm người ta dè chừng và khó chịu.

- Còn em thì làm người ta dễ chịu à? – Chương cố nín cười.

- Dĩ nhiên, tôi vui vẻ cởi mở hơn anh mà. Có thể anh cho là tôi dễ tin và nông cạn, nhưng con người đâu phải ai cũng xấu, cũng tệ, vui vẻ cởi mở với người ta thì người ta mới vui vẻ cởi mở với mình chứ.

Còn anh cứ giữ khoảng cách và kẻ cả như vậy vừa làm người ta ghét, vừa lại tự cô lập mình.

Anh nhìn cô thoáng ngớ ngàng vì những nhận xét bộc tuệch ấy.

- Thấy tôi nói đúng hết phải không? – Quỳnh nghinh mặt.

Anh gục gặc đầu cười:

- Có lẽ đúng, nhưng em không biết tình yêu là bù trừ cho nhau sao?

Tôi và em trái ngược nhau thì mới bổ khuyết cho nhau được chứ.

Càng trái ngược càng hay.

Cô trề môi xì một tiếng, anh phá lên cười:

- Không tin à? Không tin thì thử đánh cá xem?

- Đánh cá? Cái gì mà đánh cá?

Chương cười cười:

- Thì đánh cá là tôi sẽ chiếm được trái tim em trong thời gian ngắn nhất. Mình sẽ là một đôi thật xứng. Sao! Thử nhé?

Chưa biết anh có ý gì, vai cô đã bị choàng qua bằng cánh tay anh. Quỳnh chợt dạ gở tay anh ra:

- Anh đang dụ khị cái gì vậy? Tôi không ngu lắm đâu. Đừng nói với tôi là anh học theo sách của anh Cường nhé. Hôm qua bất ngờ tôi không đề phòng thôi, chứ hôm nay....

Chương nhăn mày hừ nhỏ:

- Đã nói em đừng đánh đồng tôi với anh Cường của em rồi mà. Tôi không phải là anh ta. Ngay cả khi hôn em, tôi cũng sẽ làm khá hơn. Cô bấu môi:

- Huyền hoang quá nhỉ? Tôi không biết là anh có tài bốc phét như vậy.

Câu nói mỉa nhưng Chương không giận mà trái lại còn cười thích thú:

- Còn em thì có tài lẩn tránh một cách nhát hít. Nếu không tin lời tôi, thì sao em không thử xem.

Thử gì nhỉ? Quỳnh không hiểu lắm và lại sờ sờ không dám hỏi. Lời thách thức kia nhẹ nhàng nhưng cô thấp thỏm đề phòng. Cô không biết sẽ như thế nào, không biết thật ra anh muốn gì, anh đang thật tình hay đùa cợt nữa.

Chương ngắm nhìn cô thật lâu bằng ánh mắt dịu dàng, và anh lại cười. Chỉ nụ cười đáng ghét và quen mắt đó thôi nhưng lại làm Quỳnh căng thẳng và bối rối. Tự nhủ thầm phải luôn cảnh giác ánh mắt và nụ cười đó, nhưng sao cô cứ hồi hộp và lo sợ.

Không muốn mình dễ dàng thua cuộc, cô hắng giọng:

- Anh nhìn tôi kiểu đó đã mấy phút rồi, không thấy chán chê sao?

- Chưa. Càng nhìn kỹ tôi mới càng thấy em xinh.

Cô bấu môi:

- Nói thừa. Câu này tôi đã nghe cả trăm lần rồi.

Chương bật cười trước vẻ cố tình gai góc của cô. Anh đưa tay vén mấy sợi tóc mai của cô, thích chí khi cảm nhận được sự đụng chạm mơ hồ ấy làm cô rùng mình và tia mắt thoáng vẻ lo lắng. Cô bấu môi hừ nhẹ:

- Lại cười. Anh có thử tán tỉnh tôi thì dùng cách khác đi, chứ cứ cười khì và khen tôi đẹp thì công không thôi. Có hay ho gì.

- Vậy sao? – Chương nhướn mày cười tinh quái. Cô nhỏ này khờ thật, vẽ đường hươu chạy kiểu này thì bảo sao anh không dẫn lòng.

Quệt khẽ ngón tay lên gò má cô, anh tùm tùm:

- Bao nhiêu người khen trước cũng mặc kệ, quan trọng là người

khen là ai thôi. Em không thấy thích khi nghe tôi khen à?

- Không hề. – Cô lại trề môi.

Khẽ nâng cằm cô lên, anh thì thầm:

- Em nói ghét nụ cười của tôi, còn tôi lại....thấy ghét đôi môi cứ bĩu ra của em quá. Phải kiểm tra kỹ xem nó đáng ghét hay đáng yêu nhé.

Vừa thì thầm, anh vừa cúi xuống và chậm rãi hôn cô. Quỳnh như chết ngộp, cô chẳng thể kêu lên, chẳng có nổi một cử chỉ phản đối, chỉ căng người trước nụ hôn dần dà, từ tốn ấy, môi anh nhẹ nhàng và mạnh mẽ, cứ miên man khiêu gợi từng mạch máu của cô.

Rời môi cô, anh lướt nhẹ lên góc má và đôi mắt, Quỳnh như quên hết những dè dặt đề phòng, cứ run theo đôi môi đắm đuối của anh, và muốn thân mình tan ra trong vòng tay ôm siết của anh.

Phút mê đắm ngưng lại khi anh rời môi. Cô chỉ biết ngơ ngác bối rối trước ánh mắt chăm chú của anh.

Kéo đầu cô dựa vào người để cô có thể giấu khuôn mặt ngượng ngùng vào ngực mình, anh vuốt tóc cô, hôn nhẹ lên mái tóc mượt ấy và lặng yên chờ đợi.

Khi con tim bớt run rẩy và hoang mang, cô ngóc dậy và nhìn anh.

Chương mỉm cười, cô nhả môi.

- Lại cười kiểu đó!

Anh phá lên cười dữ hơn:

- Em dị ứng với cái cười của anh thật à?

Quỳnh lặng thinh, anh đưa tay bẹo gò má vẫn còn ửng đỏ của cô:

- Nhưng nói gì thì nói, có ghét cái cười của anh cỡ nào thì em vẫn là bạn gái của anh rồi, ráng chấp nhận nó nhé.

Cô quẹt tay lên chỗ bị anh tình bơ đùa cợt và phản đối ngay:

- Ai là bạn gái của anh?

Chương trợn mắt:

- Còn chưa nữa sao? Anh đã tỏ tình, đã hôn lên em rồi mà?

Quỳnh đỏ bừng mặt, cô gạt tay anh ra:

- Vậy thì sao? Anh tỏ tình thì mặc anh, tôi đã chấp nhận đâu? Anh đừng nghĩ... hôn ầu tôi một lần có nghĩa tôi là bạn gái của anh.

Xoay người cô lại và giữ chặt cô trong tay, Chương cười:

- Ý em nói là hôn một lần chưa đủ để em chấp nhận làm người yêu của anh à? Vậy thì....

Quỳnh kêu lên, cô đẩy anh ra. Chương ngưng ngay, anh nheo mắt trước vẻ tức giận của cô:

- Ý em không phải vậy sao?

- Không phải. – Cô tức tối ngồi dịch ra xa. – Anh cứ cố tình hiểu sai ý của tôi. Anh...cơ hội thật.

Chương cau mày, mặt anh như phủ một lớp sương:

- Em đừng có cái kiểu e dè như vậy. Tôi đâu phải là Bá Cường.

Cảm thấy khó thở với sự thay đổi đột ngột của anh, Quỳnh kêu lên:

- Tôi biết anh là anh. Nhưng....cách tỏ tình của anh đâu khác gì anh Cường, tại sao anh tự cho mình cái quyền gán ép tôi như vậy. Tại sao đàn ông các anh ai cũng vậy, không hề tôn trọng người ta. Chương đăm đăm nhìn cô, Chương im lặng một lúc rồi nói nhẹ nhàng:

- Tôi không ép buộc ai cả. Xin lỗi vì hơi lấn lướt em, nhưng em đừng chối là mình cũng thích thú như tôi với nụ hôn đó.

Quỳnh đỏ mặt nói một cách khổ sở:

- Tôi thừa nhận tôi....cũng có chút cảm tình với anh, tôi....không cưỡng nổi nụ hôn của anh, nhưng vậy thì sao? Chẳng lẽ như vậy là anh có quyền đem tôi ra để đùa như thử tìm một tình yêu mới, cách yêu mới sao?

Chương nhìn cô chăm chú:

- Sao em cứ cho là tôi đùa cợt?

Quỳnh ghen ngào với nước mắt đã viền mi:

- Chứ còn không phải vậy à? Rõ ràng là hôm qua thấy tôi ngu ngốc bị ăn hiếp, anh hứa theo để bày trò đùa cợt tôi với kiểu cách khác.

- Tôi.....

- Đừng tìm cách thanh minh làm gì. Tôi ngốc nhưng vẫn nhận ra được mà.

Chương nhăn mày định nói, nhưng cô uất ức tuôn ra tiếp:

- Con người anh làm gì có tình yêu, anh dửng dưng và ngạo mạn với mọi thứ. thậm chí khi tỏ tình với tôi, khi hôn tôi, anh cũng giữ vẻ ngạo mạn như vậy.

Cô quệt nước mắt ghen lời:

- Anh làm như là....là tôi là con cò trong tay anh vậy. Chỉ cần anh vui miệng tỏ tình là tôi ưng chịu, chỉ cần nhân tiện tán tỉnh là tôi nghe theo. Tôi thật không chịu nổi phong cách đó, tôi là con người mà.

Chương lặng thinh sững sờ. Anh nghe cô trách móc một cách mơ hồ, và cũng mơ hồ nhìn những giọt nước mắt trào ra vì mình. Những lời nói ấy đi thẳng vào cái đầu quen luyện cách nhìn sự vật lạnh lùng và tỉnh táo của anh, làm anh muốn nghẹt cả hơi thở.

Cô nói đúng hay sai?

Anh có yêu cô không? Hay chỉ là chút mê đắm trước cái đẹp thu hút và bản chất mộc mạc, ngốc nghếch mà dễ thương của cô? Hay chỉ là trò tiêu khiển nảy ra nhằm chọc tức cái gã Bá Cường thô kệch kia thôi? Nếu như thế thì anh thật đáng khinh, thật không bằng được sự

chân tình của hắn ta.

Thấy cô quẹt nước mắt như nén lại tủi hờn, anh chùng lòng xót xa, khẽ đưa tay lau hộ cô. Quỳnh ngược nhìn anh, cô không nói, nhưng ánh mắt u buồn đầm ướt của cô làm anh thở dài và đưa tay chạm khẽ lên bờ vai cô.

- Xin lỗi em. – Anh lẩm bẩm khi kéo cô vào lòng.

Cô không cưỡng lại, chỉ gục vào ngực áo anh mà thả tuôn nước mắt tủi hờn. Gối đầu lên mớ tóc êm ả của cô, anh nhắm mắt lại và chợt cảm thấy lòng mình bình yên lạ lùng.

Không cần phải căng trí não ra để quan sát, để đối phó, không cần phải giữ khoảng cách, và luôn mệt mỏi vì phải đối phó với trăm thứ mình đáng ghét nữa. Xung quanh như lặng lẽ, hiền hoà, tất cả những bon chen lợi lộc đều như lui ra ngoài xa khi ôm cô trong tay.

Chương mở mắt, anh cúi nhìn Quỳnh và buột miệng:

- Anh không đùa cợt, không vu vơ đâu. Đừng từ chối anh nhé.

Trong vòng tay của anh, mơ màng nghe câu nói ấy, Quỳnh ngẩn người phân vân. Cô ngược nhìn anh mà bồi hồi xúc động. Mỗi anh lại tìm môi cô, lần này thật đắm đuối và nồng nàn.

Khi rời môi, cô nhìn vào mắt anh mong ước tìm thấy hình ảnh mình dưới đáy mắt ấy.

Đã bao lâu rồi nhỉ, cô mới được ở trong một vòng tay chở che, bảo vệ dịu dàng và ân cần như thế? Vòng tay của những người thân yêu nhất đã quá xa vời với cô. Còn vòng tay của anh thì lại hiện hữu và có thật.

Anh thật tình yêu cô sao? Còn cô? Quỳnh chưa hiểu rõ về mình. Chỉ biết là cô không thể cưỡng lại được ánh mắt anh, đôi môi anh. Và bỗng dưng cô thấy cần biết bao một vòng tay ấm áp như thế trong cuộc đời.

Nắng mới

Chương 12

Trong thư trước mày có tâm sự về chuyện tình tay ba của mình. Mày làm tao vừa ngạc nhiên vừa bức bối Quỳnh ạ.

Trước đây khi mày nhắc đến cái tay Bá Cường đó, tao đã nghe trong giọng của mày có gì như khâm phục, suy tôn. Hắn cũng khá có tên tuổi, lại từng là đạo diễn mấy đoạn phim quảng cáo có mày đóng,

mày nể phục anh ta cũng phải, nhưng mong mày sáng suốt đừng làm sự nể phục với tình yêu nhé.

Tao chưa gặp nên chưa biết gã Minh Chương ấy là con người như thế nào, nhưng hôm ra đi tao đã dặn mày rồi, tính mày luôn nhẹ dạ và chẳng có kiên định, sao chưa chịu suy xét đã vướng vào tình cảm nhanh như vậy?

Làm ơn tỉnh táo đi nhỏ khùng. Tình yêu đâu phải mơ hồ, dễ ẹc như vậy. Mày có bao giờ tự hỏi là mình thật sự yêu anh ta chưa không? Quen biết anh ta chưa lâu, mà mày đã thú nhận là rung động khi chỉ có riêng mày và anh ta. Đó có phải là cảm giác thật không? Hay chỉ là sau khi nghe anh ta tỏ tình quá mùi mẫn, quá quyết liệt mà mày mềm lòng nghĩ đó là tình yêu?

Tiếc là không thể về ngay trong lúc này để bóp trái tim dễ rung với tần số lạ của mày. Tao mong sao mày có thể nhớ tình yêu là con dao hai lưỡi, là một ván bài rủi may.

Yêu là chấp nhận trò may rủi, mà mày thì mít ướt và yếu lòng như vậy thì vướng vào sớm làm gì. Tóm lại nên gạt ra khỏi trái tim góc ngách của mày cả hai tên đó đi, nếu mày còn muốn thấy đời tươi đẹp.

Đọc kỹ thư của tao rồi nhúng đầu vào nước lạnh nhiều lần để tỉnh táo và suy nghĩ nhé. Và nhớ, nhớ nhất chuyện giữ mình, vì làm thân con gái gánh khổ nhiều hơn đàn ông, cẩn thận.

*Bạn mày,
Thúy Hoa”.*

Xếp lại lá thư, Quỳnh ngồi thờ im lặng. Thúy Hoa luôn sáng suốt và thực tế. Bức thư hồi âm của bạn trong lúc này càng làm cô rối bời. Không phải đợi đến khi xem lá thư này, cô mới hoang mang như thế. Hai tháng chính thức công diễn vở kịch, cũng là hai tháng cô sống trong cuộc sống khác hẳn trước đây.

Có tình yêu của Chương, có nụ hôn ngọt ngào, vòng tay ấm áp và những lần đưa đón hiềm hoi. Nhưng song song với những mật ngọt ấy là những lo lắng không yên từ sâu trong tiềm thức cô.

Không cần đến bức thư của Thúy Hoa cô cũng đã nhen nhúm sự hoang mang, bất ổn vì cứ vướng vất nhớ đến cô gái Huế ở sân bây hôm nào. Suy đoán của Thúy Hoa có chính xác không? Anh có phải là người chị ấy mong đợi?

Quỳnh không dám hỏi thẳng anh. Cô chỉ dằn vặt mình khi tự hỏi mình rồi sẽ như cô gái ấy? Cuối cuộc tình không có cả buổi tiễn đưa?

Với cô, có khi anh rất nồng nàn, lại có khi lại trầm ngâm, lặng lẽ. Cô

thì không gì có thể là bí mật lâu dài với anh, còn anh lại ít nói và kín đáo quá chừng.

Cuộc tình này rồi sẽ đẩy cô về đâu nếu nó cứ như một áp lực nặng nề như vậy. Quỳnh thờ dài. Chương đi vắng mấy hôm rồi. Mấy hôm không anh, cô lại càng thấy lo âu những chuyện xa vời. Không có anh, cô càng cảm thấy sợ hãi với sự cô đơn.

Cô biết anh đã là quan trọng đối với đời mình, và vì vậy lại càng lo sợ nếu có một ngày tình yêu tan vỡ.

Viết vài vòng thư hồi âm cho Thúy Hoa. Ngoài trời lất phất mưa, nhưng cô vẫn thay áo và cầm dù đi ra bưu điện. Vừa mở cửa, cô tròn mắt ngạc nhiên khi thấy dáng Chương bên ngoài.

Anh mặc áo mưa, nhưng đầu tóc ướt mem. Cởi chiếc áo mưa quăng vội vào góc phòng, anh chớp lấy tay cô kéo lại:

- Em đi đâu vậy?

- Lấy khăn cho anh lau tóc.

- Thôi khỏe. – Anh cười - Nhớ em quá.

Quỳnh cũng định buột miệng thú nhận mình cũng nhớ anh thì anh đã cuốn cô vào vòng tay và mãi miết hôn. Mấy giọt nước mưa nhỏ từ tóc anh xuống làm cô rùng mình.

Quên mất cơn lo lắng, quên cả nỗi muộn phiền âm ỉ, khi anh thả cô ra, cô rụt cổ cười. Thấy vậy, anh lắc đầu phản nản:

- Anh thì nhớ em điên người, còn em lại tỉnh bơ cười được.

Anh không cầm khăn mà kéo chiếc ghế thấp ngồi xuống và ra hiệu.

Quỳnh phì cười, cô cũng chịu ý đến lau khô tóc cho anh. Dựa lưng vào người cô, anh mơ màng:

- Chà, hạnh phúc thật. Xưa nay chưa bao giờ anh nghĩ làm biếng lại được lợi như thế.

Quỳnh cười, vò mớ tóc ngắn của anh cho rối bù:

- Sau phát hiện này của anh chắc chắn sẽ có khối người bị làm phiền.

- Người nào? Anh chỉ thích làm phiền em thôi.

Cô nhướn mắt cười. Anh chợt hỏi:

- Bốn ngày nay em làm gì?

- Bình thường.

Chương hứ một tiếng:

- Không được đáp gọn lỏn như vậy. Kể tỉ mỉ anh nghe xem.

Quỳnh phì cười chỉ tay vào mấy cái mũ mao, áo xống đang kết dở hạt châu và kim sa trên vách:

- Thì dạo này trời mưa nhà hát xen kẽ kịch hài, nên chỉ còn diễn tuần hai lần thôi, thầy An thì đang dạy vẽ tĩnh vật, em thất nghiệp nên

nhận kết mấy cái áo diễn cải lương cho bạn chi Hương. Vậy đủ tí mĩ chưa ạ?

Chương nheo mắt nhìn cô:

- Có vậy thôi à?

Hết giấu được, Quỳnh le lưỡi kể thật:

- Em còn đi theo đoàn làm phim của chị Hương đóng vai quần chúng hai buổi nữa. Vai y tá đi qua đi lại trong bệnh viện còn đỡ, còn hôm qua đóng vai người qua đường bị dầm mưa ướt thấy thương luôn.

Kéo cô ngồi lên đùi mình, Chương lắc đầu:

- Đã nói đừng theo mấy đoàn làm phim linh tinh đó mà em không chịu. Bướng bỉnh hoài như vậy có ngày lại cảm lạnh nữa cho coi.

Cô cãi:

- Tại bữa trước xui chứ em ít bệnh lắm. Vả lại mấy việc vặt đó thì cứ làm chứ anh. Vai quần chúng dễ ẹc mà.

Chương nhăn mặt:

- Nhưng em buồn chán kiểu đó anh không thích.

Quỳnh đưa tay bịt miệng anh và cười. Anh cũng có lần nói không thích cô ở trọ, không thích cách tính toán tiền bạc dè sẻn và rạch ròi của cô, nhưng cô vẫn không thay đổi.

Anh làm ra tiền, khá nhiều tiền, cô biết điều đó. Vậy thì sao chứ? Anh vẫn là anh, còn cô là cô. Cô không muốn cuộc tình của hai người vướng vào màu sắc đồng tiền. Cô đã hàng trăm lần bi quan rằng rồi sẽ có ngày họ chia tay, nhưng nếu có chuyện đó xảy ra, cô vẫn muốn giữ được lòng tự trọng của mình.

Chương hôn nhẹ lên gò má của cô:

- Mãi mê nghĩ gì vậy? Có chịu nghe anh nói chuyện không?

- Anh nói gì? – Cô nhướn mày.

- Đừng đi theo mấy đoàn làm phim đó nữa nhé em.

- Sao được. Công việc của em mà.

Anh có vẻ phật ý:

- Công chuyện gì ở đó? Em nhiều nghề nhưng toàn là nghề linh tinh, đã bảo em học về kinh doanh thương mại đi mà không chịu.

Cô chun mũi:

- Làm kinh doanh em đâu có hợp đâu.

Chương lắc đầu. Cứ nhắc đến việc chuyển nghề là cô ngang bướng vậy đó.

- Em cứ nói vậy hoài. Không học và làm thử sao biết không hợp?

Sao? Học thử nhé, anh sẽ đích thân chỉ vẽ cho em.

Quỳnh bịt tai và lắc đầu quầy quậy:

- Em không đủ sáng suốt và lại hay đổ đốn, sơ sẩy. Anh biết

khuyết điểm của em mà.

Chương bật cười. Tuy vẫn ương bướng, cố chấp, nhưng điệu bộ của cô làm anh không giận nổi. Quẹt ngón tay còn lạnh ngắt lên gò má cô, anh rề rà:

- Hay em đi học về kể toán đi?

Cô rụt cổ cười hì hì:

- Mấy con số ghét lắm. Lại càng không hợp.

- Vậy làm vợ anh hợp không? – Chương chột buột miệng.

Khựng người. Quỳnh tròn mắt nhìn anh.

Cô chưa kịp choáng ngợp với lời cầu hôn gián tiếp ấy thì thoáng đọc thấy sự hối tiếc trong mắt anh. Lòng cô bỗng chùng xuống cay đắng vì ngỡ ngàng.

Bao nhiêu mơ hồ bỗng tan đi để cho cô thấy một sự thật rất rõ ràng. Thì ra trong tim anh cô vẫn còn rất mờ nhạt. Hai tháng không là thời gian dài, nhưng anh nói ra làm chi câu ấy để rồi chột dạ hối hận. Anh làm cô bế bàng quá.

Lời anh nói chỉ là cao hứng lỡ thời thôi. Cô chưa chát tụt nủ rằng mình không nên dẹt mộng vì những phút cao hứng đó.

Gỡ tay anh ra, cô đứng dậy. Chương lừng khừng giữ tay cô:

- Em đi đâu vậy?

- Em nấu nướng pha cho anh ly cà phê. – Cô nói mà không quay lại.

Trong lúc cô loay hoay bên cái bếp điện nhỏ xíu góc phòng, Chương im lặng nhìn cô. Anh đang thăm nguyền rủa mình.

Anh biết mình yêu cô. Chưa bao giờ có người con gái nào làm anh thay đổi nhiều như vậy. Có tình yêu của cô, anh trở nên hoà nhã hơn, vui vẻ hơn, anh như tự xé bớt cái vỏ bọc lạnh lùng kín đáo của mình mặc dù chưa thể cởi mở với hết thầy mọi người.

Thấy cô sống khá chật vậy, anh muốn tìm cách lo lắng cho cô, nhưng còn một mái ấm gia đình ư? Điều gì đã khiến anh buột miệng nói ra câu nói ngu ngốc ấy nhỉ? Chương nặng nề khi hiểu cô buồn.

Đối với mọi chuyện cô dễ tin và khờ khạo, nhưng đối với anh, cô đặc biệt hiểu khá rõ suy nghĩ của anh. Chương thăm thở dài. Mấy ngày nhớ cô điên cuồng, vừa về nhà quăng bỏ hành lý là anh tìm đến cô ngay. Tưởng đâu có thể ôm cô trong vòng tay thả thả hết nỗi nhớ thương, vậy mà....

Hai tách cà phê cô mang ra thơm ngát, nóng hổi, nhưng không gian đã chùng xuống rồi. Lần đầu tiên với Quỳnh, cà phê trở thành một thứ nước vô vị, nhạt nhẽo làm sao.

Rời khỏi trụ sở hãng phim, Hương lôi Quỳnh qua quán nước vỉa hè

chéch bên đường. Thấy vẻ mặt Quỳnh hơi bồn chồn, Hương cười:

- Làm gì hồi hộp vậy. Vai này em diễn được mà.

- Em hơi lo, không biết được không.

Hương phẩy tay:

- Lo khi gì. Có mấy người được mời diễn thử vai này thật, nhưng em yên chí đi, chị coi giò căng mấy cô kia hết rồi, không hợp vai bằng em đâu. Nhất là em đã tạo chút tên tuổi với cái vở kịch của gã Minh Chương đó, sẽ dễ được chú ý hơn.

Rót nước ngọt vào ly cô, Hương cười:

- Là vai phụ thôi, nhưng là vai phụ nổi, diễn tốt vai này, em cứ yên chí là có hợp đồng mời đóng phim dài dài. Đây là phim lớn mà, chọn cảnh quay khắp từ Huế đến cao nguyên rồi cả miền biển, đóng phim này coi như đi du lịch khắp xứ, là cơ hội lán sân qua điện ảnh luôn.

Thấy Quỳnh gục gặc đầu nhưng không hào hứng như trước, Hương chồm lên tò mò:

- Còn lo gì à?

Quỳnh ngập ngừng nhìn đoạn tiểu phẩm phải đóng thử cho vai diễn ngày mai trên bàn:

- Chút chuyện thôi ạ.

- Thì nói nghe thử coi, chuyện dính tới Minh Chương phải không?

Quỳnh hết giấu, cô gật đầu băn khoăn:

- Em cũng biết nếu được nhận vai diễn này sẽ tốt cho sự nghiệp của mình, nhưng mà....không biết anh Chương có ý kiến gì không?

Hương trợn mắt:

- Cái gì? Kịch diễn nửa năm ngót khách rồi. Bảo hẳn viết kịch bản khác hay y vậy để nhỏ diễn thì cứ lắc đầu nói thử viết kịch một lần cho vui thôi, bây giờ có cơ hội đóng phim phải chụp ngay chứ. Chẳng lẽ còn chờ ý hẳn?

Quỳnh phì cười. Cứ y như rằng, Chương không thích cô đóng phim nên không thích đề cập đến chị Hương, còn chị thì vừa nghe nhắc đến anh là đã sùng sộ lên rồi.

Hôm trước anh đến, chị đã bảo thẳng rằng anh viết thêm vài kịch bản nữa cho cô đóng. Anh từ chối, chị càng ác cảm hơn. Chỉ làm như viết kịch bản dễ dàng lắm vậy.

Hương chép miệng:

- Tay Chương đó tính nết khó ưa lắm. Mới bỏ bịch thôi đã độc tài rồi.

Nhỏ phải giữ vững lập trường mới được, không thì bị hẳn qua mặt cho coi.

Uống hết ly nước ngọt, chị khoác túi xách lên vai đứng lên:

- Thôi về học thuộc phần thoại của tiểu phẩm đó đi. Sáng thứ hai

tuần sau ghé thẳng hãng phim, cứ tự tin diễn là được thôi.

Thấy chị khoác túi đứng lên, Quỳnh hỏi:

- Chị bận đi nữa à?

Hương gật:

- Chị còn ghé lên đài truyền hình nữa, không chở nhỏ về được đâu, chút nhỏ đi xe ôm về nè. Về sớm đi, coi chừng mưa.

Hương đi khuất, Quỳnh giở bản tiểu phẩm đọc lướt qua. Đoạn tiểu phẩm chỉ gồm hai trang, trong đó phần thoại chia làm hai, cô và vai nam chính. Cô nhắm sơ những đoạn thoại mà buồn cười.

Đây là vai một cô gái yêu ông anh nuôi mình. Anh chàng phụ tình nên cô đau khổ oán trách rồi sau đó tự tử. Vai yêu đương lãng xẹt vậy mà chị Hương dám nói là hợp với cô. Nếu chị nói thù lao hợp với túi tiền luôn xẹp của cô thì nghe đúng hơn.

Quỳnh nghĩ bụng không biết cô trong vai cô em gái dở hơi này có thuận mắt ông đạo diễn không, cái khó nữa là không biết Chương nghĩ sao.

Xưa nay anh không hài lòng khi thỉnh thoảng cô cứ theo chị Hương đóng tạm bộ những vai quần chúng trong phim, bây giờ lại là có vai có đất diễn堂堂 hoàng, không biết anh sẽ phản ứng ra sao nhỉ?

Quỳnh phát hiện rằng dạo này càng ngày cô càng bị ảnh hưởng sâu sắc. Cô hay để ý đến những điều gì làm anh hài lòng hoặc không hài lòng, ngoài chuyện ngoan cố giữ nghề nghiệp táp nham mình thích, còn những điều nhỏ nhặt khác, không biết từ bao giờ cô đều chịu theo ý của anh.

Có vài giọt nước nhỏ li ti rơi từ trên cao xuống làm Quỳnh sực tỉnh những mơ mộng. Cô ngước lên. Ồ, mưa rồi đây, một màn mưa bụi đẹp quá. Cô xòe tay hứng những đám bụi màu bạc mát lạnh mà thích thú.

Đang vô tư ngắm nhìn màn mưa, mắt cô cũng vô tình thu được trong tầm nhìn một đôi nam nữ vừa bước ra từ nhà hàng bên cạnh. Cô sửng ngờ.

Dáng Minh Chương vẫn lừng lững cao ngạo không thể nhìn lầm. Cô gái đi bên cạnh anh có mái tóc nhuộm màu nâu đẹp một cách dịu dàng. Tay cô khoác lấy cánh tay anh, cô đang nói và anh nghe một cách lơ đãng. Anh không hề nhìn nghiêng ngửa để thấy được gương mặt sửng sờ của Quỳnh ở gần đó.

Họ bước lên chiếc xe của anh và lái đi. Mưa bụi lất phất rơi theo gió, làm lung linh hình ảnh chiếc xe đang xa mờ dần.

Quỳnh ngồi thừ ra mặc cho màn mưa bụi thổi lạnh mặt mũi, cô nhìn trân trân vào một điểm vô hình nào như đắm mình ra khỏi thế giới

xung quanh.

Không biết phải mất bao lâu, Quỳnh mới tỉnh lại được đôi chút. Cô ngẩng đầu nhìn quanh để tin rằng chuyện khi nãy là sự thật, rằng điều cô vừa nhìn thấy là thật. Cái đau thắt cả ruột gan, tim óc ủa về.

Quỳnh cắn chặt răng cố nuốt cơn uất nghẹn.

Tại sao lại như vậy? Chuyện cô thầm e ngại đã xảy ra. Anh đã dễ dàng quay lưng với cô để gặp lại người yêu cũ.

Cô gái ấy Quỳnh đã nhận ra. Thúy Hoa đoán không sai, chính là cô gái có giọng Huế êm dịu. Chuyển xuất ngoại cho cô mái tóc khác màu, nhưng do đó lại càng đẹp hơn.

Quỳnh run rẩy tự hỏi tại sao nhìn tận mắt cảnh đó, cô không thể có phản ứng nào khác, không đứng lên chặn bước anh, không tát vào bộ mặt thờ ơ ngạo nghễ của anh một cái tát căm giận, không mắng nhiếc, rửa xả con người coi tình yêu là trò đùa đó?

Tại sao cô không làm gì cả mà chỉ ngồi lặng câm như hoá đá thế này thôi? Có phải tự trong thâm tâm cô đã mơ hồ thấy từ anh một cuộc tình không bền vững? Đã lo sợ nhưng biết trước là sẽ có ngày này? Cô tự hỏi anh có yêu cô không? Có lẽ có một chút, một chút thôi, không đủ để anh thật lòng.

Mưa bụi mờ người nhưng cũng đã làm tóc cô bắt đầu ướt nước.

Quỳnh bặm môi cố trấn tĩnh đầu óc đang hỗn loạn của mình. Cô quyết định đến quầy điện thoại. Giọng của Minh Chương vang lên khô khan trong máy:

- Là.....em đây? – Cô buông tiếng mà hầu như không nhận ra cái giọng tíu tít thường ngày của mình.

-Ồ! Quỳnh hả? Phải em không? - Giọng Chương đầy ngạc nhiên. Không ngạc nhiên sao được vì đây là lần đầu cô gọi vào máy cầm tay của anh.

- Là em. Anh....có thể gặp em không?

- Bây giờ à? Có chuyện gì sao em?

Cô khẽ nhắm mắt rưng rưng. Giọng anh sao vẫn có thể ngọt ngào như vậy? Cái giọng êm đềm này có ai ngờ nổi là đong đầy giả trá? Anh đang ở đâu? Người con gái Huế đẹp rực rỡ kia có còn ở cạnh anh không nhỉ? chắc là không rồi, vì không nên anh mới có thể ban phát chất giọng ngọt ngào này cho cô.

Nén chặt xúc động, cô cố thản nhiên:

- Chuyện nhỏ thôi, nhưng em mong anh đến.

- Vậy khoảng mười phút nữa anh ghé, được không?

- Bao lâu cũng được, nhưng em không ở nhà. – Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn – Em đang ở một quán nước vỉa hè, ngay cạnh...

Nhà hàng Hoàng Lan.

Chương nín lặng bên kia đầu dây. Quỳnh chột cười nhạt. Thông minh nhạy bén như anh có lẽ đã hiểu ra điều gì rồi. Chuyện bây giờ chỉ là anh dám đến đối mặt với cô hay không thôi.

Cô chờ đợi. Có đến mấy giây sau, anh mới đáp gọn:

- Được, hãy đợi anh.

Trở về chỗ, Quỳnh gọi thêm ly cà phê pha đậm, cô muốn thật tỉnh táo trước anh.

Không đầy năm phút, xe của anh đã đậu ngay lề đường. Cô nhìn anh bước xuống xe và lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế thấp của Hương khi nãy.

Thằng bé bán hàng đem ly cà phê của Quỳnh ra và hỏi anh uống gì, anh lắc đầu khoát tay, thằng bé ngơ ngác bỏ vào.

Quỳnh im lặng uống từng giọt cà phê đặc quánh, vị đắng nồng ở đầu lưỡi không ngon gì. Cô chột buồn cười. Xưa nay bị coi là đứa con gái mít ướt, nhưng khi điều đau đớn nhất xảy ra, cô lại không thể dễ dàng khóc cho vui được, nhất là không thể khóc trước anh.

Ừ nhỉ, thôi vậy cũng tốt, khóc để làm gì? Có ai tiếc nuôi những giọt nước mắt của cô đâu.

Sách vở có nói nước mắt con gái quý lắm, nó ngọt ngào vì nó chở tất cả tâm tình nguyên sơ của một thời hồn nhiên ngây thơ. Nhưng nước mắt của cô chỉ là những giọt nước mắt có vị mặn chát, đã biết không có kết quả mà vẫn ngu ngốc yêu, có đáng quý gì đâu.

Quỳnh không lên tiếng, Chương cũng trầm lặng chờ đợi. Anh hiểu cô đã nhìn thấy anh và Sương từ nhà hàng bước ra và cô đang đau đớn khi nghĩ mình bị phản bội, nhưng anh không tìm cách thanh minh, anh chỉ chờ cô lên tiếng hỏi.

Điều anh chờ đợi rốt cuộc là một điểm cao ngất mà Quỳnh không thể vượt qua. Cô uống cạn ly cà phê nhưng vẫn không minh mẫn hơn, không biết phải gạn hỏi anh làm sao để đừng đánh mất lòng tự trọng của mình.

Anh đã đến rồi đó, đã ngồi trước mặt cô. Vậy thì sao cô không thể cao giọng căn dặn anh cô gái khi nãy là ai, để xem anh đối trá ra sao? Nếu không thì cứ nắm lấy vạt áo anh, tức tưởi trách hờn tại sao anh lại đùa giỡn với tình yêu của mình.

Mà hỏi cho rõ, căn dặn cho ra, vậy thì sao?

Nếu anh lạnh lùng khẳng định chị đó là người anh yêu, nếu anh cười khẩy và nói thẳng chỉ là đùa vui với cô trong lúc người yêu vắng mặt.

Nếu thật anh trả lời như vậy thì....Trời ơi! Còn gì ê chề, đau xót hơn? Quỳnh xoè hai bàn tay ẩm ướt và đang run rẩy. Hít một hơi dài

ngẩng lên, thấy anh vẫn chăm chú nhìn mình, bất giác cô so vai cười như mèo:

- Thấy em....dở hơi không, nhấn anh ra đây mà....không có gì để nói.

Chương khẽ cau mày, anh im lặng giây lát rồi chùng giọng:

- Em thật không có gì để nói sao?

Cô lắc đầu rồi chột ngẩng lên:

- Còn....anh? Anh có gì....nói với em không?

Chương chằm chằm nhìn cô. Rất lâu, cô tưởng như cả thế kỷ trôi qua, anh mới chậm rãi lên tiếng:

- Không, anh cũng không có gì để nói.

Cảm giác như một cơn nước lũ cuốn trôi tuột mọi thứ trong bàn tay cố níu giữ của mình. Cô thả đôi bàn tay đang nắm chặt ra và lắc đầu khó nhọc:

- Xin lỗi anh, biết anh đang....bận rộn mà em lại cố tình làm phiền. Khi này thật ra là....muốn nhờ anh chở về nhưng....thôi, không cần nữa.

- Vậy anh chở em về.

- Không. – Cô kêu lên, rồi nhận ra ánh mắt tò mò của vài người chung quanh, cô đứng lên cười gượng – Xin lỗi, hôm nay em thật không ra làm sao. Làm phiền anh mất rồi, anh về trước đi. Cho em xin lỗi.

Chương đăm đăm nhìn cô:

- Mưa ướt hết rồi kia. Để anh đưa em về. Không thích đi chiếc xe này thì anh sẽ gọi taxi.

Quỳnh bật cười, giọng cười nghe khô khốc:

- Vậy để em tự gọi taxi.

Cô bước xuống lề. Chương hơi tự lự, nhưng anh cũng kịp theo sau để ngoắc một chiếc taxi. Quỳnh vào xe nhưng cản anh lại bằng câu nói rành rọt:

- Anh lái xe về đi, khỏi đưa em, em tự về được.

Chương nhìn theo. Trán Chương hằn sâu khó hiểu. Anh đợi cô hỏi, nhưng cô lại không hé môi. Cô ngang bướng nhưng lại là kiểu ngang bướng thua thiệt. Anh còn biết làm gì khác được?

- Chú ời!

Tiếng gọt rọt rè của thằng bé làm anh nhìn lại. Thằng nhóc chìa xấp giấy mỏng chi chít chữ ra trước mặt anh:

- Của chị kia để quên.

Chương cầm lấy tập bản thảo tiểu phẩm của Quỳnh, anh nhú mày nhìn lướt qua, quên bằng lời cảm ơn đứa bé.

Nắng mới

Chương 13

Từ taxi bước xuống, Quỳnh lăm lũi vào phòng, cô không để ý rằng đèn đã được bật sáng trưng, có một mớ đồ đạc linh tinh trong góc và con Bin cứ quấy đuôi sủa ầm ỹ.

Đến khi có tiếng gọi “Ê!” thật lớn cô mới giật mình nhìn lại. Nhìn trên trời gương mặt rạng rỡ và đôi tay dang rộng của đứa bạn thân, cô kêu lên:

- Thúy Hoa!

Chưa kịp nói thêm gì, cô lao đến ôm chầm lấy bạn, và thật vô duyên cho những giọt nước mắt muộn của cô, nó tràn ra như nước suối trong tiếng nức nở tủi hờn.

Thúy Hoa tròn mắt vì bất ngờ, cô vỗ vỗ vai bạn và bật cười:

- Trời, vắng mặt có mấy tháng, mà nhớ tao đến độ vừa thấy mặt đã khóc thê thảm vậy rồi sao? Tưởng mày mừng kiểu khác, ai dè lại cũng trò sụt sùi này. Khóc cứ hu hu như bị đánh đòn vậy.

Quỳnh ngẩng mặt ra, quệt nước mắt trên gương mặt tèm lem mếu máo:

- Xin lỗi mày, tao....tại tao....

- Bất ngờ quá nên xúc động đến rơi lệ chứ gì? Thôi được rồi, cô diễn viên đang trên bước đường sáng giá ời, tao hiểu mày rồi.

Cô lắc vai Quỳnh cười:

- Đừng khóc nữa, cười cái coi. Quà cho mày với chị Hương, tao đem đầy cả va ly kia kìa. Thay áo pha cho tao ly sữa đi, tao mở cho coi.

Quỳnh cố lau nước mắt, cô lắc đầu kéo tay bạn lại:

- Quà cáp gì thì đợi chị Hương về mở luôn. Mày ngồi xuống đi, uống sữa phải không, để tao nấu nước.

Trong lúc Quỳnh lúi húi trong góc, Thúy Hoa ngoẹo đầu ngẫm nghĩ gì đó. Khi cầm ly sữa nghi ngút khói trên tay, cô chợt hỏi:

- Hồi nãy mày khóc dữ quá. Có gì vậy?

Ngồi xuống góc nệm, Quỳnh nhìn lại bạn. Cô cười gượng và gật đầu thú nhận:

- Xin lỗi, thỉnh thoảng thấy mày, tao mừng quá nên hết nhịn được, đúng là không phải tao khóc vì mừng mày, mà là....tao khóc cho tao.

Thúy Hoa bỏ ly sữa qua bên để sát lại gần:

- Sao lại khóc? Chuyện bồ bịch trực trặc rồi phải không? Biết ngay mà. Ai ăn hiếp mày? Cái gã Minh Chương đó à?

Quỳnh ngập ngừng rồi gật đầu:

- Nhưng cũng không có gì đáng nói. Vì tao quyết định rút lui rồi. Có điều ám ức quá, nên khóc với mày cho vơi bớt thôi.

Thúy Hoa thắc mắc:

- Nhưng hần đã làm gì mày tức? Xúc phạm mày à? Nghe chị Hương nói gã này hách dịch, khó gần lắm.

- Không phải. Với tao... ảnh không đến nổi.

- Vậy thì tại sao? Bệnh thường tình của bọn đàn ông, bắt cá hai tay à?

Quỳnh im lặng. Cái im lặng như thừa nhận. Thúy Hoa quắc mắt:

- Thật hả? Thứ khốn kiếp như vậy mắc gì mày phải nhỏ lệ gì hần nữa?

Thúy Hoa lom lom ngó cô rồi hỏi nhỏ:

- Mày thương hần thật à?

Quỳnh ngập ngừng rồi gật đầu thú nhận, Thúy Hoa thở dài đặt tay lên vai cô:

- Biết rồi mày tính sao? Chia tay à?

- Ừ, chia tay. – Quỳnh cười buồn – Không gặp lại nữa, nghĩa là chia tay rồi, phải không?

Chẳng hiểu mấy câu nói như ngây như dại của Quỳnh, Thúy Hoa chép miệng:

- Ừ, không đáng thì bỏ quách.

Quỳnh quay đi cười nhẹ:

- Thôi đừng nói chuyện tao nữa, nói về mày đi, sao về không báo tao ra đón?

- Đón mà quái gì, thỉnh linh vậy mới vui chứ.

Kéo chiếc va ly ra sàn, hì hục mở ra để lộ ra xấp hình, Thúy Hoa đưa cho bạn và liếng thoảng:

- Cho mày coi hình nè. Tao chụp hình nhiều lắm. Săn máy một chị chung chuyển mà. Tao không đi chơi nhiều nhưng cũng dạo vài chỗ gần đó cho biết. Hình đẹp lắm mày ngó thử coi.

Đưa cuốn album cho Quỳnh, cô chỉ tay từng hình mà giải thích từng địa danh. Đang huyên thuyên, cô chợt vỗ tay lên trán:

- À quên nữa, mày biết khi tham quan toà Thị Chính thành phố, tao đụng mặt ai không?

- Ai? Người quen à?

Thúy Hoa hơi ngập ngừng:

- Thì quen, nhưng.....tao nói nghe chơi thôi, mày đừng nghĩ ngợi rồi buồn.

Quỳnh nhìn cô:

- Sao tao phải buồn?
- Vì.....người đó là con nhỏ Lan Chi. Nó đi trong nhóm du học sinh. Quỳnh im lặng, nhưng bàn tay đang lật cuốn album khựng giữa chừng. Thúy Hoa liếc nhìn bạn, cô nói bằng giọng bứt rứt:
- Biết ngay là mày tủi thân, nhưng.....không gặp thì thôi, lỡ gặp phải kẻ mày nghe sự thật.
Quỳnh mím môi, cô lắc đầu và thở ra nhè nhẹ:
- Không sao. Tao....có buồn đâu.
Thúy Hoa im lặng. Đứa bạn cô nén đau mà nói vậy thôi, chứ ai lại không tủi thân khi cùng là con, nhưng đứa em cùng cha khác mẹ kia được đi du học, còn mình phải bươn chải với cuộc sống tự lập bằng đủ thứ nghề.
Thúy Hoa thở dài. Cô mất cả cha mẹ thì đã yên, còn Quỳnh, có ba ruột đang hoàng, còn sống sờ sờ trên thế gian, vậy mà từ khi biết nhận thức, nhỏ lại không có lấy một ngày được đùm bọc và gọi ba. Buông mấy cuốn album, Quỳnh chán chường ngả người lên nệm:
- Tự dưng mệt quá, tao ngủ một chút nhé. Mày cũng đừng soạn valy nữa, đi tắm rồi nghỉ đi.
Thúy Hoa liếc nhìn dáng người nằm nghiêng xoay mặt vào vách của Quỳnh, không biết ngủ thật rồi hay đang khóc thầm nữa. Cô lắc đầu. Nếu biết ba ruột hiện đang ở cùng một thành phố, con nhỏ mít ướt này chắc khổ tâm hơn.

Cánh cửa phòng mở ra làm Quỳnh giật mình, Thúy Hoa chép miệng:
- Đừng sợ. Là tao.
Quỳnh thở ra, cô nhặt chiếc mao phụng đang làm nửa chừng. Thúy Hoa ngồi ghế bên cạnh:
- Hấn vẫn còn ngồi lì ở ngoài đó Quỳnh.
Cô im lặng không nói. Kéo khay phụ liệu lại, cô cố để hết tâm trí vào việc xỏ những hạt châu giả, những mảnh kim sa rục rở để kết lên chiếc mao.
Thúy Hoa chép miệng:
- Quỳnh à! Chị Hương đuổi khéo thì anh Hùng đỡ lời, cứ vậy hoài làm hấn ta cứ ngồi lì ở đó chưa chịu đi. Hay mày ra coi sao?
Quỳnh ngập ngừng buông giọng:
- Không, tao không ra đâu.
- Hấn lì mặt tới tới sao?
- Kệ anh ta.
Thúy Hoa thở ra phát phì:
- Kỳ cục quá, sao hấn cứ tới đây đòi gặp mày hoài như vậy? Sao lúc

mày đi diễn, không thấy hấn tới nhà hát tìm đi?

Quỳnh không đáp. Thúy Hoa lạ cũng phải. Chính cô trước đây cũng lạ, vì vở kịch là của anh, nhưng ngoài cái hôm công diễn lần đầu, anh hầu như chưa bao giờ vào nhà hát.

Những lần đưa đón cô đi diễn, anh chỉ đậu xe ngay cổng mà thôi. Cô biết anh cũng thích kịch, thích sân khấu nhưng lại có quan niệm rất lạ lùng là không thích cô làm diễn viên.

- Nè, nhỏ lơ mơ, làm gì thờ người ra vậy? Không nghe tao hỏi gì à?

Giọng Thúy Hoa kêu lên làm cô giật mình nhìn lại:

- Mà nói gì?

Thúy Hoa lờm cô:

- Tao đang thắc mắc sao hấn cứ nằng nặc tìm mày hoài kia. Mày đã nói chuyện chia tay rõ ràng chưa?

- Chưa. – Quỳnh cụp mắt thú nhận.

Thúy Hoa trợn mắt:

- Trời đất! Hèn gì! Chưa nói chia tay rõ ràng thì sao được?

- Sao không được, không muốn gặp, tức là.....chia tay rồi.

Thúy Hoa nhăn mặt phẩy tay:

- Con điên. Quen nhau cũng phải có câu tỏ tình mới quen được, thì bỏ nhau cũng phải có lời chia tay chứ?

Cô càng nói càng cao giọng:

- Mày biết hấn bắt cá hai tay à? Cứ đem ra đối chất với hấn rồi nói thẳng: Anh là đồ sở Khanh, tôi chia tay với anh. Đó, nói vậy đó, sao không đường đường chính chính làm lại rút vào đây né tránh kiểu này?

Quỳnh ngần ngừ rồi ngẩng lên:

- Tao.....không nói thẳng được.

- Sao lại không nói được?

- Vì....- Cô ấp úng rồi lắc đầu – Tao không biết nữa. Tao....

Thấy nhỏ bạn bắt đầu đỏ ửng cái mũi, triệu chứng của cơn mít ướt,

Thúy Hoa vội xua tay:

- Thôi được rồi, làm ơn đừng sụt sịt nhé. Không gặp thì thôi, để tao ra coi tình hình thế nào. Chị Hương không mạnh đuổi thì tao ra miệng phụ giúp mày.

Ra đến cửa phòng, đột nhiên, Thúy Hoa ngoái lại:

- Mà Quỳnh nè, không hiểu sao tao thấy gã Minh Chương đó quen ghê. Không biết tao đã thấy ở đâu rồi thì phải.

Quỳnh ngẩng lên, chưa kịp nói gì thì Thúy Hoa đi ra ngoài. Ngồi lại một mình, cô lại thờ người không biết phải làm gì.

Mấy buổi chiều rồi, anh đều đặn đến nhà trọ tìm cô. Quỳnh không ra

gặp, hay nói đúng hơn là không dám. Cô không biết mình sợ gì trước anh trong khi cô hoàn toàn chẳng có lỗi. Có lẽ cô sợ mình không giữ nổi kiên định, lại phải khổ thêm vì một mối tình không kết quả này.

Quỳnh thở dài, đẩy chiếc mao kết dở dang vào góc rồi co chân tỉ mỉ cầm lên suy nghĩ miên man.

Những lúc vắng vẻ như thế này, cô thường lãng đãng nhớ về những kỷ niệm thật đẹp giữa hai người. Nỗi hoài nhớ thỉnh thoảng lại bị xen kẽ với hình ảnh cô gái Huế kia khoác tay anh bước ra vệ đường làm nước mắt cô từ đâu lại ràn rụa.

Phải chi nhớ thật rõ một lần để rồi quên được tất cả. Quỳnh nhắm mắt ngậm ngùi. Người ta bảo tình cảm con người rồi sẽ phai nhạt, nhưng tình đầu sao làm phai nhạt được. Quỳnh biết mãi mãi về sau, cô sẽ không thể nào nguôi được mối tình này, niềm đau này.

Cánh cửa phòng lại vụt mở, Thúy Hoa thò đầu vô cười:

- Ê, đi rồi. Tao chưa kịp nói gì đã tự động nhìn đồng hồ rồi bỏ đi.

Chắc nhớ đến xuất diễn của mày. Mày sửa soạn đi, anh Hùng nói sẽ cho mày quá giang tới nhà hát đó.

Dứt lời Thúy Hoa lại biến mất, để lại Quỳnh ngồi một mình với nỗi thất vọng không tên.

Đến vào giờ tan sở, đi trước vào giờ diễn của cô, anh chẳng để cô phiền lòng khó nghĩ về công việc của mình bị chặn đứng. Nhưng kiểu cách lịch sự ấy của anh cứ nhắc quá chừng, chỉ làm cô thấy khổ sở và...giận hơn.

Tiếng bíp bíp vang lên, Quỳnh giật mình lục túi xách lấy máy nhắn.

Hàng chữ "chúc em đêm nay được tặng nhiều hoa để hết giận anh" khiến cô tròn mắt. Nỗi bực dọc tủi hờn bỗng không lắng xuống.

Ngẩn ngơ đọc đi đọc lại hàng chữ gọn lỏn kia, tiếng Thúy Hoa lại léo nhéo bên ngoài làm Quỳnh tỉnh ngay cơn mơ mộng vội thay áo chuẩn bị đi làm.

Tối nay cô sẽ diễn tốt mà, sẽ được nhiều hoa tặng của khán giả, chắc chắn là vậy.

Theo lời người bảo vệ, Quỳnh lên tầng một và đến khoảng hành lang rộng ngay trước một cánh cửa sơn xanh vàng lạ mắt.

Trên hai chiếc ghế dài kê dọc bờ tường thấp đối diện cửa đã có vài cô gái khác. "Chắc cũng là người dự tuyển vai diễn giống mình", Quỳnh nghĩ bụng khi ngồi xuống một góc ghế.

Sự xuất hiện của Quỳnh làm các cô đều ngẩng nhìn như đánh giá so kè, rồi lại cúi xuống chăm chú lắm nhằm phần thoại của tiểu phẩm trên tay. Quỳnh không có trích đoạn kịch bản nên cô không biết phải

làm gì ngoài việc ngắm nhìn các đối thủ của mình để giết thời gian. Người ta nói diễn viên tuổi...con tắc kè quả không sai. Trong mấy cô ở đây, mỗi cô đều trang điểm và diện mỗi người một vẻ kiểu cách khác nhau.

Ngồi gần Quỳnh nhất là một cô gái có nước da bánh mật và đôi mắt to tròn thật đẹp. Cô bới đầu kiểu đang thịnh hành, mặc một bộ đầm xanh chấm bi trắng. Miệng cô lẩm nhẩm kịch bản bằng một chất giọng miền Tây ngân nga nhưng hơi đót.

Cạnh bên cô gái miền Tây là một cô gái khác có mái tóc tím nhuộm mái vàng thật thời trang, cô mặc một bộ áo thun hai dây đen và một chiếc quần short màu da bò để lộ cặp chân khá đẹp. Có lẽ cô nghĩ ăn mặc như vậy hợp với tính cách vai diễn.

Có hai cô cùng xoã tóc dài thon thả, một cô mặc áo dài vẽ sơn thủy, một cô mặc váy ôm dài xẻ một bên màu đỏ rực. Cách ăn mặc tha thướt như vậy có lẽ không thoải mái, hoặc có thể vì quá hồi hộp, nên cả hai cô đều chậm khăn lên mặt, lên trán liên tục.

Lướt qua họ một vòng, Quỳnh chợt ngó lại mình. Tóc cột cao kiểu đuôi gà, quần jean thường, áo sơ mi trắng rộng thênh thả vạt ra ngoài, trông cô dường như nhạt màu và tầm thường hơn hết.

Cô mỉm cười. Khi phát hiện mất phần bản thảo kịch bản, cô đã định bỏ cuộc, nhưng nhờ Hoa và chị Hương đã nổi giận trách mắng.

Thế là trông đại bộ này, cô lên xe anh Hùng chở giùm. Đi dự tuyển mà có lắm người ủng hộ và lo lắng như vậy khiến cô rất xúc động, tự thấy mình ử rữ như mấy ngày qua thật yếu hèn.

Cánh cửa sơn xanh vàng chợt mở ra. Tiếng làm rầm nhảm bài ngưng bật. Các cô gái trong hành lang đều ngẩng nhìn. Một người đàn bà thấp người tay cầm mảnh giấy nhỏ bước ra nhìn khắp lượt các cô rồi trịnh trọng nói:

- Chúng tôi bắt đầu cuộc tuyển lựa cho vai diễn. Mời cô Thu Thủy vào trước..

Cô gái quần short áo hai dây giật mình đánh rơi cả phần bản thảo. Lập cập lợm chúng trở lên, cô theo người thư ký bước qua cánh cửa bằng những bước chân thiếu tự tin. Cánh cửa đóng lại.

Sau vài giây nín thở. Tiếng lẩm nhảm lại vang lên nhưng không khí hồi hộp đây đó khiến những tiếng nhảm bài ấy trở nên rời rạc hẳn.

Khi này Quỳnh cũng có chút hồi hộp, nhưng không hiểu sao cô nhanh chóng bình thường lại. Cô lơ đãng nhìn qua khoảng trời trống trải bên ngoài hành lang.

Trời hôm nay nắng nhẹ, là một ngày đẹp đây. Cô có thành công không? Có chính mình tạo dựng sự nghiệp một cách kiêu hãnh để

chứng minh cho năng lực của mình không?

Quỳnh thở dài nhớ đến lời chị Hương. Chị và Thúy Hoa đã kể cho cô nghe những gì họ biết về người cha vô tâm của cô. Ông ấy đã đưa gia đình đến thành phố này. Chỉ một tin bất ngờ đó thôi cũng đủ vực cô dậy với sự cương quyết.

Nếu cô quy ngã, nếu cô nhụt chí cứ bỏ lỡ những cơ hội tự vươn lên, tự khẳng định mình, thì sẽ chẳng ai buồn thương, chẳng ai tội nghiệp, và thậm chí nếu biết được chuyện này ông ấy và gia đình ông ấy sẽ cười khinh thị rằng cô dốt nát, bất tài.

Không, Quỳnh sẽ không để mình lâm vào cảnh như vậy. Chị Hương nói đúng, có cơ hội tiến xa trong nghề nghiệp thì phải cố nắm bắt.

Con cái họ có cha mẹ bảo bọc đi du học ở nước ngoài, còn cô là một đứa mồ côi, không tự tranh đấu vươn lên thì trông cậy vào ai nữa.

- Mời cô Ngọc Huệ. - Tiếng bà thư ký lại vang lên.

Mãi suy nghĩ, Quỳnh không hay rằng đã đến lượt ứng viên thứ ba rồi. Nhìn cô gái mặc áo dài, nước mắt nước mũi lẫn mồ hôi nhễ nhại bước ra, cô định buột miệng hỏi mượn phần bản thảo kịch bản, nhưng kịp nghĩ lại, cô đành thôi.

Tâm trạng người trong nghề, cô cũng hiểu rõ, cùng chung một sân diễn thì kết hợp rất khớp, rất tuyệt, nhưng nếu đã trong thế so kè đối chọi để tranh lấy vai diễn kiểu này thì ai dư công giúp đỡ cho mình.

Quỳnh chép miệng tự trách, cô không nhớ mình đã để kịch bản đi đâu mất rồi. Hôm trước cô cũng đã nhẩm sơ mấy lượt, nhưng chỉ nắm đại khái ý chính thôi, nếu vào trong thoại sai lạc thì hỏng bét.

- Mời cô Bích Vy.

Quỳnh ngẩng lên nhìn cô gái có nghệ danh Ngọc Huệ khi nãy ồ dột bước ra. Chà! Xui cho cô bạn này rồi. Người ta có đến mười lăm phút, còn cô chỉ tích tắc là đã ra, thế là xem như đã có kết quả sẵn. Ngọc Huệ thất thểu ra về. Cô gái tên Bích Vy vào trong. Cả khoảng hành lang chỉ còn mỗi mình Quỳnh. “Mình là người chót rồi”, cô thầm nhủ khi đứng lên hít thở mấy hơi dài theo kiểu hít thở bốn thì của bác Sáu võ sư dạy để lấy bình tĩnh. Cô thư giãn và chờ đợi.

Cuối cùng cô Bích Vy cũng đã bước ra với vẻ mặt khá hân hoan.

Người thư ký không màng đến chuyện chỉ còn mỗi một cô, cứ nhìn vào tờ giấy và đồng dạc:

- Mời cô Hoàng Quỳnh

Quỳnh mỉm cười tự động viên mình trước khi bước vào cánh cửa.

Gian phòng phía trong không biết rộng cỡ nào. Ngoài hai ánh đèn sáng trên cao chiếu rọi một khoảng sân trống có một anh chàng đang đứng quay lưng tu chai nước suối, còn lại xung quanh hầu như tối

om om.

Người thư ký dúm vào tay cô vật gì đó rồi biến đi đâu mất. Cô lựng khựng nhìn con dao kiểu như dao rọc giấy nhỏ bằng nhựa trên tay.

Có tiếng loa đầu đó vang lên làm cô hơi giật mình:

- Chào cô Hoàng Quỳnh, cô đã đọc phần kịch bản rồi phải không? Có dao rồi phải không? Rồi, mời cô diễn thử với Quốc Đại.

Quỳnh nheo mắt nhìn thẳng vào khoảng không trước mặt. Ánh sáng làm cô không thấy gì nhưng cô đoán sau mấy giàn đèn và máy quay là ban bộ đạo diễn.

Anh chàng Quốc Đại đã ngưng uống nước. Đẩy chai nước suối và quăng vào một góc, anh ta quay lại cười với cô. Quỳnh cũng mỉm cười xã giao tuy bụng lo lo.

Đây là anh chàng tài tử đang được lăng xê, sáng đến giờ anh ta đã thuộc nhao kịch bản rồi, không chừng còn chán phèo và thấm mệt vì cứ phải diễn đi diễn lại có đoạn đó với mấy người. Cô là người xếp cuối, lại không thuộc tuồng, lờ ngớ có mà chết.

Tiếng loa lại vang lên rộn ràng:

- Cô Hoàng Quỳnh hãy đứng vào góc tối, khi tôi hô “Diễn” là bước ra ngoài sáng diễn nhé. Chuẩn bị chưa? Rồi, diễn!

Quỳnh lập tức xông ra luồng sáng có Quốc Đại đang trầm tư, cô kêu lên:

- Anh Thiên!

- Cắt!

Tiếng hét vang lên làm cô giật mình, cả Quốc Đại cũng ló mắt nhìn cô. Giọng người đàn ông la lên:

- Nè cô Hoàng Quỳnh gì đó! Anh Thiên ơi, anh Thiên hỏi cái gì? Cô có thuộc kịch bản không vậy? Câu đầu tiên là: “Tại sao anh làm vậy?” mà? Ai cho cô diễn cương tùm lum?

Quỳnh đứng im ngượng ngùng:

- Xin lỗi đạo diễn.

Như không màng đến câu xin lỗi của cô, cái giọng dữ dằn kia bực tức:

- Kịch bản đâu sao không học? Người nào cũng như người nấy. Phát cả chục ngày rồi, có mấy câu mà không thuộc được sao? Cô thì lấp bắp hoài không tròn câu, cô thì sửa đổi kịch bản.

Quỳnh cúi đầu về biết lỗi. Im lặng một giây, rồi ông đạo diễn hừ nhẹ:

- Thôi được, cho cô diễn lại lần nữa. Nhưng xin cô nhớ cho rằng mỗi một sơ xuất kiểu này là đã bị đánh dấu trừ điểm đó, cô nhớ chưa?

Hả?

Quỳnh hơi nhăn mày. Chưa chi đã bị mắng té tát rồi. “Cớ nhớ chưa?”

là câu đēm xưa nay cô ghét nhất, nhưng đây là đạo diễn, cô chỉ còn biết bặm môi nín nhin.

- Dạ tôi biết. Xin lỗi!

Ông đạo diễn cộc tính ngắt lời:

- Thôi khỏi xin lỗi, diễn lại đi. Đàng hoàng vào, chuẩn bị nhé, diễn!

- Anh Thiên! Sao anh lại làm vậy?

Quốc Đại tức giận quát lên:

- Em điên rồi. Dùng cách này để uy hiếp anh à? Nếu em muốn anh nói sự thật thì anh cho em biết. Lễ Đính hôn đó không thể dừng lại, đám cưới cũng vậy, cho dù em có ra sao anh cũng mặc.

Cô cũng rũ người ngồi thụp xuống sàn.

Cơn đau nhói buốt trong tim. Nước mắt lại từ từ tuôn ra trên gương mặt ngây dại bàng hoàng đến tưởng chừng như bất động. Rồi cô thảm thì, tiếng thảm thì như tiếng than vãn:

- Anh không còn...yêu em nữa sao? Tại sao lại như vậy? Anh thay đổi rồi sao? Sao lại rũ bỏ em? Rồi giọt máu này em biết phải làm sao?

Cả gian phòng như dừng tất cả mọi xao động, chỉ còn nghe tiếng thảm thì của cô nhỏ dần và miên man như không dứt, cùng với những giọt sương long lanh cứ lăn dài thấm đẫm đôi gò má xanh xao của cô.

- Cất!

Tiếng hô đồng dặc vang lên. Đèn lần lượt bật sáng, ló nhố mấy bóng người lại gần.

Quỳnh sực tỉnh, cô lau nước mắt đứng dậy và ngay lập tức ngăn ra ngạc nhiên khi thấy trong tốp người tiến lại có cả Bá Cường.

Ông đạo diễn là một người có tướng tá vạm vỡ rất hợp với cái giọng đầy rỗ rảng quyền hành lúc nãy. Ông nhăn nhó mắng nhiếc một tràng:

- Này cô nương, bộ kịch bản tôi giao đã đem cho chó gặm rồi sao? Ngoài đây diễn mà trong phòng, tôi lật nát cả kịch bản cũng không hiểu cô đang diễn đoạn nào. Nhào vô là rút thoại tùm lum, làm điều đứng bạn diễn.

Cô đỏ mặt và chỉ biết cười trừ thay cho lời xin lỗi. Ông đạo diễn hừ hừ trong miệng, rồi quay đi với giồng lâu bầu như miếng cưỡng lăm:

- Nhưng được cái diễn xuất rất có thần, mặt mũi cũng sáng đèn, ăn ảnh. Thôi được, cô được chọn, lo ký hợp đồng đi.

Quỳnh trở mắt nhìn theo ông. Tốp phụ tá tùm tùm cười, vài người nháy mắt khuyến khích cô rồi cũng theo ông ta, nhường chỗ cho bà thư ký ban nãy. Đợi mọi người đã ra khỏi cửa, bà đều giọng:

- Cô Hoàng Quỳnh, mời sáng mai đến văn phòng ký hợp đồng.
Quỳnh hiểu câu thông báo này cũng ngụ ý mời cô ra về, cô cảm ơn và vừa bước đi vừa đảo mắt tìm kiếm. Cuối cùng cô phát hiện anh chàng bạn diễn của mình khi nãy đang thấp thoáng ngoài hành lang hút thuốc.

Thấy cô đi về phía mình, Quốc Đại bỏ điếu thuốc trên tay xuống và cười tươi:

- Được chọn rồi phải không? Chúc mừng nhé.

Quỳnh nhoèn miệng:

- Cảm ơn anh, Quỳnh được chọn là nhờ anh giúp đỡ phần lớn.

Quốc Đại xua tay xuề xòa:

- Đâu có gì. Thật ra thoại có lọt chọt thật nhưng em diễn khá hơn hết mà.

Thấy cô hơi thẹn vì được khen, anh cười thân mật:

- Nhưng nói gì thì nói. Mai mốt ta đóng chung rồi, em làm ơn học thuộc thoại dùm nhé. Bấm máy quay thật thì ông đạo diễn dữ như bạo chúa, tôi đỡ không nổi dùm em kiểu này đâu.

Quỳnh gật đầu:

- Quỳnh hứa sẽ làm việc nghiêm chỉnh đàng hoàng, bữa hôm nay tại vì có sự cố đột xuất thôi. Xin lỗi anh.

Chia tay Quốc Đại, cô hân hoan ra về. Vừa xuống hết bậc thang, cô lại thấy Bá Cường. Anh có vẻ như đứng đó đợi cô, Quỳnh hơi tần ngần bước chân.

Bá Cường tiến lại cười ngượng ngập:

- Anh chỉ muốn chúc mừng em thôi.

Quỳnh thăm thở phào, câu nói của anh làm cô lấy lại tự nhiên.

- Anh đưa em ra cổng nhé. – Bá Cường nói.

Cô cười gật đầu:

- Dạ cũng được ạ.

Bước song song, Bá Cường khẽ liếc nhìn cô:

- Sáng nay anh thấy Hùng chở em đến. Minh Chương bạn à?

Nụ cười bỗng nhợt nhạt trên môi, Quỳnh đáp nhanh:

- Ảnh mắc bận.

Bá Cường còn định thắc mắc gì đó nhưng cô vội để đánh trống lảng:

- À, sao anh lại có mặt ở đây nhỉ?

- Anh đã nhận làm phó đạo diễn phim này. – Anh giải thích - Hồi sáng khi bắt gặp em bước vào sân hăng phim, anh ngạc nhiên hết sức.

Anh đã hy vọng là em được chọn.

- May mà được như ý anh. – Cô cười – Anh em mình lại cùng làm việc chung với nhau rồi.

Bá Cường cũng cười, một nụ cười vừa vui lại vừa buồn buồn. Quỳnh hiểu anh nghĩ gì, cô bật cười để lấp cảm giác áy náy của mình:

- Hôm qua em có nhận được tin nhà hát đưa vở kịch “Thấp lên niềm tin yêu” diễn dự thi Liên Hoan Sân Khấu mùa thu năm nay.

Bá Cường gật:

- Anh định tuần sau gom anh em lại họp để sửa đổi chút trước khi đem dự thi, nhà hát kỳ vọng vô vở kịch này lắm đó.

Liếc nhìn cô, anh hắng giọng thăm dò:

- Nghe nói nhà hát đang nhờ Bình đặt hàng Minh Chương một kịch bản khác, không biết anh ta có đồng ý không?

Quỳnh bối rối với ánh mắt tìm hiểu của anh, cô áp úng chưa biết trả lời ra sao thì một tiếng cười nhạt đã vang lên bên tai, cô ngẩng lên và thờ người khi nhận ra Chương đang tiến lại.

Không nhìn cô, anh nhếch môi nói với Bá Cường:

- Không ngờ lại gặp anh ở đây.

Có lẽ cũng cảm thấy bất ngờ, Bá Cường giải thích một cách lúng túng:

- Tôi là phó đạo diễn cho bộ phim này, Hoàng Quỳnh được chọn rồi, cô ấy diễn thử đạt lắm.

- Vậy à! – Chương gật gù và cười khế. – Có lẽ anh nói đúng. Cô ấy rất tuyệt trong mọi vai diễn.

Mọi vai diễn? Anh ta định nói gì vậy? – Quỳnh ngẩng phắt lên nhìn anh trân trối, nhưng anh không hề quay lại nhìn cô.

Cảm nhận được không khí nặng nề, Bá Cường gượng cười:

- Tôi....còn một số công việc, chào hai người vậy nhé.

Ngập ngừng một giây, anh tiếp:

- Quỳnh nhớ sáng mai lên ký hợp đồng.

Quỳnh ậm ừ trong miệng. Bá Cường vừa quay lưng, Chương đã cầm tay kéo cô chiếc xe anh dựng dưới gốc cây gần đó.

Quỳnh muốn kêu lên, muốn giằng tay ra, nhưng cô biết mình đang đứng trước cổng hãng phim, không thể giằng co gây ra chuyện rắc rối.

Chương không nói gì, kéo tay cô ngồi lên yên sau xong, anh rồ ga phóng đi. Chiếc xe chồm lên làm Quỳnh suýt rơi xuống đất. Cô hốt hoảng níu lấy vai anh và kêu lên:

- Anh làm gì vậy?

Chương vẫn lao xe đi. Chiếc xe lạng lách làm Quỳnh muốn rụng tim.

Cuối cùng rồi anh cũng ngừng lại trước cánh cổng nhà.

Trong lúc anh nghiêng người mở khoá cửa, Quỳnh xuống xe.

Chương chồm đến giữ tay cô lại:

- Em đi đâu?

- Đón xe ôm về. – Cô nén giọng cố kềm cơn giận.
 Chương không buông tay cô, anh đẩy cánh cổng ra và nói gọn:

- Vào trong đi.

Cô mím môi:

- Bỏ tay tôi ra, tôi không vào.

Chiếc Bonus chột ngã đánh sầm trên nền đất làm cô giật mình hoảng hốt. Chương buông chiếc xe, nhưng vẫn không buông tay cô. Mặc kệ chiếc xe đổ nghiêng, anh lôi cô vào trong sân.

Bị cuốn theo anh, Quỳnh chỉ kịp tỉnh hồn khi đã ở dưới bậc thềm nhỏ, cô quát lên:

- Anh làm vậy là có ý gì? Anh muốn gì?

Anh cũng quát lên:

- Câu này đáng ra phải để tôi hỏi em mới đúng chứ? Em muốn gì? Tại sao lại tránh mặt tôi? Tại sao lại đến thử việc ở hãng phim? Giật thót người vì lần đầu tiên thấy anh nổi giận, nhưng tính ngoan cố làm Quỳnh không muốn bị anh uy hiếp, cô nhìn đi nơi khác:

- Anh nói lạ nhỉ, tôi đi xin việc ở hãng phim là chuyện của tôi. Tôi là diễn viên mà, anh quên sao?

Nắm lấy vai cô, anh xoay cô lại đối diện mình:

- Vậy tại sao tránh mặt anh?

- Đơn giản là vì tôi không muốn gặp anh nữa. – Cô đáp nhanh.

- Tại sao?

- Vì tôi ghét anh. – Cô hét lên. - Đừng đem tôi ra làm trò đùa nữa.

Tiếng hét có lẽ khá chói tai vì những uất ức đang dâng lên trong lòng Quỳnh. Chương nhắm mắt nhìn cô. Một lúc sau, anh dịu giọng:

- Tôi muốn em nói chuyện cho rõ ràng.

- Còn chuyện gì không rõ ràng nữa. – Cô nhợt nhạt cố giữ mình cho không tủi thân mà bật khóc. - Chẳng lẽ anh ép tôi phải tuyên bố và nhận trước anh rằng tôi là một con ngốc, đã bị anh lừa phỉnh trước mấy tháng qua?

- Ai lừa phỉnh em? – Anh nhìn cô chăm chú.

Cô quay mặt đi và cười khẩy:

- Anh còn hỏi nữa sao?

- Kéo cô ngồi xuống chiếc ghế trong sân, anh trầm ngâm một chút rồi lên tiếng:

- Anh biết em nhìn thấy anh đi chung với một cô gái, anh biết em đang nghĩ gì. Tại sao em không hỏi anh? Tại sao em không chịu hỏi? Quỳnh thờ dài, nghe lòng mình tê tái:

- Hỏi để làm gì? Không cần hỏi, tôi cũng biết chị ấy là người yêu cũ

của anh.

Chương im lặng, anh không thể giải thích rõ cho cô nghe tại sao anh lại ra gặp mặt Sương. Anh cũng không muốn kể lại mối tình cũ của mình.

Ngày xưa yêu nhau, gia đình Sương tìm đủ mọi biện pháp ngăn cản với lý do cô cần phải ra đi. Nước Úc đâu phải là thiên đường, nhưng gia đình Sương không nghĩ như anh. Anh vẫn kiên nhẫn, nhưng Sương cuối cùng lại bỏ cuộc.

Ngày cô đi, anh đến sân bay, nhưng không muốn gặp mặt. Có lẽ cái tôi trong anh quá lớn, anh không muốn nhìn nhận mình đã thất bại với tình yêu. Và thế là anh chỉ còn cách lẩn vào góc vắng mà gặm nhấm nỗi chua chát và hụt hẫng.

Sáu năm là một thời gian dài với đầy kỷ niệm ngọt ngào không dễ gì lãng quên như một cái phôi tay nhẹ nhõm. Vì thế khi nhận được cú điện thoại của cô, anh đã quyết định ra gặp mặt.

Sương có vẻ không thay đổi mấy, cô vẫn đẹp rực rỡ, vẫn yêu anh. Cô thú nhận là đã khóc rất nhiều, đã đau khổ đến nỗi không thể đợi lâu hơn, phải tìm cách trở về gặp anh.

Cô kể rất nhiều, nói rất nhiều, vẽ cả ra cho anh tương lai tốt đẹp sau khi cô làm xong thủ tục ly dị người chồng trên giấy tờ kia.

Cô thì hân hoan nói, còn anh thì im lặng. Tất cả những kỷ niệm xa xưa lướt qua trong trí anh.

Anh không phủ nhận rằng mình vẫn yêu Sương, nhưng sao giờ đây cô xa lạ quá với anh. Cô nói những điều mà anh không hề nghĩ đến. Nước Úc đã là thiên đường trong mắt cô, nhưng anh chưa bao giờ có ý định gọi nơi xa xôi ấy là nhà. Tương lai cô vẽ ra anh thấy lạc lõng và vô vị quá với mình.

Và anh chợt phát hiện cô không hề biết anh có ước vọng gì, khao khát điều gì. Cô không hề để ý rằng anh cứ mãi im lặng, không hề biết rằng giờ đây dường như hai người đã đi trên hai con đường song song không bao giờ còn có thể gặp nhau.

Tình cảm nhạt nhòa theo lời nói của cô. Chương ngậm ngùi tiếc nuối khi thầm gói lại tất cả kỷ niệm cũ vào một ngăn của ký ức. Sáu năm dài chỉ còn là một kỷ niệm thoáng nhớ thoáng qua.

Đưa Sương về nhà xong anh đã chạy loanh quanh khắp đường phố, như không biết mình phải dừng lại ở đâu. Anh miên man nghĩ về một bóng dáng khác, một nụ cười khác.

Khờ khạo hơn, giản dị hơn, nhưng chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, nụ cười ấy đã đem lại cho anh bao thay đổi. Anh đã có thể cởi mở, quan tâm đến người xung quanh. Có thể vẽ cao ngạo vẫn còn, nhưng anh

không còn quá xa cách và thô cứng nữa.

Cứ nhiệt thành với tất cả mọi việc, cứ giản đơn và đôi khi vụng về, nhưng cô đã len vào tâm trí anh rất nhiều, nhiều đến nỗi anh bắt đầu cảm nhận sự cô quạnh đến khó chịu mỗi khi đi công tác xa, không thể gặp mặt cô.

Chương ngược nhìn Quỳnh. Cô vẫn ngồi im như chờ đợi ở anh một lời giải thích. Nhưng anh làm sao có thể giải thích cho cô, làm sao có thể thú nhận là mình đã đem hai người con gái mình yêu ra cân nhắc và so sánh một cách vị kỷ.

Chương thở dài. Cái thở dài của anh làm Quỳnh nghe đặng chát, cô cười mà rưng rưng rèm mi. Giọng cô nghe thật xa xôi:

- Anh bắt em đến đây nhưng vẫn không có gì để nói, phải không?

Cô đứng dậy, nhưng anh kéo cô ngồi trở xuống. Quỳnh cắn môi cố không bật khóc. Anh nâng gương mặt cô lên, soi mình trong mắt cô hồi lâu rồi khàn giọng:

- Anh chỉ có thể nói rằng anh yêu em, như vậy đủ chưa?

Quỳnh im lặng, cô nhắm mắt lại, giọt nước mắt lăn dài trên má.

Chương ôm cô vào lòng và buột tiếng rên nhẹ:

- Đừng bỏ anh, nhé Quỳnh! Anh cần có em.

Hình ảnh cô gái Huế vẫn vằng vất xung quanh, nhưng Quỳnh không hiểu sao mình lại tin cậy và cảm thấy đủ đầy với lời anh nói.

Có thể cô nhẹ dạ, có thể cô ngốc nghếch, nhưng cô không chối được lòng là mình không muốn mất anh.

Nắng mới

Chương kết

Ký vội lên xấp hồ sơ, Chương nhìn đồng hồ rồi cầm cặp đứng lên.

Nhấn gom mấy thứ giấy tờ lại. Anh liếc chiếc túi du lịch để cạnh cặp táp của Chương mà hắng giọng áy náy:

- Tự dưng tôi thấy mình ích kỷ quá. Để anh phải đích thân bay ra đó.

Chương nhướng mày cười:

- Nếu hối hận thì đổi ý đi.

Nhấn rùn vai le lười làm anh phì cười. Rồi văn phòng, anh ngoắc chiếc taxi để đến phi trường.

Vừa đem hành lý xuống, tiếng máy reo vang. Chương khẽ nhăn mặt nhìn màn hình. Số máy lạ hoắc khiến anh ngần ngừ một chút trước

khi mở máy. Hy vọng không phải nghe chuyện tầm phào làm vương cho chuyện đi.

Giọng một cô gái hỏi hả ở đầu giây:

- Minh Chương phải không? Có phải là cậu Chương không?

Giọng cũng lạ, Chương cau mày:

- Là tôi đây, xin hỏi chị cần gì?

- Cậu đến bệnh viện mau lên, Quỳnh bị tai nạn rồi. Ở phim trường....

Chương sửng người. Phải mất một giây anh mới hiểu mình vừa nghe gì, anh hỏi nhanh:

- Bệnh viện nào?

- Bệnh viện Chợ Rẫy, tới mau đi.

Nét vội máy vào túi, Chương nhặt lấy hành lý chạy trở ra bãi xe.

- Bệnh viện Chợ Rẫy, xin nhanh giùm. – Anh nói khi chui vào một chiếc taxi.

Trước phòng cấp cứu, Hương và Bá Cường lo lắng nhấp nhòm.

Cánh cửa mở, người bác sĩ trong chiếc áo choàng trắng bước ra, ông hắng giọng:

- Xin hỏi ai là thân nhân của cô Nguyễn Hoàng Quỳnh?

Hương lọng cọng đứng dậy:

- Tôi, tôi là chị họ của nó. Bác sĩ, nó....

- Bệnh nhân đang trong tình trạng nguy hiểm, cần phải mổ gấp, cô có thể ký giấy mổ được không?

Hương giật mình ấp úng, nỗi hãi làm cô bất giác nhìn sang Bá Cường. Chưa ai kịp có phản ứng gì thì một giọng nói đã vang lên quả quyết:

- Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy, tôi có thể ký.

Chương xuất hiện đột ngột trong sự ngạc nhiên của mọi người.

Thả đồng hành lý xuống chân, anh theo cô y tá làm thủ tục. Hương ngờ ngác nhìn theo anh, cô không để ý rằng Bá Cường đã đứng dậy và tần ngần rời đi.

Khi băng ca đưa Quỳnh sang phòng mổ, Chương nghiêng chặt rằng khi nhìn thấy gương mặt đậm phấn son nhưng bất động của người yêu.

Đèn trước phòng mổ khi cánh cửa khép lại.

Tất cả im lặng chờ đợi. Hương dường như sợ hãi và không giữ được nỗi lo lắng trong lòng nên cứ rầm rút khóc. Úp mặt vào khăn tay, cô nói nhỏ:

- Cám ơn anh đã có mặt.

Chương chậm chạp ngẩng lên:

- Tại sao lại như vậy?

Hương thút thít kể:

- Có cảnh quay trên lan can, người bạn diễn vấp té xô vào nó, làm nó ngã từ trên lầu một xuống cái bàn gỗ dưới sân.

Thấy quai hàm Chương bạnh lại tức giận, Hương lập cập thanh minh:

- Đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn mà thôi, đoàn làm phim cũng đã đưa nó đến bệnh viện ngay. Khi nãy mấy người bọn họ cũng lo lắng chờ ở phòng cấp cứu.

Chương hừ nhẹ. Tựa lưng vào tường, anh nhìn lên chiếc đèn trước phòng mổ.

Ngã từ lầu một xuống ư? Anh không biết chính xác chuyện xảy ra đến độ nào, nhưng khi nãy nhìn gương mặt ngất lịm không còn khí sắc, thân người loang máu của cô, anh cảm giác tê buốt. Tại sao cô vẫn cứ theo đuổi cái vai diễn trong bộ phim chết tiệt đó? Tại sao sự bất cẩn của người khác lại đổ tai họa lên cô để chỉ mình cô gánh chịu? Chương thở dài và lại chong mắt nhìn lên chiếc đèn.

Hùng đưa Thúy Hoa đến, anh chào qua loa Chương rồi ngồi cạnh an ủi Hương.

Có Hùng, Hương càng khóc dữ hơn. Tiếng khóc của Hương làm Chương chột rùng mình, anh nhìn đồng hồ. Đã gần một tiếng đồng hồ trôi qua rồi, nỗi lo lắng dấy lên trong lòng anh ngày càng lớn, càng nặng nề.

Thúy Hoa cũng bồn chồn, cô buột miệng:

- Nó có qua khỏi không?

Hùng, Hương và cả Chương không ai trả lời. Thúy Hoa bặm môi, không biết nghĩ sao, cô chột nhác mình lên, bươn bả đi như chạy ra khỏi hành lang.

Thời gian vẫn chậm chậm trôi. Ba người vẫn ngồi đó, trong hành lang im ắng, lặng ngắt.

Hương vịn vẹo đến nhàu nát chiếc khăn tay, Hùng đã trăm lần muốn đứng lên để tìm một chỗ thoáng để rít thuốc, nhưng rồi anh vẫn ngồi thừ trên ghế đợi.

Chương không nhấc lưng ra khỏi bức tường lạnh, anh không sốt ruột, cũng không bồn chồn, giờ đây, anh chỉ tê dại vì lo lắng và cố đè nén cơn sợ hãi cứ chực dâng lên.

Chưa bao giờ anh lại sợ hãi đến như vậy. Anh cố kềm chế, nhưng nỗi lo sợ mất mát làm anh cứng đờ cả người.

Đã hơn hai giờ trôi qua, đèn vẫn sáng.

Thúy Hoa đã trở lại. Cô không đi một mình. Vừa nhìn thấy người đàn ông phốp pháp đi bên cạnh cô, Hương đã bật dậy, cô đánh giọng:

- Ông đến đây làm gì?

Người đàn ông cười gượng gạo, Thúy Hoa bối rối:

- Là em đến báo tin cho chú ấy biết đó. Em nghĩ....dù gì chú ấy cũng là người thân thiết của Quỳnh, chú ấy có quyền biết Quỳnh đang gặp chuyện gì.

Hương cười nhạt:

- Vậy sao? Em quên rằng Quỳnh nó không cần một người thân như ông à? Nó đâu có người cha như vậy?

Thúy Hoa lúng túng chưa kịp nói thêm thì Hùng đã tiến lại bên vợ và lên tiếng:

- Khờ quá Thúy Hoa. Em đi nãy giờ bao lâu rồi? Mất bao lâu mới có thể thuyết phục ông nhắc mình ra khỏi nhà? Quỳnh không có ba đâu. Người đã bỏ mặc nó từ khi má nó mất, người đã đến một cách miễn cưỡng khi nghe tin dữ của con gái như vậy thì không đáng để Quỳnh cần đến.

Thúy Hoa cup mắt sợ sệt: Người đàn ông sa sầm nét mặt, ông ta nhìn lại Hùng và nhếch môi:

- Cậu là gì của con Quỳnh?

- Tôi là anh trai của nó. – Hùng bình tĩnh nói. – Không phải anh ruột, dĩ nhiên, nhưng tôi lo lắng và yêu thương nó như em gái. Không như thứ người hèn hạ vô tâm, bỏ mặc nó từ khi còn chập chững.

Người đàn ông tái mặt. Liếc nhìn chiếc đèn trên phòng mổ, và nhìn một lượt những ánh mắt ác cảm của mọi người, ông hắng giọng:

- Quỳnh là con tôi, tôi chưa bao giờ chối bỏ điều đó. Nhưng....tôi không chỉ có một đứa con.

Im lặng một giây như để quyết định, ông quay lại nói với Thúy Hoa bằng một vẻ trịnh trọng:

- Cô đã biết nhà tôi rồi, có thể gởi hoá đơn thanh toán viện phí cho tôi lúc nào cũng được.

- Không cần đâu.

Chương nhắc lưng ra khỏi bức tường, anh tiến lại nhìn chăm chăm vào con người đáng ghê tởm ấy và nói rõ ràng:

- Ông cứ việc về, nếu chỉ là những hoá đơn thanh toán thì mọi chuyện ở đây ông không cần lo nữa.

Người đàn ông nhún vai cười khẩy, ông ta lắc đầu với Thúy Hoa rồi bỏ đi. Nhìn theo dáng thân nhiên của ông, Thúy Hoa ghen ngào.

Hùng thở dài vỗ nhẹ vai cô:

- Đừng khóc Thúy Hoa.

Thúy Hoa nấc nhẹ:

- Phải chi mồ côi hẳn, đằng này có cha cũng như không. Tới lúc nguy

hiểm đến tính mạng mà ông vẫn....

Dắt tay cô đến cạnh Hương, Hùng gượng cười:

- Đừng tủi thân cho Quỳnh, nó đã chấp nhận điều ấy từ lâu rồi. Nó đang bị nguy kịch, nhưng nó đang có anh trai, có chị gái, có bạn thân, và có cả người yêu lo lắng cho nó mà. Nó sẽ không sao đâu.

Chương im lặng. Đây cũng là niềm mong mỏi của anh.

Em sẽ không sao, có phải không Quỳnh? Em sẽ qua khỏi, nhất định sẽ qua khỏi mà.

Không có mái ấm gia đình trọn vẹn với một người cha vô tâm, vô trách nhiệm như vậy, nhưng em sẽ có một mái ấm cho riêng mình. Anh hứa sẽ đem hạnh phúc đến cho em để bù đắp tất cả những buồn tủi, mất mát này. Nghe không Quỳnh, hãy ráng vượt qua, hãy ráng sống nhé.

Thời gian tưởng chừng ngưng đọng khi đèn tắt. Tất cả cùng nhồm dậy khi chiếc băng ca đưa Quỳnh ra hành lang. Bước ra với tốp phụ tá, vị bác sĩ mệt mỏi nói trong ánh mắt mong chờ của mọi người:

- Ca mổ đã xong, đã qua cơn nguy hiểm, nhưng phải chờ đến khi tỉnh lại và theo dõi mới có thể có kết quả chính xác.

Mọi người thở ra. Chương định theo chiếc băng ca đi về phòng thì người bác sĩ gọi anh:

- Anh là chồng sắp cưới của bệnh nhân phải không?

Anh gật, ông bác sĩ chép miệng:

- Mời anh theo tôi vào văn phòng một chút.

Chương ngạc nhiên bước theo ông bác sĩ. Anh ngồi xuống chiếc ghế ông mời và bắn khoản chờ đợi. Thả người xuống ghế đối diện, ông bác sĩ nhìn anh rồi hắng giọng:

- Trước đây cô Quỳnh này có bị té bao giờ chưa?

Chương vụt nhớ đến lần Hiền nói cô bị ngã ở xưởng vẽ, khi gặp anh còn lựng khựng bước chân. Nghe anh nói, ông bác sĩ gật đầu:

- Phần đầu không sao, chỉ tổn thương nhẹ, khớp vai bị trật, chân phải gãy, thêm phần xương hông. Và....còn một điều, có thể là ảnh hưởng từ lần ngã trước.

Nhìn thẳng vào anh, ông đều giọng:

- Đó là sau này cô ấy khó mà sinh nở được.

Chương im lặng mất một lúc, cuối cùng, anh ngẩng lên:

- Nhưng cô ấy sẽ sống chứ?

- Sẽ sống. - Vị bác sĩ gật đầu quả quyết. - Sẽ bình thường, chỉ có....

Chương đứng lên:

- Như vậy cũng đủ rồi. Cám ơn bác sĩ.

Tìm về phòng bệnh của Quỳnh, Chương thấy ba người vẫn thấp

thở ở đó.

- Bác sĩ nói gì với cậu vậy? – Hương hỏi ngay khi anh vừa vào.

- Không có gì. – Anh buông gọn.

- Thật không có gì sao. Tại sao ông ấy lại gọi cậu vào phòng riêng.

Chương nhẹ nhàng đáp:

- Ông ấy chỉ báo tử mĩ hơn một chút về tình trạng của Quỳnh thôi, bị gãy và chấn thương vài chỗ, nhưng đã mổ xong, không còn gì đáng lo.

Hương vẫn còn đôi chút hoài nghi nhưng Hùng đã vịn vai cô:

- Vậy là tốt rồi, có lẽ đưa vào bệnh viện kịp thời nên không sao. Số nhỏ Quỳnh bị xui xẻo chút thôi. Qua rồi.

Chương gật đầu nói tiếp:

- Mọi người cũng mệt rồi. Về nghỉ trước đi.

- Còn....

Anh ngắt lời:

- Tôi sẽ ở lại thăm chừng. Quỳnh còn ảnh hưởng thuốc mê, có lẽ đến sáng mai mới tỉnh dậy được.

Hùng gật đầu và đẩy vợ ra:

- Chương nói đúng đó, mình về nghỉ chút đi. Mai vào thăm nó.

Đẩy hai cô gái ra khỏi phòng, Hùng lại trở vào. Anh nhìn thẳng vào Chương:

- Tôi luôn tin tưởng cậu. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, cậu cũng sẽ lo lắng cho nó, phải không?

Chương gật nhẹ:

- Anh yên tâm, tôi thật sự yêu Quỳnh.

Hùng thật sự đã yên tâm, anh trở ra đưa hai cô gái về nhà.

Chỉ còn Chương ngồi lại bên giường bệnh, khẽ nắm mấy ngón tay gầy của cô, ngắm gương mặt dưới lớp phấn son nhạt nhoà vẫn tái nhợt của cô và lẩm bầm:

- Không sao đâu Quỳnh, tất cả qua hết rồi. Em sớm tỉnh dậy, sớm bình phục nhé. An luôn ở bên em.

Không biết cô có nghe được những lời anh nói không. Màn trời đan sẫm màu ngoài khung cửa kính làm không gian như lạnh lẽo hơn.

Gian phòng im ắng, tĩnh lặng với cô gái im lìm trên giường, và người đàn ông vẫn cầm tay cô âm thầm chờ giây phút cô tỉnh dậy.

Quỳnh mở mắt ra. Hình ảnh đầu tiên cô thấy lại là trần nhà trắng, cô chớp mắt cái cổ nhớ những gì đã xảy ra.

Quốc Đại vấp chân, anh xô tới và vô tình đẩy vai cô. Không gian như đảo lộn, trong tích tắc, cô hét lớn, và cảm nhận tiếng gãy khô lạnh

của vật gì đó, cái đau tột cùng ập đến làm cô ngất đi.

Cảm nhận được bàn tay mình ấm áp một cách quen thuộc, cô yếu ớt nhìn lại. Chương ở ngay bên cạnh cô. Anh chăm chú quan sát nét mặt cô thật lâu, cuối cùng nhận rõ tia dịu dàng trong ánh mắt cô, anh mỉm cười.

Cô nói mà ngạc nhiên vì cái giọng thiếu âm sắc của mình:

- Sao lần nào em tỉnh dậy, cạnh giường bên cũng là anh hết vậy?

Chương cười vuốt nhẹ lên mái tóc cô:

- Vì anh luôn ở bên em mà.

Giọng anh thật nhẹ nhàng làm cơn đau như được xoa dịu. Cô cảm động nhìn anh. Muốn kể anh nghe những gì xảy đến cho mình, muốn hỏi vì tại sao anh biết chuyện và có mặt ở đây, nhưng chỉ nhìn anh thôi, cô thấy không cần phải kể lể gì cả.

- Em bị nặng không anh? – Cô hỏi nhỏ khi cố nhìn xuống thân mình.

- Không, nặng nhất là cái chân gãy thôi. – Anh cười trấn an – Có một chỗ gãy ngay xương mắc cá.

- Vậy là mai mốt mấy đôi giày cao gót phải để qua một bên rồi? – Cô nhếch miệng nói đùa.

Dù đau đớn khắp người, nhưng hoàn toàn tin tưởng vào anh, cô thắm yên tâm. Thấy anh vẫn đăm đăm nhìn mình cô ngượng nghịu hỏi:

- Anh nhìn em dữ quá, chắc em xấu xí lắm phải không?

Cô sờ tay lên môi, ngạc nhiên vì không còn lớp son đậm màu của chị Hương và gương mặt cũng đã sạch sẽ tinh tươm khỏi lớp phấn dày.

- Anh chùi sạch hết rồi. – Chương nói khi thấy cô có vẻ thắc mắc – Anh thích nhìn em tự nhiên như vậy. Em sẽ xinh hơn, đáng yêu hơn.

Cô nhìn anh cảm động:

- Em ngất đi bao lâu rồi hả anh? Bây giờ là mấy giờ?

- Chín giờ, là buổi sáng.

Quỳnh im lặng nhìn anh. Vậy là cô đã nằm ở đây gần một ngày đêm.

- Anh ở bên em suốt sao.

Chương gật đầu.

- Không ngủ à.

- Không, anh không ngủ được.

Quỳnh nhíu mày nhớ lại:

- Anh phải đi công tác ở Hà Nội mà?

Câu nói của cô nhắc anh công việc, nhưng anh vẫn cầm tay cô không nhúc nhích.

Giờ đây, không có gì quan trọng với anh ngoài cô gái nằm trên giường bệnh này. Công ty Minh Tâm, Chương thăm nhủ, anh cần

phải nói chuyện thẳng thắn và kiên quyết với anh Hai và Hiễn. Anh không thể gánh mãi trách nhiệm kia khi đã hiểu mình cần điều gì và sẽ sống vì điều gì.

- Anh đang nghĩ gì vậy.? – Cô nhỏ nhẹ hỏi.

Anh ngắm thật lâu đôi mắt dịu dàng của cô và mỉm cười:

- Em có biết vì sao cả đêm qua anh không ngủ được không?

- Tại sao?

Chương nói nhẹ nhàng:

- Vì anh muốn mình là người đầu tiên em nhìn thấy khi tỉnh lại, để anh có thể cầu hôn với em như vậy mới mong em cảm động mà nhận lời anh.

Quỳnh chờ người nín lặng. Cô nhìn anh trân trân:

- Anh...lại đùa à?

Chương nhìn cô nghiêm trang:

- Không, anh không đùa. Anh đã nghĩ đến điều này từ lâu rồi, chỉ vì chưa nghĩ được cơ hội để nói thôi.

Quỳnh cười nhưng nước mắt rưng rưng:

- Vậy bây giờ là cơ hội tốt nhất à? Cầu hôn bên giường bệnh? Ngay khi em nằm cứng ngắc như vậy?

Chương gạt đầu, anh đưa tay cô lên môi hôn rồi tha thiết nói:

- Đừng từ chối anh nhé, anh cần em. Đây là lời nói chân thành nhất của anh.

Nước mắt trào ra làm mờ hình ảnh của anh trước mặt, Quỳnh đưa tay sờ lên gương mặt mộc lan đầy râu của anh. Nút sơ mi lỏng lẻo, xộc xệch, anh có vẻ mệt nhọc, nhưng ánh mắt vẫn rực sáng khi cầu hôn cô.

Anh lo lắng cho cô đến như vậy sao? Anh thật sự yêu cô đến như vậy sao? Quỳnh ngậm ngùi. Vậy mà cô cứ ngoan cố giữ mãi trong lòng hình ảnh một cô gái Huế, làm vẩn đục tình yêu giữa hai người. Chương nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, anh hôn lên môi cô và nói khẽ:

- Đừng khóc em, chỉ cần em không sao là được rồi. Chúng ta sẽ ở bên nhau. Nhận lời làm vợ anh nhé.

Khi nhóm ba người của Hương vào, họ đã tròn xoe mắt kinh ngạc trước cái tin lạ.

Ngó kỹ vẻ tươi tỉnh của Quỳnh, ngắm soi gương mặt hơi lồi thối sau một ngày đêm không ngủ của Chương, vẫn thấy sự điềm tĩnh và tự chủ, họ cười xoa xúm xít bắt tay anh, và búng mũi chúc mừng cô dâu tương lai vẫn nằm yên trên giường bệnh và rơi nước mắt.

Ngày mai, một đám cưới sẽ được tổ chức. Một đám cưới bình

thường như bao đám cưới khác, nhưng lại là một ngày đặc biệt, một lễ đặc biệt đáng nhớ của riêng hai người.

Ngày mai, có nhau trong đời, họ sẽ tạo nên một mái ấm, một mái ấm đúng nghĩa vì có đủ tình yêu thương lẫn niềm tin cậy. Họ sẽ cùng chia sẻ tất cả cay đắng ngọt bùi.

Ngày mai, sẽ có một đám cưới. Cô dâu có lẽ sẽ không thể mang giày cao gót, nhưng có hề gì đâu, vì vóc dáng có nhỏ bé đi chút ít, sẽ làm chú rể luôn quan tâm, cưng chiều hơn thôi. Tình yêu có thể làm được tất cả !

Mùa mưa đã đi qua rồi, và ngày mai đang đến.

HẾT

Nguồn: Phong Anh - VNthuquan - thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 19/04/2007 10:09:12 CH